

Úc Nhiệm Trần

Contents

Úc Nhiệm Trần	2
1. Quyển 1 - Chương 1-1: Nhất Bộ: Thương	2
2. Quyển 1 - Chương 1-2	4
3. Quyển 1 - Chương 2	9
4. Quyển 1 - Chương 3	12
5. Quyển 1 - Chương 4	16
6. Quyển 1 - Chương 5	18
7. Quyển 2 - Chương 1-1: Nhị Bộ: Niết Bàn	21
8. Quyển 2 - Chương 1-2	24
9. Quyển 2 - Chương 2	25
10. Quyển 2 - Chương 3	27
11. Quyển 2 - Chương 4	28
12. Quyển 2 - Chương 5	29
13. Quyển 2 - Chương 6	33
14. Quyển 2 - Chương 7	35
15. Quyển 2 - Chương 8	37
16. Quyển 2 - Chương 9	38
17. Quyển 2 - Chương 10	40
18. Quyển 2 - Chương 11	42
19. Quyển 2 - Chương 12	45
20. Quyển 2 - Chương 13	46
21. Quyển 2 - Chương 14	48
22. Quyển 3 - Chương 1-1: Tam Bộ: Tù Tâm	50
23. Quyển 3 - Chương 1-2	52
24. Quyển 3 - Chương 2	53
25. Quyển 3 - Chương 3	55
26. Quyển 3 - Chương 4	57
27. Quyển 3 - Chương 5	57
28. Quyển 3 - Chương 6	60
29. Quyển 3 - Chương 7	62
30. Quyển 3 - Chương 8	64
31. Quyển 3 - Chương 9	66
32. Quyển 3 - Chương 10	69
33. Quyển 3 - Chương 11	71
34. Quyển 4 - Chương 1-1: Tứ Bộ: Mê Tị	74
35. Quyển 4 - Chương 1-2	75
36. Quyển 4 - Chương 2	78
37. Quyển 4 - Chương 3	80
38. Quyển 4 - Chương 4	82
39. Quyển 4 - Chương 5	84
40. Quyển 4 - Chương 6	85
41. Quyển 4 - Chương 7	88

42. Quyển 4 - Chương 8	90
43. Quyển 4 - Chương 9	93
44. Quyển 4 - Chương 10	95
45. Quyển 4 - Chương 11	97
46. Quyển 4 - Chương 12	99
47. Quyển 4 - Chương 13	101
48. Quyển 4 - Chương 14	103
49. Quyển 4 - Chương 15	105
50. Quyển 4 - Chương 16	106
51. Quyển 5 - Chương 1: Ngũ Bộ: Thục	108
52. Quyển 5 - Chương 2	110
53. Quyển 5 - Chương 3	111
54. Quyển 5 - Chương 4	112
55. Quyển 5 - Chương 5	114
56. Quyển 5 - Chương 6	117
57. Quyển 5 - Chương 7	119
58. Quyển 5 - Chương 8	122
59. Quyển 5 - Chương 9	124
60. Quyển 6 - Chương 1: Lục Bộ: Luân	126
61. Quyển 6 - Chương 2	128
62. Quyển 6 - Chương 3	131
63. Quyển 6 - Chương 4	134
64. Quyển 7 - Chương 1: Thất Bộ: Nghê (bộ Cuối)	136
65. Quyển 7 - Chương 2	138
66. Quyển 7 - Chương 3	140

Úc Nhiễm Trần

Giới thiệu

Thể loại : Cổ đại, ngược luyện tàn tâm, có ngược thân, cường công, nhược thụ, thể thân, HEEditor: L

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/uc-nhiem-tran>

1. Quyển 1 - Chương 1-1: Nhất Bộ: Thương

Edit: Nagi Maria

Người nọ cảm hận mạnh mẽ tiến vào nơi tối mật của ta, đau đớn cứ một lần lại một lần chậm rãi xông thẳng lên não. Nhìn người ở phía trên, thống khổ, tuyệt vọng nhưng không ngừng lại động tác dưới thân,

cứ như người bị tổn thương mới là hắn. Miệng hắn thì không ngừng kêu lên một cái tên, rơi vào tai ta làm ta thấy đau đớn không thôi, cứ một lần gọi lại một lần tiến nhập sâu hơn.

“Chiêu, Tiểu Chiêu, Tiểu Chiêu của ta...” Người nọ tiến càng sâu bao nhiêu thì phóng ra càng mãnh liệt bấy nhiêu, ta cảm giác được thứ chất lỏng của hắn cứ như thế tiếp tục phóng ra trong cơ thể ta.

Thực đau, hắn khóc vì đau, tim hắn nhói lên cũng vì đau, hắn đau vì không có được hạnh phúc. Nhưng ta thấy hắn vậy thì không đành lòng, ta biết rõ là không nên nhưng ta lại nhịn không được mà đáp lại hắn “Ừ..... Long.....”

“Ba.....” (bị đánh =.) Quả nhiên, ta không nên đáp lời.

“Tiện nhân, ai cho phép người gọi ta?”

Hắn rút ra khỏi thân ta, ta nghĩ vậy là có thể chấm dứt rồi. Nhưng thẳng đến lúc thân thể càng ngày càng đau, ta mới biết trừ Tiểu Chiêu ra hắn sẽ không để một tên tiện nhân giúp hắn phóng đăng trên giường kêu tên của hắn, lại càng không cho phép kẻ có gương mặt giống Tiểu Chiêu mê hoặc hắn.

Cuối cùng, hắn thu tay lại. Cũng không thèm quay đầu lại, chỉ để lại một câu ‘Tiện nhân’, cửa cũng không đóng, cứ như vậy liền rời đi.

Rất đau, thực sự là rất đau, tuy không phải lần đầu nhưng ta vẫn cảm thấy đau. Phía sau nhất định lại chảy máu rồi, xem ra phải mất ba ngày mới có thể xuống giường đi. Chỗ này ngay cả người hầu để sai mức nước cũng không có, người chịu để ý đến một tiểu quan thấp hèn dơ bẩn giống ta lại càng không có. Dù cho ta chết, chắc cũng chẳng ai biết. Nếu biết cũng chỉ có ta biết... hắn cũng biết, vì hắn vẫn chưa có được Tiểu Chiêu của hắn mà, không phải sao?

Ta không còn sức lực, tay còn không nâng lên nổi, chỉ có thể nằm yên trên giường, đã hai năm rồi, cuộc sống vẫn như vậy, chẳng phải đã sớm thành thói quen? Đến giờ, ta còn ảo tưởng trong khờ dại, ngày đó ở Câu Lan viện, hắn nhìn trúng ta, mua ta (mua 1 đêm ~), sau đó còn không tiếc 12 vạn lượng đem ta mua về nhà.

Trong Câu Lan Viện ai cũng dùng ánh mắt hâm mộ nhìn ta, cuộc sống trong Câu Lan Viện ngày đó, chỉ những người được chủ nhân dùng vàng mua về mới được coi là giống người một chút. Nhưng khi ta theo hắn trở về, ta mới biết, hắn nhìn trúng không phải ta, mà là mặt của ta, nhìn trúng gương mặt giống với người mà hắn ngày đêm hắn thương nhớ, Tiểu Chiêu.

Tiểu Chiêu đệ của ta là thần thánh không thể xâm phạm, còn ta chỉ là một tiểu quan của Câu Lan Viện, cho nên hắn đối với ta chỉ là làm chuyện đó. Nhưng mà hắn luôn cảm thấy ta dơ bẩn, dù hắn là một thanh quan (quan thanh liêm ~) nhưng khi đã vào Câu Lan Viện chẳng phải cũng bị coi là kẻ dơ bẩn sao? Nhưng gia thế địa vị của hắn quyền lực nên chuyện đó cũng được cho là bình thường.

Nhưng ta biết, hắn không hề sai. Là ta sai, là vì gương mặt của ta sai, ta lại còn ở trong một nơi như Câu

Lan Viện, dù ta và Tiểu Chiêu không cùng một người, nhưng gương mặt giống Tiểu Chiêu của ta lại xuất hiện ở một nơi như vậy, nên hắn tức giận, đơn giản vì hắn yêu Tiểu Chiêu, hắn rất yêu đệ đệ của ta.

Hắn đánh ta, bởi vì gương mặt ta giống đệ đệ của ta, nhưng ta lại thấp hèn tí tiện, bởi vì gương mặt ta giống đệ đệ ta nhưng ta lại dơ bẩn. Đúng, là ta, là hình ảnh của ta phá hủy Tiểu Chiêu của hắn. Là ta, là ta không nên, ta sau này sẽ không gọi nữa, người không cần phải tức giận như vậy có được không?

Quả nhiên, ta là một tiện nhân, ta đã yêu người ta không nên yêu.

Lúc nào thì ta yêu hắn? Là lúc hắn bỏ ra 12 vạn lượng để chuộc ta? Hay là lúc hắn nhẹ nhàng nắm tay ta, nói với ta không cần phải sợ? Là vì lần đầu tiên có người ôn nhu với ta? Ta không biết... ta cứ như vậy mà đắm chìm vào.....

Lê Quan đã từng nói, phạm làm thiếp phải vô tâm vô tình, nếu không chỉ là một phế nhân không hơn không kém, ai chẳng biết điều đó, người đến Câu Lan viện đều là hổ là lang, đến đây để tìm thứ mới mẻ, đến đây để phát tiết, xong việc liền đi, việc đó có khi lại là phúc chứ không phải họa, có được tiền thì cuộc sống sẽ tốt, đỡ hơn là không ai thèm, ném ra đường tự sinh tự diệt.

Nhưng mà, ta đã quên hết tất cả, nhìn hắn, ta đã quên hết...

Tỉnh lại, ta mới phát hiện mình cứ để thân thể dơ bẩn như vậy mà ngủ suốt một đêm. Trong phòng có một mùi hôi thối chính ta cũng không thể chịu nổi, nhưng cơ thể vẫn như cũ, không cử động được.

Một bóng người xuất hiện ngoài cửa, chậm rãi đi về phía ta, ta tưởng là hắn, cảm thấy buồn cười. Người kia đi vào ta mới nhìn rõ chỉ là một tên gia đình trong phủ, đem vào cái thùng, pha nước ấm. Trong lòng ta có chút ấm áp, hắn quan tâm ta?

Gã gia đình không thèm nhìn ta một cái, liền đi ra cửa nhỏ một ngum nước bọt “Thấp hèn”

Thói quen có lẽ không dễ đổi, người đằng hoàng nào nhìn thấy ta như vậy cũng đều sẽ ghét bỏ? Cũng chỉ những lúc cần thiết mới có người đến, dù sao họ cũng có lương tâm, nhưng xong việc thì ai cũng rời đi.

Dù tên gia đình đó mắng ta, ta cũng không giận, nói rất đúng, ta quả thực là kẻ thấp hèn, trong lòng ta cảm thấy có chút ngọt ngào, ta thấp hèn như vậy nhưng hắn vẫn lo lắng cho ta sao?

2. Quyển 1 - Chương 1-2

Edit: Nagi Maria

(Mình nhắc lại nhá, ta là anh main, hần là Phi Long, y là đệ đệ a main, cái này là tác giả dùng vậy luôn, mình không có thay đổi đâu)

Ta chỉ muốn để bản thân ảo tưởng nhiều thêm một chút, dù là ảo tưởng cũng sẽ khiến ta thực hạnh phúc đi.....

Những ngày sau đó, hần không có đến, tính ra cũng đã 5 ngày rồi.

Ta biết, chuyện nên tới cũng sẽ tới.

Tiểu Chiêu của hần quay lại rồi đúng không?

Ta lén chạy ra khỏi tiểu viện, đi thật lâu thật lâu sau mới đến được phủ đệ. Ta đi qua cửa sau rất yên lặng, vì chỗ này thường không có nhiều người lui tới, dù có người tới cũng sẽ không nhận ra ta không phải người trong phủ, vì ta đã cẩn thận thay đồ rồi.

Ta trèo lên cây, từ chỗ này có thể nhìn thấy hoa viên trong nhà hần, rất lớn, rất đẹp, còn có cả hồ nước, cho tới giờ ta vẫn chưa thấy hoa viên nào đẹp như vậy. Cái tiểu viện rách nát kia thật không thể so sánh được, mà cái tiểu viện đó cũng đâu phải là của ta.

Nhìn thấy rồi, quả thực ta và Tiểu Chiêu lớn lên rất giống nhau, vì hai ta là song sinh, nhưng y lại đẹp hơn ta nhiều, giống như cái phủ đệ của y và cái tiểu viện của ta vậy, thật là ta không thể bằng được.

Từng cử chỉ hành động của y đều rất rực rỡ, chứ như ánh mặt trời đang tỏa nắng. Hần từ trong hành lang chậm rãi đi về phía y, không sợ kinh động y ư? Y ngồi bên cạnh ao cho cá ăn, nhìn y như bầu trời trong xanh quang đãng, y chỉ lẳng lặng đứng đó nhưng lại sống động vô cùng.

Hần chậm rãi bước đến, y quay đầu, y nở một nụ cười sáng lạn với hần, hần cũng cúi xoa xoa đầu y, rồi mới cúi xuống hôn y, nhìn xem, họ thật xứng đôi.

Hần nhìn y cười, đó vẫn là chuyện mà ta hằng mơ tưởng đến, người đối với ta làm sao mà có vẻ mặt đó được.

Chẳng phải ta nên cảm thấy vui mừng sao? Chẳng phải ta là người duy nhất thấy hần nhu nhược, thấy hần bi ai sao? Nhưng, ta vẫn là kẻ có lòng tham, ta vẫn muốn nhìn thấy, người cười với ta...

Nhìn bóng các người rời đi, thân mật như vậy, hạnh phúc như vậy, cảm giác đau lòng trong ta với hần toàn bộ đều tiêu tán, nhưng, trong lòng ta vẫn cảm thấy khổ sở, ta không nên yêu cầu nhiều như vậy, ta biết một tiểu quan như ta chỉ cần có người thượng là đủ lắm rồi. Nhưng lòng ta rất tham lam, thấy hần như vậy, đáng ra ta phải hài lòng.

Ta muốn khóc, nhưng khóc không ra, lúc hấn đau lòng mà khóc, khóc xong hấn sẽ cảm thấy hạnh phúc hơn. Nhưng ta, ta sẽ không khóc. Như vậy với ta là đủ rồi.

Hấn có thể đuổi ta đi không?

Đệ đệ ta đã biết toàn bộ, y chạy vào tiểu viện, vọt vào phòng ta, ta nghĩ đệ đệ sẽ đánh ta.

Đúng vậy, y đánh ta, mắng ta không biết xấu hổ đi câu dẫn người của y, mắng ta nghĩ chỉ cần có gương mặt giống y là sẽ mang được người bên cạnh y đi, mắng ta si tâm vọng tưởng, mắng ta lưu manh hạ lưu chỉ cần mở hai chân để hầu hạ người khác, một bên vừa mắng vừa đánh ta.

(Thằng đệ đệ này... Ơm, nó ác với anh mình vậy á, nó không phải người... --)

Đến cuối cùng kết quả là đây.

Ta muốn đánh trả, nhưng ta không có sức lực. Ta muốn nói cho y biết, tuy ta là tiểu quan, nhưng từ đầu đến giờ ta chỉ phục vụ có mình hấn, ta muốn nói cho y biết, đều vì gương mặt này của ta, nên hấn mới mang ta về, ta muốn cho y biết, từ đầu đến cuối, người bị câu dẫn là ta chứ không phải hấn. Nhưng mà... ta nói không được... vì y nói rất đúng, ta chỉ là một tiểu quan mở ra hai chân để hầu hạ người khác.

Hấn bước vào, nhìn người ta đầy thương tích, hấn nhướng mày, ta vẫn ảo tưởng, ảo tưởng hấn ít nhiều cũng đau lòng vì ta. Nhưng không, hấn ôm lấy y đang vì ta mà phát điên, hấn ôn nhu nói cho y biết, không cần phải ô uế tay mình, nếu tay bị thương, trong lòng hấn sẽ rất đau, hấn sẽ rơi lệ. Hấn nói cho y biết, chỉ đơn giản là vì hấn sợ y sẽ không chấp nhận tình cảm của hấn, sợ y sẽ không cần thứ tình cảm này, nên hấn mới tìm một món đồ chơi để thay thế.

Y hung hăng tát hấn một cái, hấn bắt lấy tay y, nói cho y biết từ đầu đến cuối người hấn yêu là y.

Còn ta, chỉ là một tiểu nhân dùng mộng để hầu hạ. Y tuy tức giận, nhưng ta nhìn được trong mắt y mang theo sự tha thứ, ta thấy được hai người thực sự yêu nhau.

Ta biết, thời gian để ta có thể ở lại chỗ này không còn nhiều nữa rồi.

Hấn nhẹ nhàng ngồi xuống ôm lấy y, ở trong tai y mà ôn nhu thủ thủ, hấn nói sẽ xử lý tốt chuyện ở chỗ này, để y yên tâm, để y không lo lắng, mặt y đỏ bừng khi nghe hấn nói, hấn nói sẽ thương yêu y cả đời này. Hấn thích thú nói vĩnh viễn thương yêu y.

Một vở kịch khôi hài, cứ như vậy mà kết thúc.

Ta, chỉ là một tiện nhân dùng mộng hầu hạ người khác, nhưng hấn sau một hồi lưỡng lự, cuối cùng cũng không có thêm để ý đến ta một thân đầy thương tích.

Ta yêu người, nên ta không hối hận, ta cũng không có cơ hội để hối hận.

Tất cả đã đi, ta đứng lên, sửa sang lại quần áo, cúi đầu mới phát hiện hai năm nay, hằn ở trên người ta để lại nhiều dấu vết như vậy. Vết roi quất, vết côn đánh đập, vết tay đánh, chân đá, bởi vì yêu hắn, nên ta đã quên hắn đối với ta như thế nào, liệu hắn có thể đối với y như đối với ta không? Nếu được thế, ít ra lòng hắn có thể hạnh phúc một tí. Sờ sờ những dấu vết trên người, không đau, thực sự không đau, vì ta biết, lúc đó tâm người đau hơn cả ta.

Ta chỉ là một tiểu quan, ta không quên điều đó, ta dơ bẩn ti tiện, mặc dù ta chỉ bị duy nhất một mình hắn thương.

Ta chỉ là một tiểu quan, ta không quên điều đó, ta hèn hạ, bởi vì ta chỉ nghĩ đến cảm xúc của hắn.

Ta chỉ là một tiểu quan, ta không quên điều đó, ta rất ngu ngốc, chỉ vì ta suốt ngày chỉ biết mơ mộng hảo huyền.

Đúng vậy, ta chỉ là một tiểu quan, nhưng ta lại quên mất điều đó, ta cũng không đủ sức để giữ tâm mình lại, tâm ta cũng đã bán cho hắn rồi. Mười hai vạn đó bán thân ta cho hắn, cả tâm ta cũng bán luôn, cái ta có được chỉ là đau lòng cùng thương xót.

Cuối cùng, ta vẫn phải đi thôi, nhưng ta không nghĩ tới việc y sẽ dùng cách này để bắt ta rời đi.

Gã gia đình đặt lên bàn cái gì đó, hắn là đệ đệ đã sai người mang đến. Ta đứng dậy, bước đến nhìn,... Ha ha ha, là để ta tự chọn cách chết sao? Dù cho ta chọn cách gì đi nữa, ta chết cũng không thể vui được. Vải trắng, dao, độc, vàng, sờ qua một lượt mọi thứ, mọi thứ đều lạnh như băng.

Hôm nay các người đã muốn thành hôn, ta không muốn, ta không muốn phải dùng bất cứ vật gì trong ngày hôm nay cả, hôm nay ta không muốn biến thành một cái xác dơ bẩn, ta không muốn làm bẩn ngày thành hôn của hắn, vậy nên xin các người hãy đợi một chút nữa thôi.

Thay một bộ bạch trang, ta vốn không thích mặc màu trắng, vì ta vốn rất bẩn, nhưng bây giờ, ta muốn bản thân sạch một chút. Chỉ cần qua hai canh giờ nữa, sẽ đến giờ tí, qua giờ tý là sẽ không còn xui nữa, nhưng ta thực không nỡ.

Ta không sợ chết, dù ta chết y vẫn yêu hắn, hắn vẫn thương yêu y, chỉ có kẻ thấp hèn như ta là kẻ thừa, không có ta các người càng hạnh phúc đi.

Ta thực không nỡ rời khỏi thế gian này, vì hắn chưa một lần cười với ta, cứ xem như đó là tâm nguyện cuối cùng của ta đi.

Vàng, vậy ra vẫn là đệ đệ ta, y không bắt buộc ta phải tìm cái chết, vải trắng, treo lên nhất định sẽ làm bẩn nơi này.

Y chắc cũng nghĩ giống ta a.....

Ta chọn độc được, hấn từng nói độc trong phủ hấn, ăn xong thì trước khi chết sẽ được nhìn thấy cảnh tượng đẹp.....

Ta không hề muốn giống y, nhìn vào gương mặt trong gương mất nửa ngày, lông mày khẽ nhướng cao, rớt cuộc cũng không cần giữ nữa.

Hai ta tuy là huynh đệ song sinh, nhưng ta một chút cũng không giống y, từ giọng nói, đến dáng người, đều cách nhau một trời một vực.

Ta nhớ, suốt hai năm nay, để cho hấn không đau lòng, ta đã cố tìm hiểu hấn, nhưng cuối cùng ta vẫn không thể hiểu được hấn. Hấn lạnh lùng như vậy, rốt cuộc hấn thích người như thế nào?

Khi ta dịu dàng, hấn xem như không thấy, trực tiếp ném ta lên giường.

Khi ta ngang ngược kiêu ngạo, hấn cũng xem như không thấy, trực tiếp ném ta lên giường.

Khi ta lãnh khốc vô tình, hấn lại xem như không thấy, trực tiếp ném ta lên giường.

Ta cố làm ra những cảm xúc cùng hành động không giống chính mình..... Nhưng tới giờ hấn có bao giờ để những thứ đó vào mắt hấn đâu, hấn chỉ cần nhìn gương mặt thở hổn hển của người dưới thân mà thôi...

Ta cố làm ra những cảm xúc cùng hành động không giống chính mình, hấn cuối cùng cũng chịu nói một câu, ‘chẳng ra cái thể thống gì’, hấn nhăn mày rồi đá thẳng vào người ta.

Từ đó ta không hề làm ra cái dạng gì nữa, chỉ cởi sạch sẽ nằm trên giường chờ hấn, nhưng hấn vẫn đánh ta...

Thật buồn cười, gương mặt tuy giống nhau, nhưng đối xử lại không giống nhau, ta không cần, ta thực không cần gương mặt này.

Cầm lấy dao, đây là lần đầu tiên ta đối xử với một thứ nhấn tâm như vậy. Một nhát, hai nhát, không biết bản thân đã đâm bao nhiêu nhát, đến lúc gương mặt trong gương đồng bị phá hư, ta mới vui vẻ nở nụ cười. Ta còn cho rằng mình đã hết nước mắt, thẳng đến khi vết thương trên mặt đau đớn, ta mới biết thì ra ta vẫn còn nước mắt để rơi.

Cả đời này, ta không cần đến gương mặt này.

Cả đời này, ta muốn kết thúc rồi, ta chẳng cầu mong điều gì nữa, ta sẽ không uống canh của Mạnh Bà, ta

sẽ nhớ kỹ gương mặt của hần, để kiếp sau cả hai ta không liên quan gì đến nhau nữa.

Giờ tý đến, uống xong lọ thuốc độc ta liền rơi vào trạng thái mơ mơ màng màng, đúng như hần nói độc này khiến mọi thứ thật đẹp. Say độc, trong mộng, trong mộng nếu thấy được gương mặt tươi cười của người, vậy là đã đủ rồi.

Kiếp sau.....

Nhất định ta sẽ hạnh phúc.

3. Quyển 1 - Chương 2

Edit: Nagi Maria

P/s: Hai người là huynh đệ song sinh của nhau, nhưng tên đệ đệ Tiểu Chiêu lại coi anh mình như kẻ thù, ta càng đọc ta càng hận tên đệ đệ này, anh mình đã thay thế vào kỹ viện thay mình, đã không biết ơn thì thôi còn mặt dày chửi ca ca mình là nam kỹ. Ta càng đọc càng ghét tên Tiểu Chiêu này...

Trong mộng, tại sao mặt hần lại vội vàng như vậy? Không lẽ là vì lo lắng cho ta? Chẳng lẽ hần đã phát hiện ra người hần yêu thực ra là ta? Với ta thế là đủ rồi.....

“Người không thể chết được”

Là hần thật ư? Vậy ra hần thật sự yêu ta? Không, không cần yêu, thật sự là có chút thích ta đúng không?

Ta chỉ biết cơ thể của hần rất nóng, nhưng tay của hần lại rất ôn nhu. Tiểu Chiêu, đệ đệ ta vẫn chưa tới, hần ôm ta, chẳng lẽ ta thật sự trúng phải loại kịch độc gì sao? Ta thực lưu luyến ngực của hần, ta cảm thấy hơi ấm từ ngực hần thật không đủ, ngực hần thật lớn, thật ấm a.

Thứ được rót vào miệng ta là gì? Giải được? Ta thực sự vẫn chưa chết? Hần vẫn quan tâm đến ta sao? Ta nghĩ rồi cười, nhưng miệng thì không tài nào cong lên được.

Đệ đệ ta bước vào, ta thấy rất kỳ quái, tại sao y không tức giận? Y còn có chút đặc ý? Bởi vì mặt ra không còn giống y? Ta cũng rất vui, cuối cùng không cần làm thể thân cho đệ đệ mình nữa, nhưng đầu ta đau quá.....

Tỉnh lại, ta không có ở tiểu viện của mình, ta thấy thực lo lắng, đây chẳng lẽ là địa phủ? Nhưng ánh mặt trời vẫn còn mà.

“Tiện nhân, ngủ lâu như vậy, tỉnh rồi sao? Nếu còn không tỉnh rõ ràng đã bị độc chết rồi”

Không ngờ Tiểu Chiêu của hắn lại nói ra những lời như vậy. Nhìn thấy hắn đứng đó, nhưng hắn không nói gì, ta cảm thấy kinh hoảng, ta thấy sợ.

“Long, nếu người không nói, thì ta nói” Y một phen đem hắn đẩy ra, hắn đứng lại phía sau lưng y.

Tâm ta càng ngày càng trầm xuống, cảm giác bất an, lo sợ càng ngày càng bao trùm lấy ta.

“Tiện nhân, coi như người mệnh tốt, người không cần phải chết nữa” Y giáng một bạt tai lên mặt ta, mặt ta vừa nóng vừa đau rát, máu trên mặt lại chảy ra, dính cả lên tay y, y chán ghét chùi hết lên bạch y ta đang mặc, nhìn thấy áo của mình bị nhiễm đỏ, ha, ta chết cũng chết không được sạch sẽ a.....

“Ngưng Vương nhìn trúng ta, hắn đến đây cầu thân ta, nhưng ta không muốn hắn, ta chỉ cần Long thôi, cho nên người thay ta đi đi, giờ trên mặt người chẳng vết thương lại thêm cả thuốc độc, vốn từ đầu đã không giống ta, nhưng người tự sát như vậy thì bây giờ cứ xem như đã giống ta đi”

Trong đầu ta trống rỗng.....

“Tiện nhân, đừng giả bộ câm” Lại thêm một tát bên má kia, cuối cùng đánh tỉnh ta.

Ta ngơ ngác nhìn về phía hắn, nhưng hắn chỉ trầm tư. Đệ đệ thấy ta nhìn hắn, liền đem hắn kéo lại “Hừ, Long là của ta, người cứ đến chỗ của Ngưng Vương tiếp tục làm nam xướng (nam kỹ) đi”

Chết ta cũng chết không được? Hoá ra, chính bản thân ta đã mang vọng tưởng quá lớn, nam xướng sao? Đúng vậy, ta là tiểu quan, là nam xướng, với hắn ta là chỉ là thể thân của đệ đệ mình, dù là sau này vẫn là thể thân của y.

“Đi thôi, hắn ta không biết người là Tiểu Chiêu, chắc chắn sẽ đối tốt với người” Một câu nói để giải thích nhưng cũng để ra lệnh, y thản nhiên nói.

Ta có thể không đi không? Ta là do vàng bạc mua về, khế ước bán thân đều nằm trong tay hắn, hắn là chủ nhân của ta, tình nhân của hắn bắt ta chết, ta ngay cả quyền lựa chọn cũng không có.

Hắn lấy ra khế ước bán thân của ta, châm lửa đốt “Từ nay về sau sẽ không còn người này tồn tại, người chính là Tiểu Chiêu”

Ta muốn mở miệng cầu xin hắn, nhưng hắn lại cười với ta, tại sao ta đều phải nghe theo sự sắp đặt của hắn? Nhưng mà, khi mở miệng ra ta mới phát hiện, ta nói không ra lời, không phải vì lâu rồi không nói nên giờ không nói được, mà là tác dụng của thứ độc kia đi.

Hắn đột nhiên cười với ta, ta nghĩ giấc mộng đã thành hiện thực, ta sẽ rất hạnh phúc đi, nhưng tại sao ta lại thấy lạnh đến tận xương. Hắn cuối cùng cũng chịu cười với ta, nhưng sao lại vào lúc này, ta lại không thể nói lên lời thỉnh cầu của mình, hắn... là dối trá sao? Không, không phải, dù là dối trá, cũng là cười với ta, trừ hình ảnh yếu đuối cùng bi thương của hắn, cuối cùng ta cũng nhìn thấy hắn hạnh phúc cười, một gương mặt thật hạnh phúc.

Đúng, các người đang hạnh phúc đúng không? Nhìn hắn ôm lấy vai y, y ôm eo hắn, ta biết, các người đang hạnh phúc.

Ta không còn gì để hối tiếc nữa.

Ta gật đầu, đồng ý.

Từ nay về sau, các người sẽ được bên nhau mỗi ngày.

Ta sẽ nhớ, nhớ rất rõ nụ cười của hắn.

Trời đã sáng rồi, bắt đầu từ hôm nay, ta chính là đệ đệ mình, Tiểu Chiêu.

Đúng vậy, ta chính là Tiểu Chiêu.

Quay đầu nhìn lại, Tiểu Chiêu, đệ đệ ta sớm đã thay đổi diện mạo đi phía sau hắn, hắn cố ý ở trước mặt Ngưng Vương hết mực cưng chiều ta, ta biết đó chỉ là diễn kịch, những thứ này không phải dành cho ta, không phải cho ta, mà là cho Tiểu Chiêu của hắn.

Hiện tại ta chính là Tiểu Chiêu của hắn, cho nên, ta có quyền làm những chuyện mà Tiểu Chiêu được làm, giờ này khắc này ta đã thỏa mãn rồi.

Ta kéo tay hắn, nhất quyết không chịu buông, Ngưng Vương nhẹ nhàng kêu “Tiểu Chiêu, theo ta đi”

Dù không nở rời đi, nhưng ta vẫn phải đi. Bước theo Ngưng Vương, đột nhiên ta dừng lại, chạy về, đứng trước mặt hắn, lúc này, chúng ta sẽ cáo biệt tại đây.

Đang định đi, ta hôn lên môi hắn, đó là việc mà trước đây hai ta chưa từng làm. Môi hắn cùng ta mềm mại chạm vào nhau, hắn rất ôn nhu, nhưng ôn nhu này không phải dành cho ta, mà là cho đệ đệ ta, nó cũng không bao giờ dành cho ta.

Ta biết hắn muốn đẩy ta ra, ta nhìn thấy ánh mắt đệ đệ rất phẫn hận, ta cười khổ, cuối cùng cũng phải chia lìa, các người đều bắt ta rơi vào tình huống khó xử a. Thôi, ta tự mình đẩy hắn ra, hắn lão đảo, y vững vàng đỡ lấy hắn, ta thấy hắn cau mày đau lòng, ta biết, đó không phải là hành động cho ta, mà là cho Tiểu Chiêu, đệ đệ của ta.

Ta không hề quay đầu lại, cứ thế theo Ngưng Vương rời đi.

Chúc các người hạnh phúc, những người ta yêu thương, Phi Long cùng đệ đệ của ta

4. Quyển 1 - Chương 3

Edit: Nagi Maria

(Có nhân vật mới, mình sẽ không dùng nhân xưng hắn, y, người, để nói nữa, mình dùng thẳng tên luôn, vậy cho đỡ loạn. Nhưng có mấy đoạn a main tự thuật, mình dùng nhân xưng “ta” như cũ ^^)

Ngưng Vương đối với ta quả thật rất tốt, lúc đó biết Tiểu Chiêu bị kích động, ta lại uống thuốc độc, tuy đã uống giải được, nhưng ta không thể nói được nữa. Mỗi ngày Ngưng Vương cứ quây quần bên cạnh ta, hết bắt ta ăn lại lừa ta uống, ta cũng không giận, cũng không thấy phiền gì, ta chỉ ngoan ngoãn nghe lời, thuận theo Ngưng Vương. Nhưng ta như vậy lại khiến hắn cau mày ngờ vực.

Cuối cùng vào một ngày, hắn nhìn ta hét to: “Người không phải là Tiểu Chiêu! Người không phải Tiểu Chiêu! Tiểu Chiêu sẽ không như vậy!” Ta sợ, không phải ta sợ hắn phát hiện ra ta là giả mà hại ta, ta sợ hắn biết ta không phải Tiểu Chiêu thì hắn sẽ không tha cho bọn họ, ta không cần, bọn họ, bọn họ thật vất vả mới được hạnh phúc bên nhau không phải sao? Hạnh phúc của bọn họ là do ta cho, là do ta tác thành cho họ, vì thế dù người là Ngưng Vương ta cũng không cho phép người phá họ.

Ta lo lắng, nắm lên đôi đũa trên bàn, ngay lập tức ta đâm thẳng vào ngực Ngưng Vương, máu liền chảy xuống, thấy máu ta lại cảm thấy sợ hãi.

Ở thế giới của Dương Phi Long, chỉ có ta là người đổ máu, ta chưa từng thấy người khác đổ máu. Nghe được Ngưng Vương kêu to lên, thị vệ liền chạy vào, ta lạnh run người nhanh chóng trốn vào góc tường, ta không muốn làm hắn bị thương, ta chỉ vì sợ hắn sẽ biết được sự thật mà làm hại đến Tiểu Chiêu, cho nên, cho nên ta mới.....

Nhìn tay đầy huyết, ta dường như phát điên, nhưng mà ta không thể phát ra tiếng nào, chỉ có thể a a a mà kêu. Nhưng ta biết, ta vừa khóc, vì bọn họ đã được hạnh phúc, ta vì họ đi thương tổn người khác, thì ra đây là cảm giác chết cũng không hối tiếc.

Ta là Tiểu Chiêu, ta không phải là Tiểu Chiêu.....

Ta là thể thân của Tiểu Chiêu, chung quy ta cũng không phải Tiểu Chiêu.

Tiểu Chiêu là người hay nháo, nhưng ta thì không.

Tại sao, tại sao ta lại muốn đâm Ngưng Vương. Ta chạy đến bên cạnh Ngưng Vương, lấy tay chặn miệng vết thương đang không ngừng chảy máu, Ngưng Vương chỉ nhìn ta nhẹ nhàng nói: “Tiểu Chiêu, đừng sợ, không sao cả, Tiểu Chiêu, đừng lo lắng, là vì ta quá đa nghi”

Đại phu đã tới, bọn thị vệ biết Ngưng Vương vẫn yêu ta, nên không dám đuổi ta, hướng chỉ hân còn nắm chặt lấy tay ta không để ta đi. Lần đầu tiên ta cảm giác được một điều, hoá ra khi một người cần một người nào đó bên cạnh thì không nhất thiết phải dùng phương pháp bạo lực. Tay Ngưng Vương so với tay của Dương Phi Long còn to hơn và ấm hơn, nhưng hiện tại bàn tay này lại thật lạnh lẽo.

Ta không muốn, ta không hề muốn hại chết Ngưng Vương. Vì Ngưng Vương cũng giống như ta, đều là những người chịu đau khổ, nhưng giờ ta chỉ có thể để Dương Phi Long cùng Tiểu Chiêu hạnh phúc ở bên nhau. Vì vậy, Ngưng Vương không được phá họ, ta tình nguyện, ta tình nguyện thay thế Tiểu Chiêu để thương yêu Ngưng Vương, mặc dù trong lòng ta vẫn yêu hân, yêu Dương Phi Long.

Sau một ngày một đêm, Ngưng Vương cuối cùng cũng tỉnh lại, ta ghé vào đầu giường nhìn Ngưng Vương, chớp mắt ta cũng không dám, vì sợ y sẽ chết. Nếu ta làm những chuyện này vì người, liệu có ai yêu loại người như ta không? Phi Long? Ta biết ta chỉ là một thể thân, ta không phải Tiểu Chiêu của Phi Long, cũng không phải Tiểu Chiêu của Ngưng Vương. Ta muốn làm thể thân thật tốt, Ngưng Vương yêu Tiểu Chiêu đau khổ đến mức này, ta nhất định sẽ cố gắng làm Tiểu Chiêu của hân thật tốt.

Nhìn mặt Ngưng Vương, vốn gương mặt phải anh tuấn tuấn tú, thế mà không hiểu vì lý do gì lại trở nên gầy yếu, ao hãm (hai má hóp lại, kiểu gầy đến mức xương mặt nhô ra khỏi má ý ^^).

Ta biết, lý do chắc hẳn là vì Tiểu Chiêu đi, ta sờ sờ mặt chính mình, mặt đầy sẹo, Tiểu Chiêu như vậy mà hân cũng yêu sao? Như vậy càng khẳng định hân yêu Tiểu Chiêu đến nhường nào, hân sẽ không vì Tiểu Chiêu xấu xí mà vứt bỏ.

Ngưng Vương tỉnh lại, câu đầu tiên hân nói chính là: “Thực xin lỗi, Tiểu Chiêu, dọa người sợ rồi”

Nước mắt của ta rơi xuống, và ngày càng nhiều lên. Ta thực không muốn kết thúc ở đây, ta không muốn khổ sở nữa, cũng không muốn khóc nữa. Việc ta nói ra sự thật hay không, điều này hẳn là rất quan trọng đi, nhưng ta nghĩ đến thì liền không dám nghĩ nữa. Ta khóc thì cứ tiếp tục khóc, dù sao Phi Long cũng không ở đây, dù hân ở đây, cũng sẽ không vì ta khóc mà lo lắng.

Ngưng Vương ngồi dậy, ôm ta thật chặt, tự tiểu phi tiểu nói: “Tiểu Chiêu, người sẵn sàng khóc vì ta, vậy là trong lòng người có ta. Ta biết, ta biết, nhất định tên khốn Dương Phi Long kia đã ức hiếp người”

Đúng vậy, ta thực sự là bị tên Phi Long đó hiếp bức rất nhiều, ta cũng đã cam tâm tình nguyện để yêu tên Phi Long đó, không ngờ Tiểu Chiêu cũng... Cho nên, yêu hân là do ta sai, ta khóc, chỉ vì ta bị tên Phi Long đó tổn thương, ta bị tên Phi Long đó thương tổn, và giờ ta lại đến đây tổn thương người, Ngưng Vương, thật xin lỗi.

Thật may mắn vì Ngưng Vương vẫn còn sống...

Nếu không ta cũng sẽ chết theo Ngưng Vương, ta biết Ngưng Vương chết thì sẽ có người đến lo cho hân, nhưng ta thì không, ta chỉ là một thể thân bên người Ngưng Vương, không hơn không kém.

Cứ như vậy, hân tiếp tục chăm sóc ta như trước, giống như trong phủ chưa từng xảy ra tranh cãi gì, ta im lặng hân liền để ta yên lặng, ta muốn làm gì hân để ta làm cái đó, hân cũng không để ý đến sự biến hoá của Tiểu Chiêu, cứ một lòng mà yêu lấy Tiểu Chiêu của hân.

Nhưng mà, sau ngày đó, cứ đến giờ cơm chiều là hân đều sẽ ôm lấy tôi cùng ăn, ta chỉ thuận theo, hân cũng chưa từng làm gì hơn.

Cảm thụ được tiếng tim đập của cả hai người, hô hấp cũng được hân điều chỉnh rất đều đặn, ngực hân không có rộng lớn giống như ngực tên Dương Phi Long, nhưng lại ấm áp hơn, rất ấm áp...

Riết cũng thành thói quen, có khi ta ở trong ngực Ngưng Vương đọc sách, có khi ở trong ngực hân nói nhảm, tuy rằng chỉ phát ra tiếng ừ ừ, hân cũng rất vui vẻ mà nghe. Ngưng Vương thường sờ lên mặt ta, dường như trong mắt mang theo vô hạn ý nghĩ, ta biết, đó là cách hân đối xử với Tiểu Chiêu. Đôi khi cũng sẽ nói với ta đôi lời “Tiểu Chiêu, trước kia ngươi thích chơi đùa mọi nơi, hiện giờ lại học người khác học đòi văn vẻ, nhưng mà ta lại thích Tiểu Chiêu của bây giờ hơn”

Học đòi văn vẻ? Đọc sách viết chữ? Miệng khê mấp máy, nhưng lời thì không có phát ra được.

Đêm hôm đó, mọi thứ như một giấc mộng. trong mộng hai đứa bé trai vây quanh mẫu thân mình đòi đi đọc sách, nhưng trong nhà lại nghèo khổ, đừng nói đến đọc sách, ngay cả cơm cũng không đủ để ăn. Mẫu thân nhìn người đệ đệ nói, “Ngoan, đừng nghịch ngợm nữa, phụ thân hiện giờ không có tiền mua thuốc, con cùng ta đi đến một nơi nhé”. Đệ đệ vừa khóc lại vừa nháo, không chịu đi, ca ca lên nắm lấy tay mẹ, cười rồi nói, “Mẫu thân, ta đi thay đệ đệ, để đệ đệ ở nhà, đệ đệ hay nghịch ngợm, đi ra ngoài nhất định sẽ đòi mẫu thân mua cái này mua cái kia”. Đệ đệ vừa nghe đã không vui, thấy mẫu thân dẫn ca ca đi, đệ đệ vừa khóc vừa mắng ca ca biết mẫu thân có tiền nên đi mua đồ cùng mẫu thân, không còn cần đệ đệ này nữa. Ca ca chỉ cười cười, theo nương đi ra ngoài, không để ý đến đệ đệ hân nữa. Từ đó về sau người ca ca không còn trở về nữa.

Trời đã sáng, tỉnh mộng, còn tưởng rằng trí nhớ là một khoảng trống, không ngờ lại nhớ đến chuyện này. Vị ca ca kia vẫn không hề thay đổi, thay đổi là đệ đệ của hân, nhưng thật ra đệ đệ của hân đâu có thay đổi, đúng, lần này có lẽ là ca ca thay đổi rồi, là ca ca.

Những ngày bình an hạnh phúc cứ thế trôi qua, làm người ta cũng không để ý đến thời gian đang dần trôi, tuy là thời gian có thể quên, nhưng ta vẫn không thể quên được Dương Phi Long, không có cách nào để quên được hân, tại sao a? Vì Ngưng Vương ư.

Mỗi ngày Ngưng Vương đối với Tiểu Chiêu đều là thâm tình dụng tâm, sợ bỏ ta nâng trên tay sẽ làm ta rớt, ngâm trong miệng sẽ sợ ta tan. Ngưng Vương cứ mỗi ngày ôn nhu, rất ấm áp, ta nhìn không được liền đem hân so sánh với Dương Phi Long. Nhưng càng so ta lại càng sợ, Dương Phi Long trong lòng ta càng ngày càng mất dần, bóng dáng càng lúc càng mờ nhạt. Ta lo lắng, lại không biết làm thế nào, tại sao bóng của Phi Long lại bị thay dần bằng Ngưng Vương?

Ta bắt đầu không còn muốn gặp Dương Phi Long, không biết tại sao, ta lại muốn gặp Ngưng Vương nhiều hơn, Ngưng Vương cũng đã nhận ra, giờ đây ta cần hắn.

“Tiểu Chiêu, xảy ra chuyện gì? Không thoải mái sao? Ta tìm đại phu đến chữa cho ngươi”

“Tiểu Chiêu, sao lại không vui rồi? Có phải đồ ăn hôm nay không ngon không? Để ta đi đổi đầu bếp”

“Tiểu Chiêu, ngươi đã động lòng rồi đúng không?”

“Tiểu Chiêu, ngươi, chẳng lẽ ngươi chán ghét ta sao?”

Ta? Ta làm gì có tư cách mà chán ghét Ngưng Vương? Thật sự Tiểu Chiêu không hề thích Ngưng Vương. Ta làm sao mà trả lời đây? Ta không biết, lần trốn mấy ngày nay, cuối cùng ta vẫn không thể hiểu được, ta chỉ có thể ngoan ngoãn quay về làm thể thân của Tiểu Chiêu mà thôi.

“Tiểu Chiêu, ngươi làm ta sợ muốn chết, có biết không? Năm trước, vào ngày ngươi trở về bên ta, ngươi biến thành như vậy, ngươi có biết ta đã lo lắng thế nào không? Nếu ngươi lại rời bỏ ta lần nữa, ta không biết nên làm sao cho đúng nữa.”

Giọng nói rất chua xót, ta nghe đến đây thật đau lòng. Ta làm sao mà nói được đây, ta không thể nói cũng không thể mở miệng, dù rất muốn nói, nhưng ta phải nói gì, chẳng lẽ nói đúng rồi, Tiểu Chiêu của ngươi đã thay đổi rồi, đã biến thành một người khác, biến thành một nam xướng?

Không, ta không dám nhìn Ngưng Vương, chỉ cảm thấy một cơ thể càng ngày càng nóng đang tiếp cận ta. Đến khi Ngưng Vương hôn lên môi ta, ta mới phát hiện ra, hắn đã đến cực hạn rồi. Đúng a, thứ đó của hắn đang huyết khí phương cương, mỗi ngày bên cạnh người mình yêu, không bị kích thích mới là lạ.

“Ngày đi khi nhìn ngươi hôn hắn, ta thật chỉ muốn giết hắn thôi, hắn cùng ngươi ở cùng một chỗ lâu như vậy, ta thật rất lo ngươi sẽ không chịu theo ta trở về, ngươi có biết ta yêu ngươi nhiều thế nào không? Lúc ngươi ngẩng đầu cười với ta, ta biết ta vạn kiếp bất phục” (không thể ngừng yêu được ý, chứ không phải là thù đến tận xương đâu 〰)

Ta ngất ra một lúc, Ngưng Vương chậm rãi cởi bỏ quần áo của ta, từ cổ rồi xuống thân, lúc mạnh, lúc nhẹ, lại trên xương quai xanh của ta lại gặm cắn, ta thở gấp, biết là hôm nay không thể chống đỡ được nữa.

“Tiểu Chiêu, Tiểu Chiêu, ta yêu ngươi...” Một tiếng lại một tiếng, hắn tiến vào, rất đau, không biết tại sao hôm nay đằng sau lại đặc biệt đau

“Tiểu Chiêu, đừng khóc, đừng khóc” Liếm liếm nước mắt nơi khoé của mắt ta, hắn nhẹ nhàng vuốt tóc ta “Tiểu Chiêu, Tiểu Chiêu, ta sẽ dành cả đời để yêu ngươi, ngươi đừng không để ý đến ta như vậy, được không?”

Đêm nay, ta ngủ thực ngon, tỉnh lại mới phát hiện hắn đã rửa sạch giúp ta rồi. Lần đầu tiên, trừ Dương Phi Long, ta đều cự tuyệt những người khác, đáng ra ta nên từ chối, nhưng tại sao ta lại không làm thế? Hắn so với Dương Phi Long còn ôn nhu hơn gấp mấy lần, Dương Phi Long chỉ để ta tự sinh tự diệt, còn Ngưng Vương giúp ta rửa sạch sau khi làm, giúp ta mặc quần áo, giúp ta đắp chăn ấm.

Cuối cùng, ta đã biết, bóng dáng của Dương Phi Long đã biến mất trong lòng ta rồi.

Khóc, ta khóc, không phải vì vui mừng, mà là khổ sở, hoá ra đó là cách Ngưng Vương đối với người mình yêu sao? Nhưng, ta vẫn rất nhớ người a, Phi Long... Rất nhớ người và đệ đệ ta, không biết các người sống thế nào? Có hạnh phúc không?

Ta nghĩ không phải ta không yêu Phi Long, mà là tấm lòng yêu người của ta đã chết rồi, Phi Long à.

5. Quyển 1 - Chương 4

Tác giả: Tần Tử Độc Sư

Edit: Nagi Maria

P/s: Thiên lý a, trên đời còn thiên lý không a, lũ này phải con người không, biết người cầm không thể nói chuyện nên thích phịa gì thì phịa hử, ầm, ta ức muốn chết rồi, ức quá!

Ta nghĩ mọi chuyện sẽ cứ tiếp tục như vậy, mặc dù ta không phải Tiểu Chiêu, nhưng ta đang ở bên cạnh Ngưng Vương, Ngưng Vương thì lại cứ tiếp tục yêu Tiểu Chiêu, tiếp tục yêu kẻ thế thân này.

Ngưng Vương đã trở lại, ta nghĩ hắn sẽ đến bên ta, ôm lấy ta, nói Tiểu Chiêu, Tiểu Chiêu, có đau hay không? Ta sẽ ôm lấy hắn và bảo là mình không hề đau.

Nụ cười vừa cong nơi khoé miệng, ta nghĩ mình sẽ cười với hắn để nói cho hắn biết, Tiểu Chiêu của hắn không có sao. Hắn chạy như bay đến chỗ ta, một phen nắm ta ném xuống giường, hung hăng nhìn ta đang ngã trên mặt đất.

Ta liền hiểu, ta biết nhất định hắn sẽ phát hiện ra mà.

Ta biết, cuối cùng mọi chuyện vẫn là đến đây thôi.

“Người, tên tiện nhân này” Ngưng Vương lấy roi quất lên người ta “Ta gọi người Tiểu Chiêu, ta sớm đã nghi ngờ sao Tiểu Chiêu lại vòng vo như vậy, không nháo không quây, hoá ra là người vốn không phải là Tiểu Chiêu” Lại thêm một roi nữa, quần áo ta bị đánh đến rách tan.

“Hừ, người lừa bịp vương khiến ta thật khổ a, người cho bản thân người là cái gì? Nếu Vương quản gia không nhìn thấy Tiểu Chiêu ở cùng với tên Dương Phi Long đó, bôn vương không biết còn bị một tên nam xướng nhà người lừa đến bao giờ”

Một roi đỏ của Ngưng Vương không đau, nhưng hai chữ nam xướng đã đem ta đánh thương đến tận xương rồi.

“Bị Dương Phi Long làm rồi mới mang đến cho bôn vương, người đúng là đồ đàn bà dâm dăng. Các người chế giễu bôn vương sao, bọn chúng muốn chạy thoát khỏi bôn vương, chúng nghĩ mình làm được sao? Người yên tâm, để sau khi bôn vương trút giận xong sẽ mang hai người kia đến nhà lao để ôn chuyện cũ cùng với người”

Một roi lại một roi quất xuống, tiếng mắng không ngừng vang lên, Ngưng Vương đánh ta đến choáng váng. Ta cười tự giễu, vốn định hôm nay sẽ bắt đầu yêu Ngưng Vương, nhưng không ngờ hắn cũng giống Dương Phi Long, đều là những kẻ chỉ vì tình yêu của chính mình, ta đây trong mắt các người chỉ là một nam xướng để bôi các người ngu thôi sao? Ngưng Vương lại nghĩ ta cười hắn, cho nên đánh ta mạnh hơn. Ta không thể phát ra được tiếng nào, gọi cũng gọi không được, đành phải cứ thế mà bất tỉnh.

Khi tỉnh lại Ngưng Vương ngồi ngay cạnh ta, nhưng không có nhìn ta, ta biết hắn đang lo lắng cho Tiểu Chiêu. Một người như ta đâu xứng để được người khác lo lắng chứ? Chắc chỉ khi ở trên giường ta mới có giá trị đi. Thấy ta tỉnh lại, không nói lời nào liền đánh ta.

“Tiện nhân, ta đã sai người đi mật báo. Tiểu Chiêu nếu thiếu dù chỉ là một sợi tóc, ta nhất định giết chết người” Giờ đây hắn đánh ta cũng không thấy đau, ta chỉ còn là kẻ đang thoi thóp thoi, nhưng lần này không phải tâm ta chết, mà là tâm ta cũng không có để chết nữa. Không cần Ngưng Vương giết, ta cũng sẽ chết nhanh thôi.

“Kẹt” Cửa lai mở ra, Tiểu Chiêu chạy vào ôm lấy Ngưng Vương mà khóc.

“Tiểu Chiêu, không sao chứ, hắn có làm gì người không?” Ngưng Vương lo lắng hỏi, Tiểu Chiêu mặc chiếc bạch y bằng lụa, ta hấp hối mấp môi. A, thực nực cười, đến cuối cùng sao lại để ý đến cách ăn mặc của Tiểu Chiêu chứ, đến đây lâu vậy, ta cũng không bao giờ mặc một bộ bạch y giống đệ đệ mình, vì ta nghĩ chính mình vẫn rất bản thủ a.

“Không sao, ta không sao, còn người, không có việc gì chứ?” Tiểu Chiêu nâng lên mặt của Ngưng Vương, nhìn trái nhìn phải.

“Sao người đến đây?” Ngưng Vương vẫn không thèm nhìn tới ta.

“Dương Phi Long, hắn biết ta không thương hắn, người ta thương là người, ta yêu người, trừ khi ta chết ta mới không còn yêu người. Phi Long hắn ngăn không được ta, nên đành phải để ta đến đây” Tiểu Chiêu cười, nhìn Ngưng Vương nói, còn Ngưng Vương vẻ mặt đã vui vẻ hơn trước.

“Các người thật ra rất ân ái với nhau mà, không phải sao? Vì sao lại đưa cho ta một nam xướng để thay thế? Nhìn ta xử trí hần đi, trong lòng có thấy thoải mái không?” Ngưng Vương lạnh giọng nói. (Đm, đi chết đi, lũ không có tính người --)

“Thương Vũ, ai bảo người đối xử với ta như vậy? Người đáng bị vậy đấy, với lại, là tên nam xướng này yêu cầu được đi thay ta mà.” Tiểu Chiêu đá đá ta, xương cốt trong người rất đau, rơm rạ chạm vào da thịt, chỉ có thể rên lên đau đớn.

“Chính hần yêu cầu? Dương Phi Long, chuyện này có thật không?” Hoá ra, các người đều...

“...” Phi Long không lên tiếng, có phải vì hần còn thương ta?

“Hừ, người hỏi Phi Long thì hần nói được cái gì. Tên tiểu quan này thật ra biết tôi cùng hần lớn lên có dung mạo giống nhau, nên Long đến Câu Lan Viện thì nhìn hần thì tưởng là ta, đem hần mua về nhà, rồi hần câu dẫn Long lên giường. Long cùng hần đã quan hệ với nhau, dù Long biết không phải là ta, nhưng tính của Long người biết rồi mà, là kẻ có trách nhiệm, nên Long đành nuôi hần, để hần ở tiểu viện, đến khi ta trở về. Hần thấy được nơi của Long không còn chỗ cho hần nữa, hần biết người muốn ta, nên yêu cầu đi thế ta” Càng nói càng chán ghét, đá đá tôi.

Tiểu Chiêu a Tiểu Chiêu, sao người có thể vô lý như vậy?

Ta rất hận, hận vì ngày đó ta còn sợ làm bẩn lễ thành thân của hai người.

Ta càng hận hơn là vì sao ngày đó ta lại nói với mẫu thân muốn thay đệ đệ mình đến Câu Lan Viện!

6. Quyển 1 - Chương 5

Edit: Nagi Maria

Phi Long, vì sao người không phản bác? Bởi vì đó là Tiểu Chiêu mà người yêu ư? Ta nhìn về phía Ngưng Vương, người cũng không tin ta sao? Đúng vậy a, ta chỉ là một tiểu quan nho nhỏ, ai tin ta, càng có ai chịu giúp ta chứ.

Các người yêu Tiểu Chiêu nên Tiểu Chiêu nói cái gì thì là cái đó sao. Ta còn phản bác được gì sao? Ta có khả năng để phản bác lại mấy người sao?

Dù sao chết một lần rồi nhưng lại không chết thành, lúc này đây cũng có thể đi trong an bình rồi.

Ngưng Vương đem ta mang ra khỏi lao, treo lên trên tường, hoá ra muốn được thanh tịnh trước khi chết

phải chịu nỗi đau da thịt a, chỉ hy vọng da thịt ta non đi chút nữa, chết nhanh một chút sẽ không còn đau khổ.

“Người thấp hèn như vậy sao? Hừ, người thích bị người khác làm chứ gì? Vậy được, ta đây sẽ tìm nhiều người đến đây để thỏa mãn người” Ngưng Vương phẫn nộ, hung hăng nói “Tiện nhân, muốn chết dễ dàng vậy sao, đừng có mơ, người đâu, đến đây! Phải hầu hạ tên tiện nhân này thật tốt cho ta”

Nghe được Ngưng Vương ô ngôn uế ngữ, cùng lúc đó trước mặt hắn xuất hiện hai người, lúc này tâm ta khẩn cấp đến gấp rút. Ta nghĩ sẽ cắn lưỡi, ai dè bị hắn đánh vào mặt, sái quai hàm không thể cắn được.

Chết yên bình? Mang theo một thân thể bẩn thỉu như vậy làm sao mà yên bình đây? Ta không cần, cố gắng quay người lết đi chạy trốn, lại bị người ôm lại.

Thân thể ta hung hăng bị xâm hại, ở ngay trước mặt ba người đó, trước mặt ba tên ác ma đó, từng người lại từng người, một lần lại một lần cơ thể ta bị tiến vào rồi đi ra. Lúc này, sợ là ngay cả khóc ta cũng không còn sức nữa.

(Cờ hó --)

Ta giờ đây rất hận, ta không hận Phi Long, hắn tuy đánh ta mắng ta, còn thượng ta, nhưng ta biết Phi Long là thật tâm yêu một người nên mới làm vậy.

Ta rất hận, ta lại không hận Ngưng Vương, Ngưng Vương tuy là yêu Tiểu Chiêu, nhưng so với Phi Long thì Ngưng Vương còn ôn nhu hơn, còn yêu Tiểu Chiêu nhiều hơn cả Phi Long.

Ta thật rất hận, nhưng cơ bản ta không hề hận Tiểu Chiêu, đệ đệ tuy rằng hết lần này đến lần khác hại ta, nhưng ta biết, đệ đệ cũng chỉ vì theo đuổi hạnh phúc mà thôi.

Ta rất hận, nhưng không hận chính mình, nhưng ta lại quá yếu đuối, quá vô dụng, yêu người không nên yêu, còn tốt bụng để họ hạnh phúc bên nhau, lại một lần đi vào vết xe đổ yêu người không nên yêu.

Ta...

... Không có tư cách để hận, cũng không có tư cách để yêu...

Hiện tại ta chính là một nam nhân với thân thể dơ bẩn chỉ biết mở chân cho người khác thượng.

Thân thể bị mất cảm giác? Tri giác bắt đầu chậm rãi biến mất? Tốt quá rồi, chỗ này thật kinh khủng, ta cuối cùng cũng có thể rời đi rồi.

Cả đời này, ta không cần phải mang theo cơ thể dơ bẩn này nữa rồi.

Đời này, ta muốn rời đi khỏi đây, ta đã từng nói qua rồi, ta nhất định sẽ không uống cang Mạnh Bà, ta muốn nhớ thật kỹ mặt của những người này, để kiếp sau không liên quan đến họ nữa.

Cuối cùng, cũng xong rồi.....

“Vương, Vương gia, hẩn... hẩn tắt thở rồi” Nam nhân vẫn còn bên trong tôi sợ hãi kêu lên.

“Tránh ra” Ngưng Vương kích động đẩy tên đó ra, nhẹ nhàng đưa tay lên mũi ta, chỉ còn một hơi thở thoi thóp, ta không hề động đậy, ta biết mình lập tức phải đi rồi.

“Thương Vũ, người không lẽ thích thượng tên dê tiện này đấy chứ?” Tiểu Chiêu vẫn dùng khẩu khí ác độc vô cùng.

Ngưng Vương ném tôi xuống đất, nhìn đám người thượng tôi phần nộ quát “Ra bên ngoài, ném xa một chút, đừng để bốn vương ngày mai biết có một tên tiện nhân chết ở chỗ này”

Ta hé mắt, Tiểu Chiêu đắc ý, Ngưng Vương phần nộ, Dương Phi Long thì không đành lòng, hết thấy biểu cảm của họ tôi đều thấy được.

Đám người kia liền ngoan ngoãn mang tôi ra ngoài.

“Tiểu tử này tuy xấu nhưng cơ thể của nó ngon thật. Phía sau rất chặt, không giống người đã bị bọn họ làm a” Một người nâng ta lên, nói ra những lời ghê tởm.

“Đúng thế, ta thực không hiểu nổi, Vương gia ba người họ yêu thì cứ yêu đi, cuối cùng cũng tha lên giường làm thôi, vậy tìm thêm một người ngoan ngoãn làm ấm giường làm chi, lại còn kiếm người tốt thế này nữa”

“Nói cái gì? Đây là hàng từ Câu Lan Viện đấy, tốt thì tốt thật, nhưng hạng này chỉ phù hợp để hầu hạ chúng ta thôi, dơ bẩn chết được, nếu không phải mệnh lệnh của Vương gia, Lão tử đây cũng không thèm, có biết trong người hẩn có bệnh gì hay không chứ”

“Đúng á, dơ muốn chết, lát về nhà phải kiểm men Diệp (lá cây lên men 〰) để tắm rửa mới được, ngày mai còn phải kiểm thầy thuốc nữa” (có mà bọn bay bệnh -_-)

Sao bị ai thế chứ? Người từ Câu Lan Viện đều phải có kết cục này a. Nhưng quan tâm nhiều làm gì, ta cũng sắp chết rồi, cũng không thèm tranh cãi với mấy người này, ta sẽ không nói trừ mấy người bọn họ, Vương gia cùng tên họ Dương ra thì ta chưa từng phục vụ người khác. Nói ra sợ bọn họ cũng không tin. Tiểu quan là kẻ có địa vị còn thấp kém hơn cả gia đình, dù là tên ăn mày cũng có thể lấy họ ra để chà đạp cơ mà.

May mắn là ta sắp chết, ta sẽ không còn là tiểu quan, cũng không còn là nam tướng, lại càng không phải thể thân của người khác.

Lạnh quá, bọn họ đem ta đến một vùng hoang vu hẻo lánh a, không có ai đi qua đây, cũng không có ai biết đã từng có một thể thân dơ bẩn này tồn tại.

Sẽ không còn ai vì ta mà khổ sở nữa, không ai vì ta mà thương tâm, càng không có ai vì ta mà rơi lệ.

Tại sao, tại sao ta vẫn còn tỉnh? Đến cả chết mà cũng phải bất an như vậy sao? Ta sẽ được làm một lệ quỷ, không biết lệ quỷ của ta sẽ có năng lực gì a? Ta hận ba người họ, nhưng ta đã nói là sẽ không cùng bọn họ liên quan nữa, nhưng làm lệ quỷ, ta cũng chỉ là một cô hồn lệ quỷ đi khắp nơi du dương thôi.

Lạnh quá, đau quá, nhưng tâm lại càng đau hơn, trái tim ta đã bị đánh thương mất rồi. Thân thể lại không cử động được, tâm cũng chết rồi.

Cứ như vậy mà chết đi, sẽ không còn bị đánh nữa.....

Cứ như vậy mà chết đi, sẽ không còn bị thương tổn nữa.....

Cứ như vậy mà chết đi, sẽ không còn bị làm thể thân nữa.....

Cứ như vậy mà chết đi, sẽ không còn bị người khác lăng nhục.....

Cứ như vậy mà chết đi, sẽ không còn mang theo một cơ thể dơ bẩn nữa.....

Cứ như vậy mà chết đi, đem theo yêu hận của đời này tất cả mai táng.....

Cứ như vậy mà chết đi, kiếp sau, nhất định sẽ không liên quan đến mấy người nữa

7. Quyển 2 - Chương 1-1: Nhị Bộ: Niết Bàn

Edit: Nagi Maria

Tại sao không khí xung quanh lại nóng như vậy? Thật là ấm áp, thật thoải mái, giống như là, không không, ta không muốn còn liên quan đến mấy người bọn họ, không thể nhớ đến cái ôm ấp của bọn họ. Cái này, giống như là vòng tay của người mẹ đang ôm lấy con mình vậy, làm cho ta thật sự không nở rời.

Ta muốn mở mắt nhìn, nhưng mà mí mắt của ta mở không ra.

Ta biết, ta lại chết không được nữa rồi. Muốn chết khó như vậy sao?

Mùi cây cỏ xung quanh thật tươi mát, khiến ta sáng khoái không thôi, còn có cả ánh mặt trời thật sáng, thật ấm.

“Tĩnh rồi thì đừng giả bộ ngủ nữa” Một giọng nói xa lạ cứ vang lên, ta khấn trương chui vào trong chăn.

“Sợ cái gì, không nhờ ta cứu thì người đã chết rồi” Kéo chăn ta xuống, một gương mặt đầy nếp nhăn liền xuất hiện.

“Tiểu quý, coi như người may mắn, gặp phải thần y lão tử ta, nếu không cả thần tiên cũng không cứu nổi người” Người nọ sờ sờ đầu ta, ta không biết hắn là ai, ta thực rất sợ, sau chuyện kia, ta với ai cũng cảm thấy sợ hãi.

“Tiểu quý, người đã ngủ hai mươi ngày rồi, nếu còn không tỉnh, Lão tử cũng đành bó tay. Xem ra Lão Tử ta vẫn là có tài năng, ha ha ha” Ta vẫn sợ hãi đối với người nọ.

“Thật là, người cũng đã hai mươi tuổi rồi phải không?” Ta gật gật đầu với người nọ.

“Hai mươi tuổi mà còn sợ người lạ sao?” Người nọ lắc lắc đầu rồi gật gật đầu, ta muốn biết mình đang rơi vào cái tình huống gì đây a.

“Đừng cử động, độc của người Lão Tử đã giải hết rồi, mà còn nữa, không biết tên lang băm mất nét nào đưa cho người giải được tào lao như vậy, rõ ràng là muốn người bị câm mà. À, người không nói chuyện bao lâu rồi?” Ta nghĩ nghĩ rồi đưa ra ba ngón tay.

“Ba tháng?” Ta lắc đầu

“Ba năm à” Ta gật đầu.

“Chắc, muốn nói chuyện được ít nhất phải nửa năm nữa” Người nọ sờ sờ râu của mình, ta muốn hỏi người nọ rất nhiều chuyện, nhưng không hiểu sao vẫn không thể nói, ta đành miễn cưỡng ngồi dậy, người nọ thấy ta như vậy liền đến giúp đỡ ta, ta cảm thấy có chút xấu hổ, ta còn trẻ như vậy mà lại phải nhờ một lão nhân gia giúp đỡ a. Ta nhìn giấy bút để trên bàn, rồi mới chỉ chỉ, người nọ hiểu ý lấy giấy bút đến.

“Tiểu quý, người đừng viết, để Lão tử kể về ta trước, rồi mới đến người được không?” Ta gật đầu.

“Lão tử được người đời xưng là thần y Quỷ Kiến Sầu” Ta khẽ nhún mày, đó mà là tên sao, chẳng lẽ y là thần y mang tên Quỷ Kiến Sầu?

“Ha ha, bởi vì ta có thể cứu người từ Quỷ Môn Quan trở về nên mới có biệt danh này” Ha ha, điều này thật thú vị, ta bật cười, người nọ quay qua sờ sờ đầu ta.

“Hai mươi ngày trước, ta có đến chân núi Giản Hối, Lão Tử trước giờ đều tuân theo một quy tắc, Lão Tử nhìn thấy thích thì sẽ cứu, còn không thích thì không cứu. Một khi ta thích thì dù là kỹ nữ hay đạo phỉ ta đều cứu hết.” Mặt ta ngay lập tức trắng bệch, ta nhớ rất rõ, ngày đó khi ta bất tỉnh, ta còn chưa được mặc cái gì đã bị ném ra ngoài rồi.

“Tiểu quỷ, nhìn người ta biết người đã bị cưỡng đoạt, lúc đó Lão Tử đang vui nên liền đem người cứu trở về. Chỉ là ta không biết việc ta cứu người là đúng hay sai, nhưng Lão Tử nói cho người biết một điều, sống được thêm một ngày là tốt lắm rồi, không vì người khác thì cũng vì mình.” Ta cúi đầu, nghĩ đến chuyện ngày đó, nước mắt cứ lăn xả mà rơi không ngừng.

“Đừng khóc, người cứ như một đứa trẻ mít ướt a, còn khóc nữa, không thấy xấu hổ sao. Người, làm mất hai mươi ngày của Lão Tử ta, ừ... ừm... để ta tính xem, cứu mạng người về, chắc chắn, tính sơ sơ thì người trả ta ba mươi vạn lượng a”

Ta lập tức ngồi thẳng lên, cầm lấy giấy, nhanh chóng viết ‘Đa tạ tiền bồi cứu trợ, nhưng ba mươi vạn lượng ta sợ...’

Còn chưa viết xong, người nọ liền đè tay ta lại “Tiểu tử ngốc, đâu bắt người trả ngay bây giờ, ba mươi vạn lượng Lão Tử ta còn không thèm để vào mắt, ta chỉ cần tùy tiện ra ngoài cứu mấy người là đã kiếm được mấy chục vạn rồi, ta không có thiếu tiền”

Ta lại viết tiếp ‘Đại ân đại đức này của tiền bồi thật không biết lấy gì báo đáp’

Người nọ cười cười, râu có hơi vểnh lên “Nói nhảm cái gì..... Người cái tên tiểu tử trộm cướp này, muốn quịt tiền lão sao” Ta nghe vậy liền sợ hãi co người lại.

“Doạ người rồi a, đừng sợ. Số tiền kia, Lão Tử nói cho người nghe, dù Lão Tử ta là thần y, nhưng bản thân ta vẫn là người rất thâm, không ai chăm sóc, đã già nhưng không ai bên cạnh ta. Không không, ta mới 35 xuân xanh thôi a (lạy ông ˘), vậy người làm con nuôi của Lão Tử ta đi, sau này, sống cùng Lão, dù sao người cũng một mình đúng không?” Ta cảm động khóc oà lên, không biết kiếp trước tích được đức gì mà lại được một vị lão tiền bồi này thương yêu a?

“Mua ha ha~ Lão tử vui, ha ha, Lão Tử cuối cùng cũng có nhi tử rồi, không sợ tên Tử Quỷ kia cười ta nữa” A, ta nghe thì phát hiện có vẻ người nọ cùng vị Tử Quỷ kia có quan hệ rất tốt.

“Chúng ta có duyên với nhau, Lão Tử sẽ nhận người làm nghĩa tử, người nhớ về sau nói được phải gọi ta một tiếng cha đó!” Ta gật đầu, ta biết, cuối cùng ta đã có người thân.

8. Quyển 2 - Chương 1-2

Edit: Nagi Maria

Qua nửa năm điều trị, ta cuối cùng cũng hồi phục. Tuy vẫn chưa thể nói một câu hoàn chỉnh, nhưng nói chung là ta đã nói được rồi. Sườn bên chân trái của ta, cha ta nói nó không thể chịu lạnh, vì xương cốt bên chân trái của ta đã bị họ đập nát gần hết, nên cha ta chỉ có thể giúp ta được đến đây thôi. Ta thực rất cảm kích cha, ta cười với cha bảo không việc gì cả, dù gì ta vẫn còn một chân để đi mà. Cha ta cười to bảo chân ta đúng là chân của tiểu cầu, mà ta còn là một tiểu cầu chỉ biết loạn cắn người thôi.

Cha là người không biết tự chăm sóc bản thân, cũng may thời điểm khi ta bị bán vào Câu Lan Viện ta còn rất nhỏ, nên phải làm việc của một tiểu đồng, nên mọi việc lật vặt ta đều làm được hết. Cha đôi khi tự giam mình vài ngày không ra, nếu ta không đi đưa cơm cha ta cũng không nhớ mà ăn.

Có những ngày cha ta chế thuốc, kết quả là bếp lò cũng quên tắt mà nằm lăn ra ngủ, may mắn ta phát hiện ra kịp đem cha kéo ra, thu dọn tàn cục. Cha nói may là có ta cứu, nếu không chính mình xương cũng chẳng còn, trực tiếp bị hoá thiêu hoà vào đất a.

Ta mắng cha bảo cuối cùng cha cũng lộ ra đuôi cầu, cha chỉ cười bảo tiểu quỷ ta cuối cùng cũng biết mắng người. Ta không để ý tới lời cha, chỉ chăm chỉ tiếp tục theo cha học y thuật.

Ngày qua ngày, ta theo cha học y thuật, tuy không có lợi hại như cha mình, nhưng cha vẫn hay mang theo ta ra ngoài, đôi khi thay cha chữa bệnh, ta biết y thuật hiện giờ của ta so với mấy lang băm bên ngoài chắc chắn cao hơn.

Cha sờ sờ đầu ta nói “Tiểu quỷ, ngươi còn học nhanh hơn cả ta, ta là được học y từ nhỏ, còn ngươi mới chừng đó thời gian đã học được chừng này, đạo hạnh so với ta cao hơn rất nhiều”

Ta có chút thẹn thùng, lần đầu tiên có người khen ta như vậy “Cha, là do người dạy con rất tốt”

“Tiểu quỷ này miệng ngọt thật, học được từ ai hả?” Cha lại vỗ vỗ đầu ta “Tiểu quỷ nhà ngươi a, Lão tử đầu thế cứ gọi ngươi là tiểu quỷ mãi được, sau này tên Tử Quỷ đó hỏi con ta tên gì, ta phải trả lời sao đây?”

“Ta...” Ta không có tên, mấy người họ toàn gọi ta là Tiểu Chiêu..... Đối với họ ta không phải Tiểu Chiêu....., ta không bao giờ muốn làm Tiểu Chiêu nữa. Tiểu Chiêu vốn là tên của ta, vì thay đệ đệ đi Câu Lan Viện nên hai anh em đổi tên cho nhau, cái tên Tiểu Chiêu của ta đã bị đệ đệ lấy mất rồi... Ta thật hận cái tên này, ta không muốn bị gọi là Tiểu Chiêu nữa.

“Mới nói đã khóc rồi, muốn chết nữa hả, đừng có nghĩ bậy, thật là một tên nhóc mít ướt mà, tên Tử Quỷ kia mà thấy lại cười ta sinh ra một đứa con vô dụng chỉ biết khóc nhè thì nhục chết ta a” Đôi tay đầy mùi

thảo được xoa lên đôi mắt ta, từ nhỏ ta đã không có cha mẹ, cảm giác này thật rất thích “Tiểu quý, người muốn ta đặt tên sao, được lắm, để lão tử nghĩ đã, ừ ừm, tên Lão Tử là Úc Trường Văn, người thật sự muốn ta đặt tên à?” Ta ngoan ngoãn gật đầu, dù sao cha mẹ đã đem ta bán rồi, giờ mang họ cha nuôi không phải là không được.

“Người là người rất thanh tú, chỉ là trên mặt không nên mang mấy vết sẹo này, ai, nếu vậy thì kêu là Nhiễm Trần đi” A? Tên đó với ta có ý nghĩa gì?

“Nhiễm Trần, người khác nghe được liền biết con là người phong trần(1), người mang họ gì a, họ Úc của ta nhỉ, vậy là Úc Nhiễm Trần. Nhiễm Trần, người không muốn nhiễm bụi trần nhưng vẫn phải chịu cảnh cơ cực nghèo khổ của nơi trần thế, ha ha ha ha, đây chính là tên của con ta, ha ha ha ha, Lão Tử đã có con a, con ta tên là Úc Nhiễm Trần a” Nhìn thấy vẻ mặt cha vui vẻ, ta liền vui vẻ theo cha.

“Cha...” Ta làm nũng gọi cha, chỉ một từ ngắn gọn nhưng đã thể hiện hết niềm vui sướng trong lòng mình. Cuối cùng ta đã tìm được hạnh phúc, tuy là tâm của ta mới chỉ vừa quay về đây không lâu, nhưng cũng đủ để khởi động lại tâm của một người, khởi động lại một thế giới cô tịch bi ai, mở đầu cho một hạnh phúc.

9. Quyển 2 - Chương 2

Edit: Nagi Maria

Theo cha học y thuật, giúp cha luyện được, trước giờ đều sống cùng cha tại nơi hoang vu này. Ta hằng ngày bên cạnh cha, ta nhìn ra được trong mắt cha luôn chờ đợi một ai đó, nhưng ta thật không nhận ra ai mà quan trọng hơn cả ta a, vì vậy ta hỏi cha, cha chỉ xoa đầu ta, hỏi ta có muốn cùng cha đi chu du sơn thủy hay không. Ta biết, đó chỉ là cái cớ, cha muốn tìm người tên Tử Quỷ. Ta là con của cha, cho nên ta sẽ giúp cha thu thập đồ đạc, chuẩn bị về nam.

Cha nói mình đã ở đây quá lâu rồi, nên đồ đạc cũng rất nhiều, nên cha đem những dược liệu quý giá vào lại thành viên, còn những dược liệu khác không cần mang theo bên người thì cha mang tặng cho dân trong thôn. Ta là do chính cha cứu về, ta có thứ gì cũng đều do cha cho ta cả.

Theo cha một đường đi về nam, ta vẫn cảm thấy sợ hãi, gặp người khác vẫn không dám mở miệng nói chuyện, cha biết ta có nỗi khổ tâm riêng, nên liền mua cho ta một cái mũ sa (mũ có màng vải che xung quanh $\sim$), dù là ở đâu cha cũng là người lên tiếng giúp ta. Trong lòng ta rất cảm động, ta cảm nhận được bản thân không còn bị trói buộc bởi bất kỳ thứ gì nữa. Cha nói khi cha cùng ta sống tại vùng núi nọ, cha đã được ta chăm sóc rất chu đáo, cha cũng đã ăn cơm đều đặn hơn, vì thế cha chỉ làm những việc mình có thể làm thôi, trở về khách điểm ta vẫn chăm sóc cha, còn cha thì vẫn là người nhàn rỗi a.

Ta cười cười, cha liền sờ đầu của ta nói: “Nhiễm Trần, sao người lại ngoan thế này, trước kia ở vùng núi đó ta thấy người vẫn biết mắng người, sao chạy ra đây lại im lặng thế này?”

Ta cuối đầu, ta cũng không biết, có lẽ trước ta chỉ giống như một chú chim non mới sinh thôi, chưa biết gì

đã phải chết đi không biết bao lần, một lần nữa được sống lại, người đầu tiên được nhìn thấy chính là thân nhân của mình, những người khác, ta sợ, sợ là với họ bản thân không hề tồn tại.

Cha vô luận ở đâu, làm gì, cha luôn nhìn về phương Nam, ta biết, đó là nơi người tên Tử Quỷ đang sống, ta muốn giúp cha nhưng ta không hiểu tại sao, cha cứ đi thì cứ chậm rãi lệch khỏi quỹ đạo, không còn đi về nam, thật lòng ta không yên a.

Một ngày, cha cứu được một người mình đầy thương tích, người nọ đưa cho cha một tấm thiệp, bảo cha nếu có việc nhờ thì cứ đến kinh thành tìm hắn, hắn sẽ giúp cha giải quyết rắc rối. Cuối cùng, ta quyết định không muốn thấy cha nhìn về phương nam nữa, ta nói muốn cha kể chuyện về phương Nam, cha rất kinh ngạc, hỏi tại sao, ta nói phương Nam trước kia là quê hương của ta, nhưng vì sau này bị bán đi nên chưa từng trở về.

Cha nhìn ra ngoài cửa sổ, ngồi vào bàn, kêu ta ngồi cạnh cha.

“Nhiễm Trần, cha muốn kể cho con nghe một câu chuyện xưa” Ta gật đầu, ta biết cha muốn kể chuyện của cha. Ai cũng có nỗi đau của riêng mỗi người, có thể cùng một người chia sẻ nỗi đau của chính mình, như vậy người này về sau nhất định sẽ trở thành người thân thiết nhất đối với họ.

“Trước kia, có một đứa nhỏ đi theo sư phụ học y thuật, rồi có một ngày, một nữ nhân đầy quý khí nhưng người lại đầy máu ôm theo một đứa nhỏ người đầy vết thương đến tìm sư phụ, hi vọng sư phụ sẽ vì đứa bé còn nhỏ mà chữa bệnh cho nó. Vị sư phụ đó tuy là một thầy thuốc quái dị nhưng vẫn là người có nhân tâm, sau khi được nàng thuyết phục, sư phụ đã chữa cho người phụ nữ đó và đứa bé đi cùng nàng. Nhưng đứa bé kia thì được cứu sống, còn người phụ nữ kia thì lại cứu không được, nhưng trước khi chết, người phụ nữ đó để lại một kim bào cho đứa nhỏ, đứa nhỏ này cũng đi theo sư phụ học y. Về sau sư phụ dạy y cho hai đứa trẻ này, dĩ nhiên, chúng sẽ trở thành hai huynh đệ. Về sau, sư phụ chết đi, hai sư huynh đệ liền kế thừa y bát của sư phụ, vị sư huynh nọ cùng sư đệ đi khắp nơi trị bệnh cứu người” Ta đưa cho cha mấy chén trà, cha hoà ái cười, uống xong liền nói tiếp, ta biết chuyện xưa còn rất dài.

“Thời gian càng dài, tình cảm giữa hai sư huynh đệ càng tốt lên, về sau cả hai người mới phát hiện ra bản thân mình yêu người kia rất nhiều, nhưng lại chính vào lúc này, có một người nhìn thấy được kim bài của người sư đệ, liền mang người sư đệ đi. Sư đệ rất khó xử, nhưng hắn nói cho sư huynh biết, hắn nhất định sẽ trở lại, nên kêu vị sư huynh đó ở lại nơi này chờ hắn. Sư đệ như lời hẹn trở về, nhưng lại nói với sư huynh, gia đình của hắn chỉ có một mình hắn là con trai, dù hắn rất yêu sư huynh của mình, nhưng cha của hắn lại sắp mất, nếu hắn không về thì gia nghiệp sẽ vì hắn mà diệt vong...” Cha ngừng lại, nhìn về ánh trăng bên ngoài, cảm giác thực thê lương.

“Sư huynh không muốn sư đệ nói nữa, vị sư huynh đó chỉ nói về sau sư đệ phải sống thật tốt, đừng nghĩ về vị sư huynh này nữa. Sư đệ liền nắm lấy tay của sư huynh, nói hắn chỉ thú thê một lần thôi, khi có được đứa con rồi sẽ không ở cùng nàng ta nữa, hắn chỉ yêu một mình sư huynh hắn. Vị sư huynh đó đẩy tay hắn ra, nói với hắn đừng hiểu lầm, sư huynh tuy là yêu sư đệ, nhưng tình yêu đó chỉ là tình cảm sư huynh đệ bình thường thôi. Sư đệ rất thương tâm, nói rằng sẽ thường xuyên gửi thư cho sư huynh, rồi rời đi, sư huynh nhìn sư đệ thì thật sự trong lòng y cũng không thể nào chịu nổi, đến khi sư đệ thật sự đi rồi, sư huynh mới khóc. Từ đó về sau, vị sư huynh đó dù y thuật có cao siêu tới đâu cũng không thể ở lại chỗ cũ được. Vì chỗ đó xảy ra rất nhiều chuyện, chiến loạn, thiên tai, nhưng vị sư đệ đó vẫn không chịu rời đi chỗ cũ, cho dù nơi đó biến thành một vùng đất hoang. Sư đệ gửi thư cho sư huynh nói hắn đã có con, hắn cũng không có sống cùng phu nhân. Sư huynh đọc xong thì rất cảm động, nhưng trong thư sư đệ hắn khen ngợi

đứa nhỏ không ngớt, khiến tâm của vị sư huynh nọ rất khó chịu, sư huynh biết ngay sư đệ mình không còn thích hẳn a. Nhưng vị sư huynh vẫn chờ đợi sư đệ mình, về sau, vị sư huynh trên đường cứu được một đứa trẻ, đứa trẻ này trở thành con nuôi của mình.”

Ta biết đứa trẻ đó chính là ta, có vị sư huynh là cha, sư đệ chính là người tên Tử Quỷ. Trong lòng ta cũng khó chịu giống cha vậy, cha kỳ thật còn thảm hơn cả ta, người đó yêu cha, cha thì yêu người đó, nhưng bọn họ lại không thể ở cùng nhau. Điều càng khiến ta khó chịu là cha không muốn gặp Tử Quỷ thúc thúc, ta cảm thấy có lẽ sau này hai người họ có thể bên nhau. Cha không muốn thấy cha phải khổ sở nữa, ta biết người tên Tử Quỷ vẫn rất thích cha, nếu không sao vẫn tiếp tục viết thư cho cha, sao vẫn tiếp tục hỏi thăm cha không ngừng a.

10. Quyển 2 - Chương 3

Edit: Nagi Maria

“Cha, con cũng muốn kể chuyện xưa cho cha nghe” Cha chưa từng kể chuyện gì với ta, nếu cha đã kể thì ta cũng muốn kể chuyện của mình “Trước kia có hai huynh đệ song sinh, vì nhà nghèo khổ, nương muốn mang đệ đệ mình đi bán, đệ đệ từ nhỏ lại được cả nhà cưng chiều, ca ca lại không muốn đệ đệ chịu khổ, nên đi thay cho đệ đệ, ca ca được bán vào Câu Lan Viện làm tì đồng, từng ngày trôi qua người ca ca đó cũng trưởng thành, viện chủ sẽ không nuôi một đứa trẻ không công, cho nên sẽ đến lúc bắt hắn đi tiếp khách. Vào ngày đầu tiên đi tiếp khách, một vị đại gia nhìn trúng hắn, không chỉ mua một đêm của hắn mà còn mua luôn hắn. Người trong viện rất hâm mộ hắn, nói hắn thật tốt số, vừa mới ra tiếp khách đã được người ta mua luôn rồi. Nhưng bọn họ không hề biết, sau khi hắn bị mang đi, hắn mỗi ngày đều bị người đó làm, trong khi làm thì luôn miệng gọi tên người khác, không vui liền đánh hắn. Về sau hắn mới biết người mua hắn thích một người có gương mặt giống hắn, hắn liền biết đó là đệ đệ hắn. Nhưng người đó không biết mình có thích đệ đệ hắn không, nên không dám làm bừa, cho nên mua hắn về để phát tiết. Sau này, đệ đệ hắn đã trở lại phủ người nọ, hắn đã hiểu hai người họ yêu nhau, đệ đệ không những không trách người nọ, mà còn thành hôn với người nọ, ban thưởng cho hắn (thưởng chết thì có -_-). Không ngờ đệ đệ lại không nhận ra hắn, không nhận ra ca ca của hắn, xem hắn như tiểu quan thấp hèn. Người ca ca đó trước khi chết vẫn rất hối tiếc, hối tiếc vì chưa được nhìn thấy người nọ cười dù chỉ một lần. Hắn đã ôm một mối hận, hận cái gương mặt giống y chang đệ đệ mình, cho nên trước khi chết đem mặt mình huỷ đi, như vậy sau khi đầu thai sẽ không còn giống nhau nữa. Vì hắn không muốn làm bản ngày thành thân của người nọ, nên hắn đợi qua giờ tý mới uống thuốc độc, không ngờ người nọ lại đem hắn cứu về. Không ngờ đệ đệ hắn lại nói mang tên tiểu quan đệ đệ này đi làm thể thân cho y. Vì đệ đệ hắn muốn sống cùng người nọ, người nọ cũng muốn sống cùng đệ đệ hắn, nếu hắn đi người nọ có thể hạnh phúc sống cùng đệ đệ hắn. Cho nên hắn chấp nhận đi làm thể thân cho đệ đệ mình, trở thành người của một vị vương gia. Vị vương gia đó không biết hắn là một tiểu quan thể thân, mà hắn biết vị vương gia này cũng thực đáng thương, nên hắn chấp nhận đem hạnh phúc của mình đổi lấy hạnh phúc của hai người đó. Hắn thực lòng muốn đối tốt với vị vương gia kia. Nhưng chuyện gì cũng không giấu được lâu, về sau vương gia biết sự thật, liền mắng vị ca ca kia là tiểu quan vô sỉ, không ngờ đệ đệ hắn lại nói hắn là tiểu quan tì tiện chỉ đi câu dẫn người khác, thấy y trở về thì bản thân không còn được sủng ái nên đi tìm mục tiêu khác, biết vương gia thích y nên đòi đi thay y. Mà hắn bấy giờ lại bị cầm, chuyện này làm vương gia tức gần chết, tìm rất nhiều người đến làm nhục hắn, hắn muốn cắn lưỡi thì bị vị vương gia này đánh sái quai hàm, trên người thì không ngừng bị người khác làm nhục, chạy không thoát, chết cũng không được, đành phải để đám người đó làm, hắn nghĩ thầm chết nhanh một chút liền tốt rồi.”

Cha ta nghe không vô nữa, lấy tay che lại miệng ta, nói: “Nhiễm Trần, ngoan, không có việc gì, không sao

cả”

Thật lâu sau, ta mới nói “Vâng, cha, chúng ta đi tìm hấn đi”

Cha a, mặc kệ kết quả ra sao, không phải cha vẫn rất yêu hấn sao?

Cha biết ta nói Hấn là muốn chỉ ai, nên đáp “Ừ, Lão Tử mang người đi tìm. Hừ, tên Tử Quỷ đó, hấn mà không cần Lão Tử, Lão Tử nhất định đem hấn giết chết” Cha khôi phục trạng thái vui vẻ, ta biết giờ đây cha rất hạnh phúc.

“Nhiễm Trần, ngày mai chúng ta sẽ đi kinh thành, Tử Quỷ ở phương Nam, sống ở kinh thành, hắc hắc, thấy được ta có một nhi tử ngoan như vậy, Tên Tử Quỷ đó nhất định sẽ rất khâm phục ta, nhi tử của ta chắc chắn là tốt hơn tên Tiểu Ô Quy kia nhiều lắm. Lại còn giỏi giang a, có thể chữa bệnh cho người khác”

Ta gật gật đầu, cha lập tức rút giấy bút ra, ta biết cha muốn viết thư cho Tử Quỷ, cha muốn tìm hấn. Ta nhẹ nhàng đứng dậy đi thu dọn đồ đạc, ngày mai cha bắt đầu sẽ rất hạnh phúc, cha hạnh phúc ta cũng hạnh phúc theo cha.

Bỏ câu đưa thư bay đi, ta nhìn nó bay đi. Trong lòng tràn đầy phấn khích.

11. Quyển 2 - Chương 4

Edit: Nagi Maria

Ngày hôm sau, ta theo cha một đường đi về phía Nam, nhưng mà càng đi thì người càng nhiều, ta vẫn là sợ hãi, nắm chặt tay áo cha không chịu buông. Cha cũng không biết làm thế nào, đành phải để tôi đi đằng trước, đến buổi tối thì thật thần kỳ a bỏ câu kia đã bay trở về.

Cha gỡ thư, mở ra đọc, trên mặt biểu tình vừa khóc lại vừa cười, nhìn tới nhìn lui, làm ta rất lo lắng. Cha lại đi đến chỗ ta ngồi, ôm ta nói “Nhiễm Trần, Tử Quỷ hấn nói cho trước giờ hấn không có quên ta, hàng năm vào sinh nhật của ta hấn đều lên trốn khỏi nhà để đi nhìn trộm ta, nhưng tới bây giờ vẫn không dám vào nhà gặp ta, nhưng hấn vẫn luôn đứng trước nhà chờ. Hấn nói hấn rất hối hận vì đã thả ta lang thang bên ngoài, vì thế hấn sẽ đứng ở cửa Nam, chờ chúng ta trở về.”

Ta cười cười, nhưng ta cảm thấy được điều gì đó rất kỳ quái, hối hận vì thả cha phiêu bạt bên ngoài vậy sao không đến đây để đem cha trở về bên cạnh mình? Bỗng nhiên ta nhìn thấy cái gì đó dính dính trên mặt, ngước lên mới thấy mặt của cha đông một kiểu, tây một kiểu giống như là da bị trét hồ dán lên trên mặt vậy. “Cha, mặt người bị sao vậy?”

“A? Chết cha chết cha. Nhiễm Trần, người đừng trách Lão Tử không nói thật cho người biết, Lão Tử thật

ra mới chỉ có 43 tuổi thôi” Roẹt một phát, cha xé lớp da trên mặt ra, ta nhất thời bị hù dọa a.

“Chuyện này, thật ra là mang theo gương mặt này đi ra ngoài đường thì không được hay, nên sư phụ sau khi chết thì Tử Quỷ đã làm cho ta để hoá trang thành một lão sư, ta mang đã hơn ba mươi năm rồi nên đâm ra cũng quen rồi”

Nhìn gương mặt có chút yếu ớt của cha, nhìn thì chỉ giống như nữ tử ở độ tuổi trắng tròn thôi, ta thấy thế thì phì cười “Cha, người như thế này, đáng ra con nên gọi là nương a”

Cha giận dỗi lấy tay gõ vào đầu ta “Hừ, Lão Tử biết ngay ngươi là một con tiểu cầu chuyên cắn người a. Mà sao dám cắn Lão Tử chứ, tạo phản à?”

Ta uỷ khuất, rõ ràng là do cha lớn lên kiêu diễm, dáng vẻ không giống nam tử hán, 34 tuổi mà cứ như một cô nương trẻ tuổi vậy.

“Nhiệm Trần a, hôm nay con phải nghỉ ngơi cho thật tốt, ngày mai ta đi mau một chút, nửa ngày là có thể đến nơi rồi” Cha cười với ta rất ngọt ngào, ta an tâm mà đi ngủ.

Cha không có dẫn ta mang đến cửa thành phía Nam, mà cha chỉ dừng lại bên chân dòng suối cách kinh thành không xa, chỗ đó có một toạ phòng nhỏ (giống cái chòi, đình nghỉ mát ^~^). Cha nói chúng ta ở lại đây nghỉ ngơi trước, ta cảm thấy rất kỳ quái nhưng cũng không dám nhiều lời, ta đến bên dòng suối lấy chút nước về cho cha uống, cha uống xong còn muốn ta rửa mặt chải đầu cho cha. Ta nhẹ nhàng mắng câu dễ ghét, cha cười cười nắm lấy mặt ta, cài lại, lâu lắm Lão Tử mới gặp lại tên Tử Quỷ, để bộ dạng xấu xí không phải là bị cười chê rồi sao?

Ta im lặng lấy nước giúp cha rửa mặt chải đầu, cha nói từ nay cha sẽ dùng gương mặt thật để gặp Tử Quỷ, không dùng mặt nạ nữa. Ta cười cười, cha liền đưa tay lên, ta sợ hãi im lặng giúp cha rửa mặt chải đầu, rửa mặt xong tôi mới phát hiện những vết nhăn già nua đó đều là giả, nhưng đầu tóc bạc trắng của cha lại là thật. Cha phát hiện ta có chút sững sốt, cha liền nói, sau khi Tử Quỷ rời đi được một năm thì đầu tóc bắt đầu bạc trắng dần, cứ như vậy tóc bạc hết cả đầu.

Ta có chút đau lòng nhìn cha, cha chờ đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng đã tìm được hạnh phúc rồi a.

12. Quyển 2 - Chương 5

Edit: Nagi Maria

Ta nhìn cha đến mê mẩn, ta xấu xa bỏ lược xuống, búi tóc xong cho cha, ta đang định trộm chạy trốn, ai ngờ cha đột nhiên hiểu ra được, chớp lấy gương, nhìn thấy bản thân mình bị biến thành một cô nương, khí nộ xung thiên, cha một bên mắng ta một bên cầm lấy lược đánh ta mấy cái, ta không kịp tránh nên bị đánh đến đầu sưng một cục, ta vừa đau vừa oa oa kêu, cha vội chạy về phía ta xem có bị sao không. Nhìn

cha chưa bao lâu, ta bị một gương mặt cứng rắn dời đi lực chú ý.

Đối với gương mặt xa lạ toát ra ngạo khí ngất trời của người nọ, ta nhất thời bị doạ sợ, không ngờ người đó lại chạy đến nắm chặt lấy tay của ta, ta vốn khờ, không biết đang xảy ra chuyện gì, chỉ thấy người lạ mặt tách tay ta ra xong liền rất nhanh kéo cha về phía hắn, ta liền biết ngay đây chính là Tử Quỷ của cha. Cha cũng không hiểu chuyện gì, nhất thời cũng bị doạ, ta che mặt lại, nhìn cha liền khóc thảm thiết “Cha, Tử Quỷ phụ thân gặp ta liền bóp tay ta đau gần chết, nếu con theo hai người rồi chắc chắn ngày nào cũng sẽ bị ngược đãi”

Cha lúc này mới phản ứng lại, nhanh chóng chạy qua chỗ của ta, xem mặt cùng tay ta có bị thương gì không, cha cũng không thèm để ý đến Tử Quỷ phụ thân nữa. Tử Quỷ phụ thân cũng không hiểu đây là tình huống gì, cha đem vết thương ở tay cùng mặt ta dùng thuốc dán lại rồi mới quay lại nhìn Tử Quỷ phụ thân mắng: “Người á, vẫn chưa biết rõ chuyện gì đã làm loạn lên rồi sao? Tiểu quỷ này chính là đứa trẻ 20 tuổi được ta cứu sống, dùng 30 vạn lượng để nó trở thành nhi tử của ta đó”

“Vậy ra không phải hắn đang khinh bạc người sao?” Cha tuy là giống nữ tử, nhưng ta là kẻ thấp bé gầy yếu, chân trái còn nửa tàn phế, có mà cha khinh bạc ta thì có.

“Khinh bạc cái đầu người, không gặp người đã lâu, vừa gặp liền đánh nhi ử của ta. Lão Tử ta không về với người nữa.” Cha nổi giận, lấy khăn lạnh đắp lên mặt ta.

Ai, Tử Quỷ phụ thân, người đừng trách ta, có trách thì trách người quá mạnh động. Tử Quỷ phụ thân nhìn ta, biểu tình có chút kì quái, đột nhiên trên mặt hiện lên nhiều vẻ hung tàn, ta sợ hãi trốn sau lưng cha.

“Người doạ hắn cái gì, muốn ta trở về với người thì được thôi, nhưng phải dẫn theo cả nhi tử ta cùng về. Hắn là người duy nhất khiến ta lo lắng” Cha đau lòng nói, ta chỉ cúi đầu.

“Văn, ta thật sự rất nhớ người, nhiều năm như vậy, người cuối cùng cũng chịu để ý đến ta, ta, ta thực sự sợ là mình không còn chống đỡ nổi nữa rồi” Không xong a, nghe xong ta liền hiểu a, ai, ta bỏ lại câu con đi nấu cơm, liền một mạch trốn đi, lưu lại hai lão thập niên trong phòng, để họ cùng nhau thân thiết sau nhiều năm xa cách. Cha cũng không có giữ ta lại, ta biết bọn họ cũng không dám giữ ta lại a.

Ta ở bên dòng suối hái chút rau dại, bây giờ trở về vẫn còn quá sớm, ngẫm lại ta muốn bắt hai con cá, nhưng chân trái của ta lại không thể chịu lạnh, cũng không linh hoạt, làm sao mà bắt đây, ta thật có chút phiền lòng. Thôi thì ta ngồi câu vậy, nhưng câu đến trời tối đen ta cũng không câu được con nào, ta thật buồn bực, cả thanh âm bì bõm nho nhỏ cũng chẳng có. Ta thực không vui chút nào, trời cũng đã tối rồi, hai người họ không ngờ lại có thể để nhi tử bên ngoài chẳng thèm quan tâm, hừ, ta không thèm về.

Tuy nói vậy nhưng trong lòng ta lại thật rất vui, ta biết, nếu theo bọn họ ta chắc chắn sẽ được hạnh phúc.

Cha cuối cùng cũng chịu chạy đi tìm ta, ta nhìn cha cũng biết cha đã làm được chuyện tốt, mặt vẫn còn đỏ, cổ cũng hồng, ngay cả nói chuyện với ta cũng không tự nhiên chút nào. Tử Quỷ phụ thân đuổi đến nơi, mặt đen nhìn ta, nhưng lại cứng chịu nói: “Đừng lộng, thực..... hai người thật làm cho ta đau lòng mà. Ta sẽ gọi người đến, chúng ta cùng nhau trở về được không” Ta cùng cha đồng loạt gật đầu.

Sửa sang lại đồ vật này nọ, xe của Tử Quỷ phụ thân đã chờ ở bên ngoài. Tử Quỷ phụ thân ôm cha lên xe, cha vốn giấy dựa không chịu, nhưng Tử Quỷ phụ thân cũng không thêm để ý đến cha, cha cũng đành dừng lại, ta theo phía sau, nhảy một cái, nhảy hai cái, nhưng là nhảy quai cũng không lên được xe, Tử Quỷ phụ thân thấy ta không lên được, ngay lập tức túm ta mang lên xe, ta thật rất thút thốt cách hai người họ rất xa.

“Con của người thật ngoan, rất thông minh a” Tử Quỷ phụ thân nhìn cha xấu xa cười.

Cha liền nổi giận “Con của Lão Tử chẳng lẽ không phải con người sao? Nếu người không cần, Lão Tử cũng không về cùng người.”

Ta biết cha không chê ta, nhưng những người khác làm sao biết được, ta lại không muốn phá hư hạnh phúc của bọn họ, dù sao trong thời gian hai người họ yêu nhau, người thân không thể xen vào được. “Cha, con, con muốn đi chu du sơn thủy”

“Không được. Người phải theo Lão Tử, Lão Tử đi đâu người phải theo đó” Cha nghe vậy thì nộ khí xung thiên.

“Trần nhi, theo chúng ta trở về đi, người là con của Văn cũng tức là con của ta” Tử Quỷ phụ thân thấy cha sinh khí liền vội lấy lòng, nhưng ta cảm giác được Tử Quỷ phụ thân cố ý nói vậy để cha không giận. Ta cũng chỉ đành gật đầu.

Xe ngựa ngừng lại, chúng ta đã đến nơi, nhưng bên ngoài có rất nhiều tiếng động hết lượt này đến lượt khác, cha và ta đều cảm thấy kì lạ, Tử Quỷ phụ thân cũng không giải thích gì nhiều, cha muốn vén màn xe nhìn một lát nhưng Tử Quỷ phụ thân liền bắt lấy tay cha.

“Văn, người nói đi, dù ta là ai hay có chuyện gì đi nữa người vẫn đều yêu ta đúng không?” Cha gật đầu.

“Dù xảy ra bất cứ chuyện gì người cũng không được tức giận được không?” Cha gật đầu, ta cũng tự ý thức mình không nên nói nhiều vào lúc này.

Sau một khắc, xe ngựa cũng ngừng lại hẳn, Tử Quỷ phụ thân ôm cha xuống xe, lại sai người giúp tôi xuống xe, đến lúc ta đứng vững thì ta há hốc mồm, miệng ta cũng không ngậm lại được.

Một đám người vừa thấy bọn ta liền quỳ xuống, hô to “Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế”

(Ồ là la, thú vị rồi đây ~)

Ta cùng cha đầu óc có chút hoang mang, Tử Quỷ phụ thân sai người mang kiệu đến đưa chúng ta vào cung.

Cha không nói gì, ta càng không thể nói, chúng ta là đang chờ một lời giải thích từ Tử Quỷ phụ thân.

“Văn, người cũng thấy đấy, đây chính là nhà ta” Mới câu trước còn kêu trầm, mọi chuyện thật phức tạp a, Tử Quỷ phụ thân, ai, không biết lần này cha có chịu bỏ qua không đây.

“Ta chỉ biết nhà người rất giàu, không ngờ... tại sao không nói cho ta biết?” Cha ta ngữ khí rất nhẹ nhàng.

“Nói cho người biết, người sẽ đẩy ta ra xa hơn” Tử Quỷ phụ thân có chút đau khổ, ta ngoan ngoãn tìm một góc ngồi xuống, vì ở chỗ này bọn họ sẽ không để ý đến ta, họ có thể an tâm nói chuyện.

“Người cảm thấy bây giờ ta sẽ không đem người đẩy ra xa?”

“Người không thể, bây giờ ta cũng không cho. Trước kia là do ta không có khả năng, không bảo vệ được người, nếu người đi theo ta sẽ bị tổn thương, nhưng giờ không còn giống trước nữa, ta đã có năng lực, người cũng hiểu rõ ta yêu người, cho nên người sẽ không đẩy ta ra đâu. Thời gian đã quá dài rồi, ta nhẫn cũng đủ rồi, ta mỗi ngày cần chính(1), mỗi ngày đều phê tấu chương, ta sợ sự trống rỗng trong lòng khiến ta bị rối loạn, nghĩ đến lời nói của người, nghĩ đến người là sư huynh mà ta yêu nhất, người có biết không, ta mới an tâm. Để chờ được nghe được một câu nói của người, ta đã có biết bao khổ sở”

(1) cần chính: không tìm người để ủy khuất:

“Là ta sai...” Cha nhẹ giọng nói với hắn.

“Người, người nói thật sao? Ta khi đọc được thư của người, người có biết ta đã vui đến mức nào không? Ta cuối cùng cũng gặp được người, ta đã ở cửa Nam đợi người suốt một đêm, ta sợ người sẽ đến sớm, ta sợ người sẽ không thấy ta, sợ người sẽ không kiếm được ta” Tử Quỷ phụ thân vui vẻ hẳn lên, cha, các người cùng nhau ở chung một chỗ chắc chắn sẽ được hạnh phúc.

“Ta, ta không biết, nhưng người là hoàng đế, ta có thể cùng người ở chung một chỗ sao?”

“Ta có cách, ta sẽ đem chút được khiến cho các đại quan trong triều đều bệnh hết, sau đó ta sẽ lấy cớ này để mời về một thần y, mặc kệ là gì, chỉ cần trị hoãn được thời gian. Sau đó, ta sẽ ra thánh chỉ là để đền ơn thần y, dù là điều kiện gì của thần y ta đều chấp nhận. Rồi sau đó đến lượt người, người phải nói mình muốn làm Tề Quân, được không?” Tề Quân là danh hiệu chỉ ở An Quốc mới có, người nhận danh hiệu này có thể sống trong cung.

“Không cần, người đừng làm xấu mặt ta, cái gì mà bắt buộc Lão Tử phải nói, rõ ràng chính người muốn ta nói vậy chứ ta có muốn đâu” Cha bắt đầu làm nũng.

“Đúng đúng, là ta bắt người. Nhưng không phải người cũng thích ta sao? Vì tình cảm của cả hai ta, chúng ta phải cùng nhau cố gắng được không?” Cha cũng không còn cách nào khác, đành gật đầu đáp ứng.

“Văn.....” Oa oa, đừng, hai người thật là, không ngờ hai người có thể quên đi nhi tử này a, ta thực thảm.

“Cha. Tử Quỷ phụ thân, không không, Hoàng đế phụ thân, chúng ta, chúng ta tối ngủ làm sao?” Ta đành phải nhanh nhẹn mở lời, bằng không cũng không biết phải làm sao.

“Cha người đương nhiên ngủ cùng ta, người a, nếu người ở quá xa cha người thì chắc chắc cha người sẽ lo lắng, ta cũng sẽ lo lắng” Cha, Tử Quỷ phụ thân, hai người đối với ta thật tốt “Tiểu Trương tử, đến đây, mang công tử đến an bài tại Lam Điện. Tìm vài người hầu hạ Trần nhi.”

“Nhiệm Trần, con phải nghỉ ngơi cho thật tốt, mai cha tới tìm con” Ta gật đầu, cha, người nhất định sau này phải thật hạnh phúc, Nhiệm Trần cũng sẽ hạnh phúc cùng cha.

13. Quyển 2 - Chương 6

Edit: Nagi Maria

Dọc đường đi Tiểu Trương tử không dám nhìn ta, mũ sa cha mua cho ta không biết Tử Quỷ phụ thân đã cất ở chỗ nào rồi, ta biết mặt ta dọa người khác sợ, ta cũng không dám ngẩng đầu, ta muốn quên đi những vết sẹo trên mặt, rốt cuộc nó cũng đâu ảnh hưởng gì đến ta? Đến nơi này rồi ta lại nghĩ đến mặt mình, rồi nhiều khi lại không để ý, rồi lại để ý... thôi việc đó không quan trọng, cứ quên đi cho xong.

“Công tử... tới rồi, đây, chính là chỗ này” Tiểu Trương tử căng thẳng nói với ta.

“Cảm ơn, Trương công công” Ta cúi thấp đầu, nhẹ nhàng nói, mang đồ đạc của mình vào bên trong, đồ đạc của ta cũng chỉ là mấy bộ quần áo cùng mấy quyển sách y thuật, nhưng đồ khác đều nằm trong một cái rương, chắc phải mang rương này đến chỗ cha.

Chỉ một lát sau, có 6 tiểu thái giám bước vào, ta vốn sợ gặp người lạ, chắc chắn cha đã từng nói với Tử Quỷ phụ thân rồi a. Ta vốn không cần nhiều người, nhưng bọn họ ở trong cung thời gian dài rồi nên hầu hạ người khác chắc chắn tốt hơn ta, mà ta lại toàn hầu hạ người khác nên lần đầu có người khác hầu hạ mình thật sự không quen, vì vậy ta kêu bọn họ về nghỉ ngơi, tự nhiên bọn họ đều đồng loạt quỳ xuống cầu xin ta, bảo nếu đuổi họ đi thì đầu họ sẽ không còn giữ được. Ta nghe xong liền bị dọa đến sợ, vì vậy mới tùy tiện để bọn họ hầu hạ ta.

6 tiểu thái giám nhìn người ta rất bẩn, liền không ai bảo ai tự nhau kéo đi hầu hạ ta tắm rửa, từ nhỏ tới lớn ta thực chưa được hậu đãi giống vậy, trước kia theo cha, cùng lắm là được cha đút được cho thôi. Bọn họ xông lên kéo ta vào thay quần áo, ta vội phát tay bảo ta có thể tự đi được, thấy chân trái của ta bị tật, một tiểu thái giám nói với ta là họ sẽ chờ ta ở bên ngoài, nếu có việc thì cứ gọi họ vào, ta chỉ biết ngoan ngoãn gật đầu.

Vào trong dung (giống bồn tắm á ٩) ngâm mình, thật thoải mái, dung rất là lớn, so với dung của cha còn lớn gấp mấy lần, tiểu thái giám sợ chân trái của ta bị thương không thể leo vào, nên kê một cái kệ dựa cao ngay thành dung cho ta ngồi, ta thực rất cảm kích. Nhìn cơ thể mình, cha ta đã sớm dung được loại bỏ những vết roi, nhưng vẫn còn vết mờ mờ, cha bảo phải tốn chút thời gian mới lành được. Ta sờ sờ mặt

mình, mặt ta rất gồ ghề, cha bảo chữa nhưng ta không cho cha chữa, vì ta sợ nhìn thấy gương mặt kia, ta lại đau khổ.

Ta ngồi suy tư, lại nhớ về quá khứ. Ta nhớ đến Dương Phi Long, nhớ đến Tiểu Chiêu, bây giờ các người vẫn ở cùng nhau đúng không? Sau khi ta chết Ngưng Vương có làm gì các người không? Ai, ta không nên lo lắng cho họ, nhưng cuối cùng cũng không ngăn được bản thân nghĩ về họ.

Đúng rồi, nhắc đến Ngưng Vương ta mới nhớ, dù đang ở trong cung của Tử Quỷ phụ thân, cũng không biết có đụng mặt hắn hay không. Đừng, xin đừng, ta không muốn, hắn một khi nói với Tử Quỷ phụ thân ta chỉ là một nam xướng dơ bẩn tiện, là một tiểu quan chỉ chờ người khác làm, như vậy cha sẽ rơi vào thế khó xử, một tiểu quan tiện lại sống ở trong cung, thanh danh của Tử Quỷ phụ thân sẽ vì ta mà bị phá hư, ta không muốn, ta không muốn, tại sao đi loanh quanh khắp nơi, lại trở về nơi này, ta cảm giác được mọi chuyện sẽ trở lại như trước kia, ta sợ, cảm giác sợ hãi khiến đầu ta muốn nổ tung.

Ta vùng dậy từ giường, vừa đứng lên lại bị trượt chân, đầu đập vào thành giường, tiểu thái giám nghe được tiếng động bên trong, liền chạy nhanh vào, đem ta mang từ giường ra, giúp ta lau khô người, dìu ta lên giường, xem đầu ta có bị gì không, rồi giúp ta ngủ.

Lúc ta tỉnh dậy mới phát hiện đầu bị sưng một cục, nhưng ta không thèm để ý, tự mình thay y phục, chải đầu rửa mặt xong thì chạy đi tìm cha. Tử Quỷ phụ thân đã vào triều rồi, Tiểu Trương tử giúp ta thông báo, cha không ra mở cửa, trực tiếp kêu ta vào.

Thấy vẻ mặt cha tràn đầy hạnh phúc, trong lòng bất an cũng đã tiêu tán rất nhiều “Cha, không có chuyện gì chứ?”

“Tiểu quỷ chết tiệt này, ta làm sao có chuyện gì được a. Không có việc gì, ta rất ổn, còn người? Sống có quen không?” Ta lắc đầu “A, vậy hả, vậy chúng ta cùng nhau quay về đi, không cần ở lại nơi quỷ quái này nữa”

Không được, cha mới chỉ vừa được hạnh phúc thôi, ta lập tức nói “Không phải ý đó, cha, con hôm qua bị đụng đầu vào giường, người xem, bị sưng một cục này”

“Sao lại không cẩn thận như vậy chứ, đám nô tài đó chết đâu hết rồi?” Cha hình như không nhận ra bản thân cha cũng chỉ là người mới tới đây hôm qua thôi.

“Không, không liên quan đến bọn họ, là vì con có chút không quen thôi” Ta cuối đầu, hồi lâu không nói gì.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Nói ta nghe” Cha lo lắng hỏi

“Con, cha...”

“Tiểu quỷ, người đừng có con con cha cha nữa, mạng của người do Lão Tử cứu về, hoảng cái gì, nói mau”

“Cha, trong cung có thái y viện đúng không, con có thể đến đó không?” Ta thực không muốn nói, vì nếu nói, cha nhất định sẽ dẫn ta đi, như vậy cha và Tử Quỷ phụ thân lại không được ở cùng nhau rồi. Nếu mỗi ngày đến thái y viện, dù là hoàng thân quốc thích cũng không lộ liễu đến đó mỗi ngày được.

“Người tiểu quỷ này, làm ta sợ muốn chết, ta cũng đã nghĩ đến việc này, không phải hôm qua Tử Quỷ phụ thân của người nói là phải đem đại thần trong triều hạ ngục hết một đám sao, như vậy mỗi ngày chúng ta phải đến thái y viện rồi. Nhưng hôm nay thì, ta, ta không đi được, lát nữa Tử Quỷ phụ thân của người trở lại, ta sẽ nói với hắn, giờ người cứ trở về trước đi” Mặt cha thật đỏ, hắc hắc, làm chuyện xấu đây mà, xuống giường mở cửa còn không xuống được, Tử Quỷ phụ thân! Ha ha, ta đành gật đầu đáp ứng.

“Vậy, con về Lam điện trước vậy. Con, con còn phải đi thu dọn đồ đạc nữa” Cha gật đầu, ta chậm rãi trở về.

Mới vừa trở lại điện, nhóm thái giám đã òa khóc nhìn ta.

“Công tử, người, người về sau ra ngoài nên mang theo hai người đi cùng, nếu không chúng ta sẽ không giữ được cái đầu đâu”

“A, thực xin lỗi, ta không biết việc này” Ta vẫn luôn sợ hãi khi nói chuyện cùng bọn họ, hai tiểu thái giám bước lên đỡ ta vào điện.

Ngồi trên giường, ta đã suy nghĩ rất nhiều, nếu bây giờ ngay lập tức cùng cha đến thái y viện thì cha sẽ rất buồn, thôi thì cứ ở trong điện vài ngày, mỗi ngày trốn đến thái y viện, như vậy khẳng định không chạm mặt tên đó. Đợi đến khi Tử Quỷ phụ thân dùng danh hiệu Tề Quân để che giấu cha, ta sẽ nói với cha, cha phải cùng Tử Quỷ phụ thân ở trong cung, còn ta muốn ra ngoài để chu du sơn thủy, chắc chắn cha sẽ đồng ý.

Một canh giờ sau, Trương công công chạy vào nói Tử Quỷ phụ thân đã cho ta làm ở thái y viện, ta rất vui, ta lấy ra những quyển sách y hôm qua cha cho ta. Thực ra cha dừng lại ở chỗ cái đình bên cạnh dòng sông là vì sau đình có một căn nhà nhỏ, ở đó chính là tiểu viện của sư tổ, cha nói dừng ở chỗ này là vì muốn lấy một vài sách y cho ta học. Ta thật rất cảm kích.

Đối với cha, ta thật sự không có gì để báo đáp người, từ ngày hôm đó, ta đã lựa chọn cha đi đâu ta sẽ đi đó, như vậy ta sẽ không còn khổ sở nữa. Vậy nên, điều duy nhất ta có thể đền đáp cha là ngoan ngoãn nghe lời cha, làm một đứa con thật tốt, vì cha bỏ ra chút sức lực để cả cha và Tử Quỷ phụ thân đều được hạnh phúc.

14. Quyển 2 - Chương 7

Edit: Nagi Maria

Người trong thái y viện so với tưởng tượng của ta còn ít hơn rất nhiều, rất nhiều, ngự y chỉ có vài người. Nhìn ra được nét mặt ta thay đổi, Trương công công liền nói cho ta nghe, vì hậu cung của hoàng thượng

chỉ có một người thôi (không phải Úc lão sư đâu, là người sinh cho Tử Quỷ một đứa con ý ~), con trai cũng chỉ có một đứa, hơn nữa cơ thể hoàng thượng vốn là một người học y, nên ngự y trong cung cũng ít đi. Như vậy cũng tốt, ta vốn sợ người lạ mà.

Trương công công chạy tới chạy đến chỗ ngự y hỏi gì đó, rồi mấy tiểu thái giám chạy về nói lại với ta “Nhiệm Trần chủ tử, hoàng thượng biết người sợ người lạ, nên cho người một phòng riêng, sau này người cứ ở đây mà trị liệu, thần sẽ cho người thay phiên nhau vào chăm sóc chủ tử, có việc gì người chỉ cần trực tiếp phân phó cho thái giám làm, bọn họ đều sẽ giúp đỡ người.”

Tử Quỷ phụ thân không ngờ lại đặc biệt chăm sóc ta nhiều đến vậy, ta nghe xong, nhin không được liền rút nước mắt, làm Trương công công bị dọa mà quỳ rạp xuống đất, ta vội vã nói “Trương công công, ngài, ngài đứng lên đi, ta, là do cát bay vào mắt ta” Trương công công nghe xong lấy ra một khăn lụa lau mắt cho ta.

Chỉ lát sau, những tiểu thái giám hầu hạ ta đều có mặt, ta không biết nên nói gì với họ cả. Trương công công hiểu ý, để Tiểu Quý Tử cùng Tiểu Hoàn Tử ở lại giúp ta, hai tiểu thái giám kia cũng biết ta vốn sợ người lạ, nên cả hai ở trong phòng lú lú nói chuyện với nhau. Ta pha một chén thuốc bổ, kêu bọn họ mang đến cho Tử Quỷ phụ thân. Tiểu Quý Tử hăng hái nhận việc, cầm chén thuốc liền đi.

Tiểu Hoàn Tử rất ngoan ngoãn đứng yên một chỗ, trong phòng liền yên tĩnh trở lại, ta luôn luôn đọc sách, đọc hồi lâu mới nhận ra, ngẩng đầu lên nhìn thấy Tiểu Hoàn Tử đang nhìn ta, ta liền vội vã cúi đầu.

Tiểu Hoàn Tử dù sao cũng còn nhỏ, nên không thể im lặng lâu “Nhiệm Trần chủ tử, vì sao mặt người lại bị như vậy?”

Ta không đáp mà đầu liền cúi thấp hơn, ta không biết nên trả lời sao nữa.

Thấy ta yên lặng, hẳn biết mình đã hỏi sai rồi nên chạy nhanh đến mặt ta, quỳ xuống, ta nhìn thấy Tiểu Hoàn Tử như vậy, nhưng ta đâu có phạt hắn đâu, ta cũng vội vàng quỳ xuống nhìn Tiểu Hoàn Tử. Ta một lần nữa lại đem hắn dọa sợ a.

“Không không, các người đừng như thế, ta đâu trách các người đâu” Từ đó về sau, bọn họ liền hiểu tính của ta, khi có người thì bọn họ rất quy củ đối đãi với ta, còn khi chỉ còn mình ta thì bọn họ cứ như mấy đứa nhỏ ầm ĩ vô cùng, ta rất vui, ta chỉ yên lặng nhìn bọn họ hi hi ha ha, cảm giác cứ như được sống một cuộc sống bình thường vậy.

Cha vẫn không đến thái y viện, ta hỏi cha thì mới biết bây giờ cha không thể lộ mặt được, nên cha chỉ có thể lấy những phương thuốc mang đến thái y viện để ta chế thuốc giùm, đôi khi Tử Quỷ phụ thân sẽ đích thân đến nơi này để xem xét, lấy những dược liệu cha cần xong liền đi tìm cha. Ta mọi ngày vẫn pha thuốc bổ mang cho Tử Quỷ phụ thân, cũng không biết cha cần hay không. Hiện tại ngày nào cũng rất nóng, ta cũng sẽ vì hai người họ mà pha trà lạnh, mỗi lần đưa đồ xong, Tiểu Quý Tử và Tiểu Hoàn Tử đều nói hoàng thượng khen ta thật ngoan. Ta cười cười, ta cũng chỉ làm được việc này để giúp họ thôi.

Hiện tại, ta đã quen với cuộc sống này, có lẽ vì từ nhỏ đã sống cực khổ, nên dù ở trong hoàn cảnh nào, chỉ cần quen rồi ta đều thấy rất hạnh phúc. Ta không còn gì hối tiếc nữa, cả đời cứ sống như vậy là tốt rồi, ta

sẽ không yêu cầu gì hơn nữa.

P/s: Chương sau độ Ngưng Vương:v, cũng không hẳn là độ

15. Quyển 2 - Chương 8

Edit: Nagi Maria

P/s: Chương này độ Ngưng Vương:v, cũng không hẳn là độ

Tử Quỷ phụ thân cuối cùng cũng không chờ được nữa, tam lửa tứ hồng (3 lửa 4 ép ^^) hi vọng cha bắt đầu hạ được các đại thần trong triều, cha cũng ngầm đồng ý. Thế là, các đại thần bắt đầu đồng loạt ngã bệnh, may mắn là trước kia cha không để ý đến Tử Quỷ phụ thân, nên Tử Quỷ phụ thân trị vì quốc gia rất tốt, nếu không thì việc lần này sẽ khiến cho quốc gia gặp đại nạn, không cần đến nửa tháng cũng tèo rồi.

Thái y viện nhờ vậy mà nhộn nhịp hơn, ngự y trong thái y viện phải bốn ba đến phủ các đại thần, vì thế họ sẽ không còn thời gian đến phòng của ta nhòm ngó nữa, nhưng mà có cho họ cũng không dám.

Mà trong phòng của ta thì toàn giải được với độc được, nếu như bị họ nhìn thấy chắc chắn sẽ đem ta ta bầm thành từng khúc.

Các ngự y phải bận rộn nghiệm độc, chế được, thí nghiệm, bận đến mức ngay cả hai tiểu thái giám bên cạnh ta cũng dùng luôn. Ta cũng bắt đắc dĩ, đành tự mình đi mang thuốc cho Tử Quỷ phụ thân.

Hoàng cung rất lớn, ta vẫn luôn ở trong Lam điện, không thì thái y viện, cùng lắm thì ở tắm cung cùng hai người họ nói chuyện, cho nên con đường đến tắm cung của Tử Quỷ phụ thân ta đã sớm thuộc rồi. Ta đành phải từ thái y viện trở về Lam điện, rồi từ Lam điện đến tắm cung của hai người họ, đường xá đúng là xa thật. Ta cố gắng đi thật nhanh, chỉ sợ được bị nguội. Cha nói nếu uống được bị lạnh sẽ tiêu chảy, vì vậy ta chỉ có thể cố đi thật nhanh thôi.

Cuối cùng cũng tới nơi, không có lạc đường ha, vừa định đi vào, ta chợt nghe thấy một âm thanh quen thuộc từ bên trong truyền ra khiến ta sợ hãi không thôi.

“Hoàng thượng, hiện giờ các đại thần trong triều đều đã bị bệnh cả rồi, thần sợ là do gian tế trong triều làm ra, nếu truyền ra ngoài, thần sợ mấy nước khác sẽ bắt đầu hành động”

A, gian tế đang ở trước mặt người đẩy Ngưng Vương a, nếu người biết, có khi nào người sẽ lấy roi đánh chết Tử Quỷ phụ thân không? Mà sợ là có cho người cũng không dám.

“Đúng vậy, trẫm cũng hiểu vấn đề là gì, trẫm đã kêu người nhanh chóng cho người tìm thần y Quỷ Kiến Sầu, dù cho ông ta ra điều kiện gì, chỉ cần cứu các thần tử của trẫm, trẫm đều sẽ đáp ứng” (Giản xảo a ^^)

Tử Quỷ phụ thân, con thật bá phúc người, còn ta, vẫn là nhanh chạy thôi, tìm một chỗ trốn đi, chờ tên đó đi rồi sẽ vào đưa được.

“Thần y kia làm sao để tìm hắn? Không bằng như vậy đi, dán cáo thị, cầu thần y, thần cũng sẽ phái người đi khắp nơi tìm người”

“Được, cứ như vậy đi, người đi làm đi”

Ta nghĩ tìm một chỗ rẽ để trốn đi, không ngờ vì đi quá nhanh, này giờ lại đi đoạn đường dài, nên chân trái có chút đau, thật sự không có sức nữa.

Ở trong cung cha cùng Tử Quỷ phụ thân không cho ta mang mũ, nên ta cũng không mang, mọi người ai cũng biết ta. Lần này thì chết chắc rồi, ta thấy phía sau có tiếng bước chân đuổi theo, ta rất sợ, ta phủ hết bả đầu (tóc mái á, mái ở hai bên ý ^^) muốn che lại mặt, ta cúi đầu càng thấp, đi cũng nhanh hơn.

May mắn, tên đó đi ngang qua ta, một chút cũng không thèm để ý. Đột nhiên hắn dừng lại, ta biết hắn định quay đầu nhìn ta, nhưng bả đầu che gần hết, đúng lúc này có người gọi hắn, hắn liền vội vã rời đi.

16. Quyển 2 - Chương 9

Edit: Nagi Maria

Thật sự là đem ta dọa chết khiếp rồi, có thể nào hắn đã..., a, xem ra ta phải trốn thôi, mặc kệ hắn có phát hiện hay không, lòng ta đã nát rồi, ta thật sự bị chốt dạ. Cho nên, hai ngày này ta nhất định phải nói với cha là ta muốn chu du sơn thủy.

Ta quay lại tắm cung đưa thuốc cho cha “Hoàng thượng”

“Trần nhi, không có người ngoài đâu” Tử Quỷ phụ thân xấu xa cười, khi không có ai người đều bắt ta phải gọi là Tử Quỷ phụ thân.

“Vâng, Tử Quỷ phụ thân” Ta ngoan ngoãn đem dược đặt lên bàn.

“Trần nhi thật ngoan, ngày nào cũng mang thuốc bổ cho trẫm, may là cha ngươi không biết ngươi hằng ngày mang thuốc bổ cho ta, bằng không nhất định đem ngươi trừng trị” Ta rụt cổ lại.

“Con, con cũng có đưa thuốc cho cha mà” Hi vọng cha không nghe thấy, nếu không ta thảm rồi.

“Tiểu quỷ, ngươi đừng có xảo, sao thứ ngươi đưa ta không giống với Tử Quỷ chứ? Hai người tốt lắm, liên kết lại khi dễ ta sao? Đứa con trai này của ta, Lão tử thật không muốn sống nữa” Cha từ phía sau bức màn đi ra.

“Không, không... con đều đưa cho cả hai mà” Cha có khi nào đánh ta không a.

“Ngươi đó, đừng dọa hấn, trước kia còn nói ta không được dọa hấn, mà giờ xem ngươi dọa hấn sợ đến mức nào kìa” Tử Quỷ phụ thân ôm cha vào lòng.

“Hừ, khi đó ta đâu có nghĩ hai người các ngươi sẽ liên thủ lại khi dễ Lão Tử ta chứ” Cha đỏ mặt.

“Tử Quỷ phụ thân...” Ta thật muốn hỏi “Người kia, người vừa mới ra khỏi đây, có thường xuyên vào cung không?”

“Sao vậy?” Cha kỳ quái hỏi.

“Không, không thường xuyên tiến cung, nhiều lắm là một năm một lần, lần này vì kế hoạch của chúng ta, các đại thần trong triều đều ngã bệnh, biên giới cũng không có sự việc gì, hấn chỉ lo lắng vào cung để hỏi một số chuyện thôi, không biết có việc cần hấn hỗ trợ hay không. Nói nhỏ này, tên tiểu tử này, trầm cũng cho hạ độc hấn đấy, ha ha ha ha.....”

Ta thờ phào một cái, may mắn, may mắn, trúng độc của Tử Quỷ phụ thân, hấn càng không thể vào cung. Ta cao hứng cười cười, nhìn hai người họ nói phải trở về thái y viện. Cha cùng Tử Quỷ phụ thân gật đầu, ta liền trở về.

“Tử Quỷ, ngươi nói xem, sao Trần nhi lại hỏi thăm đường chất (cháu ^_^) của ngươi?”

“Có thể nào hấn chính là người đó?”

“Cái đó, không được, Lão Tử muốn dẫn hấn rời khỏi đây”

“Thật là, ở địa bàn của ta thì ngươi sợ cái gì, cả nhi tử ta Tiểu Ô Quy còn không dám khi dễ Trần nhi của ngươi mà không phải sao?”

“Sớm biết chuyện này thì ta đã hạ độc hấn nặng một chút rồi! Tức chết ta rồi, ngươi xem nhi tử của ta đi, bị cái gì cũng không chịu nói, bị người khi dễ cũng không kêu một tiếng. Không được, Lão Tử nuốt không trôi cục tức này, nếu không có Trần nhi, Lão Tử đã sớm chết cháy rồi, Lão Tử càng không có cơ hội ở cùng ngươi đâu. Không được, Lão Tử phải thay nhi tử xả giận mới được.”

“Đừng khóc, ta biết người đau lòng vì Trần nhi, nhưng mà, Trần nhi cái gì cũng không chịu nói, người giúp hắn ra tay, người làm sao ăn nói với hắn chứ? Trần nhi quá thiện lương, khúc mắc của chính mình nó còn không hiểu được, sợ là khúc mắc trong lòng nó so với chết còn khó chịu hơn.”

17. Quyển 2 - Chương 10

Edit: Nagi Maria

Thái y ở trong viện vẫn bận rộn như trước, người nơi này dần đã quen với ta, trước kia thấy ta sẽ bị dọa sợ, sau đó quen rồi nhưng không dám nói chuyện. Ta giờ cũng không còn sợ như trước, ta ở trong phòng tựa như một linh hồn, không phát ra tiếng thì người khác cũng không để ý đến ta, với ta như vậy có lẽ còn tốt hơn.

“Nhiệm Trần chủ tử, người đi đâu vậy chứ? Tiểu Hoàn Tử không nhìn thấy người, bị người hù chết rồi”

“Không có gì, ta đi mang thuốc cho hoàng thượng”

“Ôi, người xem cái óc heo của thần nè, việc này mà cũng dám quên. Nhiệm Trần chủ tử, đường đến cung hoàng thượng thực rất xa, người có mệt không, hay người đi nghỉ ngơi một chút đi, nào ngài mau nằm xuống, Tiểu Hoàn Tử tìm giúp người tìm cái chăn” Ta cười cười, Tiểu Hoàn Tử vội vàng kéo ta đến bên chiếc giường nhỏ, tìm chăn đắp cho ta.

Đừng, đừng, đừng đánh ta nữa.

Không, không, ta không phải là Tiểu Chiêu.

Không phải, ta không phải tiểu quan ti tiện, không phải.

Đừng, đừng, đừng để bọn họ làm nhục ta.

“A!” Ta bừng tỉnh trong cơn ác mộng, chắc, giờ đã là giờ sớm rồi (2h -> 4h sáng ^^)

Tiểu Thuận Tử từ ngoài chạy nhanh vào xem “Nhiệm Trần chủ tử, người lại gặp ác mộng sao?”

Từ ngày nhìn thấy Ngưng Vương, ta luôn gặp ác mộng, tất cả giấc mộng đều giống nhau, ta thấy được, thấy được ngày đó, bọn họ đem tôi ra tra tấn, là cái ngày đó. Mộng mỗi lúc một rõ hơn, cứ như thật vậy, ta thực rất sợ, ta thực không yên lòng.

Từng ngày trôi qua, ta cũng không gặp lại hân trong cung, nhưng trong lòng lại cảm thấy bất an, mỗi ngày mắt trái của ta không ngừng nháy.

Cuối cùng cha bị Tử Quỷ phụ thân bắt lộ diện, Tử Quỷ phụ thân cười trộm, cha cũng đành mặt dày kêu Tử Quỷ phụ thân phong cha làm Tề Quân, các vị đại thần phản đối thì cứ phản đối, bệnh thì cứ bệnh, chẳng phải có nhiều nam hậu cũng rất tài giỏi sao. Dù gì nhi tử của Tử Quỷ phụ thân còn lớn hơn cả ta, nhưng Tử Quỷ phụ thân đã không sợ xấu mặt, vậy ta với cha lại càng không sợ, ai bảo vận mệnh đều nằm trong tay cha chứ, mạng của họ còn liên quan đến cả an nguy của quốc gia xã tắc, mà họ lại phải chờ cha cứu. Nhưng điều này đều do ta đang tự nói với bản thân vì cha mình quá tài giỏi đó mà.

(Tề Quân là danh hiệu dành cho nam hậu ￣)

“Nhiễm Trần a, bây giờ cha có thể quang minh chính đại nhận con làm con rồi” Ta cùng cha theo Tử Quỷ phụ thân về cung, thân phận của ta vẫn là sư đệ của Tử Quỷ phụ thân. Vì tiên sư (sư phụ đã mất ￣) thu nhận Tử Quỷ phụ thân, còn dạy hân y thuật, chăm sóc hân như vậy nên hân cũng nên vì tiên sư mà thu nhận tiểu sư đệ tàn phế này. Chính vì thế nên đối với bên ngoài, ta vẫn mang danh sư đệ của Tử Quỷ phụ thân, lúc này cha đã là Tề Quân, thật sự thì cha có thể nhận lại đứa con trai này.

Nhưng mà quan hệ thật rối loạn, nam hậu đã có rồi, nhưng làm sao có thể nhận ‘sư đệ’ làm con nuôi được đây. Ta nhún nhún vai, thôi, ta mệt rồi, để bọn họ tính đi.

“Vâng, cha uống thuốc đi” Cha sờ sờ đầu ta, có chút khó chịu

“Tiểu quỷ a, người cho Lão Tử uống cái này, Tử Quỷ phụ thân của người..... Ai..... Như vậy đi, người giúp Lão Tử chế ra một loại được gì cũng được, miễn sao khi Lão uống xong thì Lão Tử ta có thể làm công là được” Ta cười to, Tử Quỷ phụ thân lập tức từ phía sau bắt lấy cha.

“Trần Nhi dám làm thì cũng là làm cho ta, một khi làm xong ta sẽ uống nó và ta sẽ hành người đến chết” Trong điện liền vang lên tiếng cãi nhau của hai người họ.

“Hoàng thượng, Thượng thư đại nhân cầu kiến” Trương công công ở ngoài cửa thông báo.

“Tốt, đừng quấy nữa” Tử Quỷ phụ thân hôn lên mặt cha, rồi đặt cha ngồi bên cạnh mình, còn ta đứng phía sau cha “Tuyên vào”

“Thần, Vệ Tiểu Ba tham kiến Ngô Hoàng, Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Tề Quân thiên tuế thiên tuế thiên tuế” Vị Thượng thư đại nhân này dáng người tròn tròn, vẻ mặt không nóng không lạnh, nhưng nhìn tổng thể thì ông ta trông thật buồn cười, ta đã nghe Tiểu Quý Tử nói qua, đây là thời kỳ phồn vinh, nên vị quan nào cũng là người tốt, ai cũng vì quốc gia mà cống hiến sức mình, chưa hề có ai muốn tạo phản.

“Bình thân” Tử Quỷ phụ thân vừa nói một bên vừa chơi đùa tay của cha “Vệ Thượng thư, có việc gì cần bẩm báo sao?”

“Khởi bẩm hoàng thượng, hai thôn làng ở Đông Lâm (khu rừng phía Đông 〰) xuất hiện dịch bệnh, trong triều các vị đại thần vẫn chưa hồi phục nên Tề Quân không thể đi được, mà dịch bệnh này lại là bệnh lây nhiễm, có vài thái y đã được cử đi nhưng vẫn không biết đây là bệnh gì, bây giờ nên xử lý làm sao ạ?” Nhìn đầu viên quan toàn mồ hôi, cho thấy hắn đã vất vả đi thăm dò thông tin cùng tìm cách xử lý rồi.

“Dịch bệnh này là gì? Đem tình hình nói rõ ra cho trẫm xem.” Nghe được một loại bệnh hiểm thấy, cha liền hưng phấn không thôi.

“Người trong hai thôn kia, cả người đều bọc mủ, không chỉ sốt cao mà cơ thể còn run rẩy không thôi, trên người nổi lên từng mảng hồng, rồi biến thành màu đen”

“Đây chẳng phải là Cầu Hoa bệnh sao? Bệnh này cũng là bình thường thôi mà không phải sao?” Tử Quỷ phụ thân mở miệng.

Cha gật gật đầu “Bệnh này không khó trị, nhưng muốn chữa thì rất tốn kém. Thôi thì để ta đi một chuyến vậy”

“Tề Quân, lần này đi đường xá xa xôi, mà các đại thần trong triều bệnh còn chưa khỏi, ta không thể trì hoãn việc chữa trị. Nếu lần này để Tề Quân đi, thần nghĩ không nên” Vệ Thượng thư nói rất có lý, hướng chi độ này do chính tay Tử Quỷ phụ thân chế ra, nếu bây giờ cha đi thì không dám chắc sẽ bị người khác phát hiện ra chuyện này. Cha không đi được, lòng dân thì chưa thể trấn an sau chuyện sắc phong nam hậu, các vị đại quan còn chưa chấp nhận vị trí Tề Quân, nếu lần này cha đi chẳng phải sẽ khiến cho họ có cớ để chỉ trích sao.

18. Quyển 2 - Chương 11

Edit: Nagi Maria

“Hoàng thượng, để ta đi cho” Ta nghĩ rời đi chỗ này cũng tốt, dù sao gần đây trong lòng ta cũng không yên, đi ra ngoài cũng đỡ.

“Không được” Cha giành nói trước, tay đang được Tử Quỷ phụ thân nắm cũng rút ram gắt gao nhìn ta.

“Vệ thượng thư, người cứ lui xuống trước đi, trẫm và Tề Quân thương lượng một chút, ngày mai sẽ phái người đi giải quyết chuyện này” Sau khi đem Vệ Thượng thư đuổi đi, Tử Quỷ phụ thân kêu Trương công công canh ở phía ngoài.

“Trần nhi, người không thể đi được, quá xa, người lại thương thế đầy người, mà căn bệnh này chỉ cần thuốc, tìm ai đó mang thuốc đi cũng được rồi” Tử Quỷ phụ thân cũng không nỡ để ta đi xa, vì người sợ cha ta sẽ thương nhớ ta, cũng sợ ta sẽ không chăm sóc tốt bản thân.

“Cha, Tử Quỷ phụ thân, con, con đi. Hai người phải ở thành chữa khỏi bệnh cho các vị đại quan, hai người không thể đi được, để con đi, con cũng muốn ra ngoài đi đây đi đó một chút” Nếu ta ra ngoài rồi, tuy là ta vốn sợ, nhưng sẽ không gặp nhiều phiền phức như khi ở đây, ta cũng không phải gặp ác mộng mỗi ngày nữa.

“Lão Tử không cho người đi, người phải ngoan ngoãn ở bên cạnh Lão Tử, nói gì đi nữa ta cũng không cho đi”

“Vấn, đừng nóng, người nghe hấn nói đã. Trần Nhi, con nghĩ kĩ rồi sao?”

Ta gật đầu, gần đây ta đều dựa vào cha và Tử Quỷ phụ thân sống những ngày hạnh phúc, nhưng giờ ta rất lo, ta sợ ta sẽ làm liên lụy hai người họ, nên ta muốn rời khỏi nơi này “Cha, đừng, đừng nóng, Nhiễm Trần, thật sự muốn giúp đỡ cha cùng Tử Quỷ phụ thân, Nhiễm Trần hứa sẽ ngoan, khi xong việc ở đó sẽ lập tức trở về. Nhiễm Trần hứa là sẽ không chạy lung tung”

“Vấn, Trần nhi đã lớn vậy rồi, mình không thể quyết định thay nó được, không phải chúng ta nên tôn trọng quyết định của nó sao?” Nhìn vẻ mặt kiên định của ta, cha bắt đầu dĩ đành gật đầu đồng ý.

“Nhiễm Trần, người, người về trước đi, Lão Tử lát nữa sẽ đến tìm người” Ta biết giờ ta có thể đi thu dọn đồ đạc được rồi, ta cười cười mặc vào áo khoác rồi trở về.

“Người nói xem, có phải vì ngày đó thấy cháu của người, cho nên...”

“Vấn, đừng khóc, ta biết người đau lòng, nhưng hấn đã lớn vậy rồi, hãy để hấn tự mình quyết định mọi chuyện, chúng ta chỉ giúp đỡ nó thôi, không phải sao? Người đừng quá lo lắng, hấn muốn đi, ta sẽ tìm hai người đi bảo vệ cho hấn.”

“Ta lo sau khi ra ngoài, lỡ xảy ra chuyện gì a. Người xem Trần nhi đi, lá gan nó rất nhỏ, nó chỉ bú rơm với chúng ta thôi. Rõ ràng là sợ người lạ, vậy mà còn đòi đi...”

“Đừng khóc, người thật là, thật khóc nhè của Trần Nhi lấy hết qua cho người rồi sao. Ai, để Trần nhi ra ngoài tán gẫu làm quen người này người nọ cũng tốt mà, ta cũng lo cho nó, nhưng xem xem, hai cha con người suốt ngày chỉ ở trong cung, chỉ sợ bị không khí ngột ngạt làm cho hấn bệnh thêm thôi”

“Người, người nhất định phải bảo vệ hấn thật tốt”

“Biết rồi, hấn cũng là con trai ta mà, ta chẳng lẽ lại không lo cho con mình sao”

Trở lại Lam điện, Tiểu Thuận Tử vừa thấy ta liền gọi ta vào uống canh tổ yến, ta gật gật đầu, ta nói ngày mai sẽ đi Đông Lâm, Tiểu Thuận Tử đờ một hồi, rồi mới hỏi ta sao lại phải đi, bọn họ một đám người bu quanh ta, ai cũng sốt ruột chờ ta nói, ta cũng không biết phải trả lời thế nào.

“Các người muốn chết à, gấp cái gì hả? Muốn giết con Lão Tử sao. Tránh ra, tránh ra, Nhiễm Trần, không sao chứ?” Cha vừa đến liền thấy bọn họ bao vây ta liền đẩy hết bọn họ ra rồi ra lệnh “Các người, lui xuống, lát nữa gọi thì vào” (Bá đạo ^^)

Cha hỏi ta rất nhiều, ta cũng trả lời hết, nhưng chỉ một lát sau liền bị cha dọa sợ mà bắt đầu cà lăm.

“Nhiễm Trần.....” Thấy cha muốn nói lại thôi, hình như cha đang cố nén nước mắt a.

“Cha, người cứ nói”

“Nhiễm Trần, có phải người sống trong cung không quen?” Ta lắc đầu

“Người không phải là vì...” Cha suy nghĩ một lúc lâu “Nếu trong cung có người người không muốn gặp, vậy thì ta, ta sẽ kêu Tử Quỷ phụ thân không cho hắn đến nữa...”

Cha quả nhiên đã biết chuyện, ta thật ngốc mà, sao ngày đó lại đi hỏi Tử Quỷ phụ thân lộ liễu như vậy chứ, cha thông minh như thế, khẳng định là đoán được rồi.

Cha thấy ta không nói lời nào liền trở nên nôn nóng “Nhiễm Trần, người, người đừng làm ta sợ, sao lại không có gì vậy”

Ta suy nghĩ một lúc lâu, nhưng ta không nghĩ sẽ ở lại trong cung “Cha, không phải, không sao đâu, con chỉ muốn giúp hai người thôi. Cha ở nơi này được rồi, để con đi, người nơi đó khi đã khoẻ lên rồi con lập tức sẽ trở về”

“Thật sự là không có chuyện gì ư?” Ta lắc đầu

“Được rồi, tiểu quỷ nhà người a, hù chết Lão Tử ta rồi. Lão Tử đã kêu Tử Quỷ phụ thân của người phái đi hai người để bảo vệ người, người cứ yên tâm, Lão Tử đã tính hết rồi, người đến nơi đó cần một tháng, ở lại chữa cho họ cũng cần chưa tới một tháng, vậy là hai tháng sau người phải trở về. Tiểu quỷ, Lão tử đợi hai tháng mà không thấy người về, Lão Tử sẽ lo đến chết đó” Cha nhú mày, mặt mày không vui vẻ gì mấy.

“Cha, không sao đâu, hai tháng sẽ qua nhanh thôi, ta, ta sẽ bảo Tiểu Quý Tử cùng Tiểu Hoàn Tử mỗi ngày mang thuốc cho hai người, lát nữa con đi viết phương thuốc, cha ở đây uống trà làm ấm người” Hai tháng sau là mùa đông, nhất định ta phải bắt Tiểu Quý Tử cùng tiểu Hoàn Tử mỗi ngày nhớ đem được cho cha và Tử Quỷ phụ thân mới được.

“Người, đã đi xa rồi còn lo lắng cho chúng ta, thật là ngoan quá đi, cha thật không nỡ để người đi, trên đường nhớ phải ăn mặc cho đầy đủ vào, dù sao đến khi đi ta và Tử Quỷ sẽ tiễn người một đoạn. Còn chuyện khác, ta đã kêu Tiểu Trương Tử đi theo người, hắn đã hầu hạ Tử Quỷ nhiều năm rồi, chuyện của chúng ta, ông ấy biết hết, đừng lo lắng cho chúng ta biết chưa? Còn xam nhớ cứ năm ngày là gửi thư về một lần, để Lão Tử còn yên tâm.”

Ta gật gật đầu, ta cũng không nỡ rời xa cha cùng Tử Quỷ phụ thân, ở bên họ thật hạnh phúc, nhưng trong lòng ta lại luôn thấy trống rỗng, không cách nào ta lấp đầy được khoảng trống này, nếu ta nói cho cha cùng Tử Quỷ phụ thân, ta sợ sẽ khiến họ lo lắng. Vì vậy ta mới muốn ra ngoài, có lẽ sẽ tìm được thứ mình muốn.

19. Quyển 2 - Chương 12

Edit: Nagi Maria

Cha không có tiền ta, chỉ có Tử Quỷ phụ thân, Tử Quỷ phụ thân đặc biệt cho ta ba đại nội thị vệ bảo vệ an toàn của ta, phụ thân nói đó là ba người đã qua tuyển chọn, có bọn họ thì không ai có thể thương tổn được ta, ngoài ra còn rất nhiều thị vệ đi cùng để chuyển thảo được. Tử Quỷ phụ thân cầm tay ta, đem một khối bạch ngọc hình con chuột con ta, nói là của cha đưa, cha biết ta tuổi chuột nên cho ta để gặp nhiều may mắn. Ta nhìn nói thật lâu, ngay lập tức liền thích.

Ta ngẩng đầu hỏi Tử Quỷ phụ thân có cho tôi gì không, Tử Quỷ phụ thân chỉ mắng tôi học thói xấu của cha, đồ vật đã mang nhiều như vậy mà vẫn đòi hấn cho thêm đồ. Ta le lưỡi, hấn vỗ vỗ đầu ta nói ta phải bảo trọng, cha không ra tiền ta vì sợ sẽ không nỡ để ta đi, sợ không chịu được mà giữ ta ở lại.

Ta gật đầu, kêu Tiểu Quý Tử mỗi ngày phải nhớ mang được và nước trà cho cha và Tử Quỷ phụ thân, đám thái giám trong điện ta khóc lóc sụt sùi nói đợi ta trở về, nhớ phải mang theo quà nữa.

Ta cứ như vậy mà rời đi cha và Tử Quỷ phụ thân, ta không biết Đông Lâm trông thế nào, nhưng giờ đây ta cảm thấy thật mất mát, có lẽ đã ở bên cạnh cha cùng Tử Quỷ phụ thân một thời gian dài, nên khi rời khỏi bọn họ, dù chỉ hai tháng nhưng ta vẫn thấy lâu.

Thật ra đi đến Đông Lâm chỉ cần nửa tháng, nhưng chân của ta vốn không tốt nên chỉ đành ngồi xe ngựa đi, vì lần này có thánh chỉ của phụ thân, nên dọc đường đi theo ta chỉ có người trong cung cùng vài quan viên, họ đối với ta cũng xem như là rất tận tâm.

Mỗi khi trời tối, ta nằm trên giường lại suy nghĩ, vốn ta là một tiểu quan nho nhỏ sống trong Câu Lan Viện, những người này nếu biết được thân phận ta thì đừng nói đến việc sống trong Lam Điện, chỉ sợ ngay lập tức bị đuổi ra khỏi cung luôn. Nhưng ngày đó, cha không chỉ cứu mạng ta trở về, mà còn dạy ta y thuật, càng khiến cho ta biết được cảm giác khi được làm một người bình thường. Bây giờ cá nhân ta là một người có địa vị không nhỏ, ta có thể nhờ vào y thuật của bản thân mà cứu người, nên được những người này hết mực tôn kính. Những điều này đều do cha và Tử Quỷ phụ thân cho ta, đời này có trả ta cũng trả không hết.

Càng gần Đông Lâm, người cũng ít dần, đối với ta điều này thật tốt, tính xấu của ta là sợ người lạ, sửa không được. Nhưng Tử Quỷ phụ thân cho ta ba tên đại nội thị vệ. Ta nghe ba người họ nói vì ở đây có dịch bệnh nên ít người qua lại, người nơi này bị đói, còn có cả cướp. Lần này đi Đông Lâm, người không nhiều, nhưng thảo được lại chở đến ba xe, bọn họ sợ không thể giữ được ba xe này khi có người đến cướp.

Nhưng mà dân chúng nơi này lại rất thuần phác, nhưng ai mà biết được chuyện gì, dù sao thì cướp đến đây thấy xe toàn chở thảo dược, chúng sẽ ngoan ngoãn đi cướp chỗ khác thôi, vì thế có thể tạm an tâm.

“Nhiệm Trần thiếu gia, ngài phải ra ngoài rồi, phía trước xe ngựa không thể đi được, ngài phải xuống dưới tự đi rồi” Trương công công ở ngoài xe gọi ta.

“Được” Bởi vì trong xe ngựa đi đường xóc nảy, trong xe ta không ngủ thì đọc sách. Mặc vào áo khoác, nơi này so với kinh thành còn lạnh hơn rất nhiều, thu thập một vài thứ ta liền đưa ra ngoài cho Trương công công, Trương công công thấy ta xuống xe liền chạy nhanh đến giúp đỡ, ta cười nhìn hần cảm ơn, hần cũng không ngại đỡ ta đi.

20. Quyển 2 - Chương 13

Edit: Nagi Maria

Thôn rất hoang vắng, đây chính là cảm nhận đầu tiên về nơi này, Đông Lâm cách kinh thành gần trăm dặm, cho nên muốn đi mua đồ gì cũng rất phiền. Tuần phủ nơi này biết ta là tiểu sư đệ của Tử Quỷ phụ thân, ta được Vệ Thượng Thư tìm hoàng thượng nhờ phái đến để hỗ trợ nên ông ấy cảm thấy rất biết ơn, tìm chỗ tốt nhất trong thôn cho đoàn người bọn ta ở. Ta lắc đầu, nói nên tìm một chỗ ở trung tâm làng, như vậy người nào bệnh cũng có thể nhanh chóng đến cứu.

Tuần phủ muốn dẫn bọn ta đi, ta kêu hần cùng Trương công công mang theo đồ của ta cất cẩn thận, còn ta và một ngự y đi xem tình hình xung quanh. Đi đến trước cửa người mà dân làng bảo mang bệnh nặng nhất, vừa đến cửa ta đã nghe một mùi hôi của thịt bị thối rữa, ngự y kia không chịu nổi liền ới ngay bên ngoài cửa.

Ta nói hần không nên vào, để tự ta vào, hần cứ liên tục ới, cũng không trả lời ta. Trong phòng rất tối, vì ta mang mũ nên không thấy rõ tình trạng trong phòng, ta nghĩ về sau phải ở đây để trị bệnh cho bọn họ, nên ta cởi mũ đưa cho ngự y bên ngoài.

Nhà này tổng cộng có bốn người, một cặp vợ chồng tuổi trung niên, một đứa nhỏ cùng ông của nó. Ông nó đã chết, toàn thân đều hư thối cả rồi. Vì trong nhà ai cũng bệnh nên cũng chẳng ai để ý, cho nên ông lão nằm trên một cái giường vừa cũ vừa nát, không ai giúp sửa sang lại cũng chẳng ai chăm sóc lão. Ta không cứu được lão, nếu đến sớm ba ngày, có thể còn cứu được, ta đành phải xem tình hình ba người còn lại.

Cặp vợ chồng trung niên bệnh cũng lâu rồi, cả người họ đều nằm úp sấp trên sàn, cảnh giác nhìn ta. Ta biết họ sợ gương mặt của ta, sợ ta là kẻ xấu hung tàn. Ta nói cho họ biết, ta phụng mệnh đương kim hoàng thượng đến cứu họ, bọn họ nghe được thì khóc lóc, hai người ngay lập tức bắt chắp mạng sống quỳ cầu xin ta cứu con họ. Ta chỉ nói cho họ ông lão ta không thể cứu được, bọn họ ta có thể cứu nhưng ít nhất phải cần 20 ngày để hồi phục, mà con của họ trừ bệnh Cầu Hoa còn mắc phải nhiều bệnh khác nữa. Bọn họ chỉ khóc lóc kêu ta cứu con họ trước.

Ta xem xét, nói với họ không cần quá lo lắng, chỉ có ông lão là ta không thể cứu, còn bọn họ ta cứu được hết. Bọn họ cũng không biết nói gì hơn, chỉ ở đó khóc, khóc bản thân vô dụng, không thể làm tròn đạo hiếu.

Ta đi ra ngoài tìm vài thị vệ, kêu họ giúp gia đình đem ông lão đi mai táng, người nhà họ đã khóc lóc biết ơn không thôi. May là trên đường đi, ta đã cho mọi người uống thuốc phòng bệnh Cầu Hoa, nhưng về mặt họ tỏ vẻ xúi quẩy. Ta sợ bọn họ không chịu được mùi này, nên ta cấp mỗi người một cái khăn rồi kêu họ nâng đi, ta biết, trong cái thôn này, sau này còn phải nâng rất nhiều người.

Sau ba ngày, thi thể trong thôn cũng đã hoả thiêu xong, tuy là mấy người họ đối với người nhà của bệnh nhân không có thiện cảm, nhưng muốn phòng bệnh lây lan chỉ có thể làm vậy thôi. Ta để họ mang tro cốt từng người đến từng nhà, chỉ thấy người nhà họ khổ sở đi đến bên ta quỳ xuống tạ ơn.

Ba ngày sau, một mình ta không kịp xem bệnh cho tất cả, nên chỉ có thể nhờ Trương công công và vị ngự y kia mang thuốc đến cho từng nhà, còn ta thì tiếp tục đến từng nhà xem bệnh. Đưa thuốc chưa đến hai ngày, ba thị vệ kia liền có thái độ bất mãn với ta, ta không biết tại sao, chỉ có thể nhỏ giọng cầu họ tiếp tục hỗ trợ. Mỗi khi đến nhà từng người, trong nhà ai cũng rất lộn xộn, xem bệnh xong, ta không chịu được liền giúp họ dọn dẹp lại nhà cửa, quét dọn sạch sẽ, mở cửa sổ để gió và khí vào nhà.

Về sau Trương công công biết chuyện, rất không vui, đem toàn bộ thị vệ gọi đến, bắt bọn họ theo ta dọn chung một ngày, ta càng sợ, không dám ngẩng đầu nhìn, cũng biết xảy ra chuyện gì, chỉ có thể yên lặng mà thôi.

Vào nhà một bà lão, ta cho bà cùng một cháu trai một cháu gái uống thuốc, giúp bà quét dọn, lại nấu chút cháo, nhà họ chỉ có ba người. Đứa cháu trai vì phát bệnh mà sốt rất cao, uống cháo xong liền ói ra. Ta nhìn ba tên thị vệ vừa quét nhà xong thấy vậy thì mặt đỏ bừng bừng, ta muốn khóc, nhưng không thể khóc được. Ta chạy đến giúp bọn họ, ta phải kiên cường. Giúp đứa nhỏ giặt sạch quần áo, lau người cho nó. Bà lão muốn đứng lên quỳ xuống cảm tạ ta, ta nói không sao, thực ra người bà nên cảm tạ là mấy người thị vệ.

Tạm biệt bà lão chuẩn bị sang nhà tiếp theo, ta quay đầu liền phát hiện thị vệ nào mắt cũng đỏ ngầu giống mấy chú thỏ (hồ thì có:v), ta rất sợ. lại cúi đầu, không dám đi nữa.

Trương công công chạy ra, nhìn đám thị vệ quát lớn “Nhìn đám người các người xem, bản thân các người to cao tráng kiện, kêu các người đưa được thì ỷ khuất (giận dữ ~). Kêu các người theo Nhiễm Trần chủ tử giúp người đến từng nhà dọn, các người nhìn chủ tử ba ngày này một mình dọn các người đành lòng sao? Nhiễm Trần chủ tử người ta vừa xem bệnh vừa hầu hạ dân chúng trong làng, ba ngày còn chưa chợp mắt qua một lần, người còn không than mệt, các người còn còn ở đó chống đối, nếu không phải chủ tử đưa được cho các người uống các người không phải sớm đã chết một lũ rồi sao?”

A, ta đã hiểu tại sao bọn họ lại tức giận rồi. Ta không nói gì cả, chỉ có thể trừng mắt nhìn giày của mình.

Trương công công lại tiếp tục “Nhìn Nhiễm Trần chủ tử đi, người ta là chủ tử, mà có than câu gì không? Làm việc không nói một tiếng gì, tự các người suy nghĩ lại mình đi”

Đám thị vệ kia lập tức quỳ rạp xuống trước mặt ta “Chủ tử, sau này huynh đệ ta đều nghe theo an bài của người, ngài bảo bọn ta làm gì, các huynh đệ ta tuyệt đối sẽ không oán hận”

Ta nghĩ lại thì đúng là mấy ngày nay ta không có sắp xếp công việc ổn thoả, bọn họ buồn bực là chuyện bình thường “Cái đó, các người đứng lên hết đi. Trương công công, người, người đem bọn họ chia làm ba tổ đi, một tổ phụ trách mua thức ăn nấu cơm, ta thấy phải nửa tháng nữa người ở đây mới đứng dậy làm việc đi làm được, cơm chúng ta sẽ giúp họ nấu vậy. Một tổ phụ trách đưa cơm đến từng nhà, còn một tổ giúp ta dọn dẹp nhà dân, ba tổ cứ luân phiên nhau, như vậy tất cả mọi người đều có thể nghỉ ngơi, việc đưa cơm không quá cực nên thời gian cũng thoải mái. Có được không?”

Trương công công không nói gì, mắt lạnh nhìn một đám quỳ phía trước, một thị vệ kiên định trả lời “Tất cả đều nghe theo chủ tử”

21. Quyển 2 - Chương 14

Edit: Nagi Maria

Ta ở đây đã được mười ngày. Mấy ngày này ta đều không được nghỉ ngơi đầy đủ, chân trái ta đau gần chết, trước kia ở cùng cha, cứ vào những ngày lạnh hoặc trời mưa cha sẽ cho ta một đỉnh hương, nói là có thể giúp ta an thần, ngửi mùi hương này chân ta chỉ cảm thấy hơi đau, ta rất ngạc nhiên, cha chỉ cười ta, nói đây là đỉnh hương do tổ sư lưu lại, có nguồn gốc từ Tây Vực, bên trong hương có chút thảo dược nơi này không có nên nghiêm nhiên trở thành một loại thuốc. Giờ không có đỉnh hương, ta chỉ có thể cắn răng mà chịu đựng.

Chân ta đau lợi hại, ta thật sự không đi được nữa, nhưng không thể lấy cớ bị đau bệnh mà trốn việc, nên ta kêu Trương công công tìm giúp ta một cây gậy, ta chống gậy mà đi vào nhà dân tiếp tục chữa bệnh. Vài thị vệ thấy vậy bảo muốn công ta đi, ta sợ hãi, ngay lập tức lắc đầu, họ không còn cách nào khác đành đỡ ta vào. Thời gian người trong làng hồi phục so với dự đoán của ta không sai bao nhiêu. Ta lại nhìn xe thảo dược, thảo dược không còn nhiều nữa, chỉ còn một xe, tiền mang đến đây cũng không ít, nhưng vì mua đồ ăn cùng gạo nấu cơm cho dân, quả thật không còn nhiều nữa.

Ta nghĩ tình hình như vậy không ổn, ta muốn cha và Tử Quỷ phụ thân hỗ trợ, nên viết phong thư gửi về thành. Kêu cha lương thực cùng thảo dược ở đây chỉ đủ chống đỡ trong năm ngày, ta thấy chính mình thật ngốc, chỉ lo chữa bệnh, không để ý dân trong làng còn nhiều gấp mấy lần người trong cung phái đến. Ta hi vọng bồ câu có thể mau mau đưa thư đến cho họ, để họ nghĩ biện pháp giúp ta. Ta tìm Trương công công bảo đồ ăn mấy ngày này giảm xuống một chút, để những thị vệ đưa cơm nói với bách tính một tiếng, để bọn họ cố gắng chống đỡ trong hai ngày, sau đó thì mọi chuyện sẽ tốt rồi.

Trương công công cảm động nói, Nhiệm Trần chủ tử thật tận tâm, dân chúng nơi này đã khoẻ hơn nhiều rồi, bảo ta nên nghỉ ngơi. Ta chỉ cười cười, bọn họ đúng thật là tốt hơn rồi.

Ta ở đây mười ngày, ngày nào cũng bề bộn nhiều việc, ba ngày đầu cũng không thêm nghỉ ngơi, vì thế mấy ngày sau ta vừa leo lên giường liền ngủ ngay, lúc tỉnh thì lại tiếp tục đi xem bệnh. Hiện tại cũng đã rảnh

rồi hơn trước, không còn bận bịu nữa, nên ta ngồi trên giường mà nghĩ đông nghĩ tây, ta rất nhớ cha cùng Tử Quỷ phụ thân, nhưng trong thư ta không dám nói ta rất nhớ họ, vì ta sợ họ sẽ nhớ thương ta nhiều hơn. Ta nhớ Tiểu Thuận Tử, Tiểu Quý Tử và Tiểu Hoàn Tử, không có họ hi hi ha ha bên cạnh ta cảm thấy hơi cô đơn. Ta muốn đến căn phòng nhỏ trong thái y viện, nơi đó là nơi ta thích ở nhất, nếu ta mệt ta có thể nằm, Tiểu Hoàn Tử sẽ tìm chăn đắp cho ta.

Ngày ngày hôm sau, bồ câu liền trở về, Tử Quỷ phụ thân nói cha ta bệnh rồi, nhưng bệnh không nghiêm trọng, phụ thân nhắc nhở ta phải chú ý sức khỏe, phụ thân đã sai người vận chuyển thảo dược đến đây rồi, chưa đến năm ngày sẽ tới nơi. Ta trộm cười, cha mà bệnh mới là chuyện lạ, dược của ta kêu Tiểu Quý Tử mang đến cho họ hằng ngày mà, không thể bệnh được. Có hồi âm của Tử Quỷ phụ thân rồi, ta lại thấy yên tâm hơn.

Nhưng đột nhiên dây buộc tóc của ta bị đứt, sau khi đọc xong thư hồi âm của ta ta cũng ngắt đi. Miệng của Tử Quỷ phụ thân đúng là miệng quạ, kêu ta chăm sóc bản thân, bây giờ thực sự phải chăm sóc bản thân rồi. Theo ngự y nói thì do ta làm việc quá độ, kinh mạch trên đùi trái không được giữ ấm cẩn thận nên chảy máu, châm cứu cho ta nguyên một ngày. Ta tuy sợ kim châm sẽ đau, nhưng chân trái bắt buộc phải châm, nên ta thực rất sợ. Cha trước kia phải trói ta lại, châm được ba cái thì ta hôn mê bất tỉnh luôn, về sau cha cũng không nhẫn tâm trói ta lại, chỉ cần trời trở lạnh cha liền giữ ấm cho ta thật tốt, đốt đỉnh hương rồi pha dược cho ta uống.

Ta không chịu cho thái y châm, hấn nói không châm chân sẽ bị phế, ta biết chứ, nhưng ta thật không biết làm cách nào, đành để cho hấn châm. Hấn mới châm một cái ta nằm trên giường đã đau đến nhăn nhó mặt mày mà giãy dụa, hấn sợ châm không trúng nên sai Trương công công và thị vệ giữ chặt tay chân ta.

Châm đến kim thứ hai, nó còn đau hơn cả kim thứ nhất, ta hét toáng lên to đến mức người ở ngoài ai cũng nghe rõ, đau đến mức ta chỉ muốn cắn lưỡi cho xong. Thái y kêu Trương công công tìm một thanh gỗ cho ta cắn, ta khóc, nước mắt chảy ra không ngừng, đây chẳng phải là muốn lấy mạng ta sao, nghĩ kĩ thì đều tại mấy người không tốt với ta chứ, làm hại ta ra nông nỗi này. Quả nhiên không cần châm đến kim thứ năm, ta đã hôn mê bất tỉnh, cũng không thêm để ý là có đau hay không nữa.

Chân trái rất nóng, ta mở mắt ra, Trương công công đang ngồi ở đầu giường, một đại nội thị vệ vào đưa thuốc thấy ta tỉnh liền lật đặt chạy đi kím ngự y. Trương công công kích động kêu lên “Chủ tử, người tỉnh rồi, người đã hôn mê suốt ba ngày rồi, người nếu còn không tỉnh nữa, cái mạng già này của Tiểu Trương Tử cũng đi theo người luôn”

Trương công công đỡ ta ngồi dậy, ta thấy Trương công công đi chuẩn bị đồ vật này nọ, rồi giúp ta mang chậu nước đến để làm ấm chân ta. Ta cảm tạ Trương công công, hỏi qua về tình trạng trong thôn. Trương công công ngay lập tức trừng mắt nhìn ta “Nhiệm Trần chủ tử, người chỉ mới tỉnh lại thôi, người phải tự chăm sóc chính mình trước đã”

Ta không nói gì, Trương công công giúp ta uống thuốc, ta ngoan ngoãn uống xong, Ngự y tiến vào nhìn ta, nói không sao rồi, thị vệ cũng đi vào xem ta, ta tạ ơn tất cả mọi người, bọn họ không được tự nhiên lắm, ai cũng nói đó là bổn phận của họ, sau đó giúp ta nghỉ ngơi thật tốt.

Điều ta không nghĩ tới là người trong thôn, ai cũng đã đi được, ai cũng đến để xem ta thế nào, họ cảm tạ ta cứu họ một mạng, họ nói ta bệnh có phải vì họ không. Ta chỉ lắc đầu, rồi kêu thị vệ ra ngoài làm việc

của họ.

Ta đứng lên giúp họ làm vài việc, Trương công công liền mắng ta không muốn sống nữa sao, ta chỉ cười, ta bảo ngủ ba ngày rồi nên giờ cũng không sao nữa. Ta rất vui vì họ không còn sợ gương mặt của ta nữa, cũng vui vì y thuật của ta cũng rất giỏi. Bọn họ ai nấy đều giúp ta làm việc, người trong làng thấy ta liền chào, còn mấy đứa trẻ thì suốt ngày quần lấy ta, hỏi này hỏi kia, ta cũng vui vẻ trả lời hết. Nhưng mà dược đã sắp hết, ta bàn bạc với trưởng làng, kêu giảm số thuốc xuống, thay vì uống một bát thì chỉ uống nửa bát, vì dược không còn nhiều, trưởng làng nghe vậy thì rất vui vẻ đồng ý, người trong làng cũng đồng ý, ai nấy cũng nói bệnh đã khỏi không cần uống thuốc làm gì, họ ai cũng thật chất phác.

Thời hạn năm ngày Tử Quỷ phụ thân nói cũng đã đến, ta sợ đội ngũ mang lương thực cùng dược thảo gặp chuyện không may. Đến tối thì trưởng làng và Trương công công đến trước cửa phòng ta, bảo ta mau ra ngoài. Lương thực cùng thảo dược đã tới rồi, vì ta là người phụ trách, họ muốn ta đi đón.

Ta gật đầu với Trương công công xong liền đi ra đầu thôn nghênh đón.

Nhưng... chuyện mà ta không ngờ đã xảy ra, chuyện này khiến cho ta sợ đến chết khiếp.

22. Quyển 3 - Chương 1-1: Tam Bộ: Tù Tâm

Edit: Nagi Maria

P/s: Lần này là chạm mặt Ngưng Vương thiệt rồi ^^

Ta đứng lên giúp họ làm vài việc, Trương công công liền mắng ta không muốn sống nữa sao, ta chỉ cười, ta bảo ngủ ba ngày rồi nên giờ cũng không sao nữa. Ta rất vui vì họ không còn sợ gương mặt của ta nữa, cũng vui vì y thuật của ta cũng rất giỏi. Bọn họ ai nấy đều giúp ta làm việc, người trong làng thấy ta liền chào, còn mấy đứa trẻ thì suốt ngày quần lấy ta, hỏi này hỏi kia, ta cũng vui vẻ trả lời hết. Nhưng mà dược đã sắp hết, ta bàn bạc với trưởng làng, kêu giảm số thuốc xuống, thay vì uống một bát thì chỉ uống nửa bát, vì dược không còn nhiều, trưởng làng nghe vậy thì rất vui vẻ đồng ý, người trong làng cũng đồng ý, ai nấy cũng nói bệnh đã khỏi không cần uống thuốc làm gì, họ ai cũng thật chất phác.

Thời hạn năm ngày Tử Quỷ phụ thân nói cũng đã đến, ta sợ đội ngũ mang lương thực cùng dược thảo gặp chuyện không may. Đến tối thì trưởng làng và Trương công công đến trước cửa phòng ta, bảo ta mau ra ngoài. Lương thực cùng thảo dược đã tới rồi, vì ta là người phụ trách, họ muốn ta đi đón.

Ta gật đầu với Trương công công xong liền đi ra đầu thôn nghênh đón.

Nhưng... chuyện mà ta không ngờ đã xảy ra, chuyện này khiến cho ta sợ đến chết khiếp.

Khi ta đang rất phấn khởi đi đến cửa thôn, thời điểm nhìn thấy người phụ trách áp tải lương thảo, lòng ta rắc một tiếng, rơi thẳng xuống đất cốc. Ta không nghĩ Tử Quỷ phụ thân sẽ kêu người này áp tải lương thảo, ở trong làng này, trừ ngày đầu tiên ta mang mũ, về sau quen rồi cũng không mang nữa. Hắn hiện tại đã nhìn rõ khuôn mặt ta, khuôn mặt đầy sẹo, khuôn mặt của tiểu quan thể thân, gương mặt ti tiện dơ bẩn mà hắn không hề muốn nhìn.

Ta như rớt xuống một tảng băng, như bị nhét vào dũng đầy nước đá, ta kéo áo Trương công công, người không ngừng run rẩy. Ta sợ, thật sự rất sợ, sợ hắn sẽ đánh ta, sợ hắn sẽ chỉ thẳng vào mặt ta mà nói, một tiểu quan như ta mà cũng đòi đi chữa bệnh. Trương công công thấy ta bị kích động, liền kéo ta quỳ xuống.

Công công theo Ngưng Vương tới đây xuất ra một đạo thánh chỉ, nói “Hoàng thượng truyền khẩu dụ, miễn quỳ”

Ta rất sợ, không dám nhìn hắn nữa, ta biết hắn đang nghĩ gì, ta cúi thấp đầu xuống.

Vị công công kia đứng đọc thánh chỉ, ta một từ nghe cũng không vào. Trương công công kéo áo ta, ta mới biết vị công công kia đã đọc xong, chờ ta tiếp chỉ, ta tiếp nhận thánh chỉ, ngẩng đầu tạ ơn hoàng ân, lại đến tạ ơn vị công công kia. Ta trộm nhìn Ngưng Vương một cái, hắn vẽ mặt cổ quái quan sát ta. Ta xoay người chạy thật nhanh, nhìn Trương công công nói bản thân không thoải mái nên về trước, để lại vài đồ vật cho trưởng làng. Trương công công sợ ta ăn không tiêu, nên chạy nhanh đến gọi ba đại nội thị vệ hộ tống ta trở về, ta không quên cảm tạ Ngưng Vương, sau đó tự mình đem lương thảo cùng đồ vật này nọ mang vào thôn.

Trở về phòng, ta ngơ ngác ngồi thật lâu, suy nghĩ lung tung, đầu muốn nổ tung, cũng không biết làm thế nào để bản thân bình tĩnh lại được. Ta thực sự nghĩ mãi không ra, cứ ngồi đó mà lãng phí hết cả thời gian. Ta quay đầu nhìn nhìn, trăng bên ngoài đã lên cao rồi, mặt ta hồng hồng, có lẽ nó không hề có màu hồng, nhưng ta nghĩ nó có màu hồng. Ta vỗ vỗ mặt mình, vẫn là nên đi nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai phải sắp xếp đóng lương thảo mang đến cho người bệnh nữa. Một ngày nay, trừ một vài người bị bệnh nghiêm trọng ra thì hầu hết đã bình phục, những người khác hầu như đều đã xuống giường đi lại, làm được một vài việc rồi. Giờ không cần giúp họ nấu cơm nữa, không cần dọn dẹp nữa, ngày mai phải sắp xếp lại công việc cho mấy thị vệ mới được.

Nghĩ đến đây, ta mới an tâm, vui vẻ lên được một chút, nhưng ta muốn cho hắn thấy ta không phải là một tiểu quan vô dụng chỉ biết phục vụ người khác. Ta là thầy thuốc có thể cứu người! Cuối cùng trái tim ta cũng ổn định được rồi.

Lấy một chút nước, ta nghĩ phải đem gương mặt mình lau đi. Ta lấy khăn ra khỏi chậu, vắt khăn, nghe được có người mở cửa tiến vào, nghĩ một lúc, chắc là Trương công công cùng mấy người họ sắp xếp xong lương thảo rồi nên trở về thông báo cho ta a.

“Trương công công, sắp xếp xong mọi thứ rồi sao? Ngài cũng nên sớm đi nghỉ ngơi đi, ngày mai ta, ta muốn đổi phương thuốc chữa trị cho người trong làng, ngài cùng mấy thị vệ sắp xếp xong cũng mệt rồi, nên đi nghỉ ngơi đi. Người dân trong làng đã có thể làm việc lại rồi, nên chúng ta không cần phải vội, có thể nhân dịp này cho mấy thị vệ nghỉ ngơi tốt một chút”

Thật lâu Trương công công cũng không có trả lời, ta cũng không nghĩ gì nhiều, tiếp tục lau mặt, nói tiếp “Trương công công, mấy ngày nay ngài vất vả rồi, chờ đến khi trở về cung, ta sẽ bẩm báo Tề Quân, xin cho ngài nghỉ phép vài hôm” Ta nghĩ, nếu trở về chắc chắn cha sẽ mắng ta sao lại gầy đi a, rồi lại trách ta không biết nghe lời, ai.

“Hừ, ta thắc mắc sao ngươi lại không chế, hoá ra, hoá ra là ngươi dụ dỗ Tề Quân thần y”

(—, anh phán như đúng rồi)

Ba, nghe thấy giọng nói này, chậu bị ta làm rơi, nước dội hết lên người. Tuy ta quay lưng về phía cửa, nhưng ta có thể cảm giác được, người vừa tới rất tức giận, nghe được giọng nói này, so với việc giết ta ta còn thấy sợ hơn. Ta không dám quay đầu lại, cả người ta run lên bần bật, dù ta có dám quay đầu lại ta cũng không còn sức nữa.

23. Quyển 3 - Chương 1-2

Edit: Nagi Maria

“Sao vậy? Sợ nhìn thấy ta đến vậy sao?” Tiếng nói càng ngày càng gần, một lát sau ta nghe được tiếng hân ngồi xuống ghế. Phía sau ta cứ như bị ánh mắt băng lãnh của hân xé ra thành từng đoạn. Thấy tôi thật lâu cũng không trả lời, hân dùng lực không mạnh cũng không nhẹ vỗ lên bàn, dọa ta nhảy dựng lên.

“Hừ, không có gan sao? Câu dẫn Tề Quân không phải ngươi còn dám làm à. Sao thế? Ở chỗ của ta không có được sủng ái, giờ thì Tề Quân có thể là chỗ dựa tốt cho ngươi rồi đúng không? Tề Quân chắc chắn rất thoả mãn với phía sau của ngươi chứ gì. Tề Quân này cũng thật lão xược, chính mình dụ dỗ hoàng đế, kêu hoàng đế phong mình làm Tề Quân, còn bao nuôi luôn một tiểu quan chờ người khác làm như ngươi.”

Ta thật nghe không nổi nữa, hân sao có thể nói ra những lời như vậy, sao có thể nói cha và Tử Quỷ phụ thân như thế? Hân cái gì cũng không biết, chỉ biết tưởng tượng rồi nói lung ta lung tung.

Máu ta vọt thẳng lên não, ta cầm lấy cái chậu trên đất, xoay người ném vào người hân.

“Ngươi, ngươi có thể xỉ nhục ta, nhưng ngươi, ngươi không sc xỉ nhục họ. Ngươi không hề biết cái gì cả, ngươi dựa vào, ngươi dựa vào cái gì mà nói họ như vậy. Ngươi đi ngay, mời ngươi đi ngay, nơi này không chào đón ngươi, ngươi đi ngay cho ta” Đây là lần đầu tiên ta tức giận, lần đầu tiên ta gào lên với một người. Ta biết bản thân mình thật vô dụng, ngay cả tức giận mắng người mà ta cũng khóc nức nở, nhưng mà, tại hân quá đáng, ta khẳng định cha cùng Tử Quỷ phụ thân không hề phái hân đi áp lương thảo.

Hân cũng đơ một chỗ không nhúc nhích, có lẽ đây là lần đầu hân thấy ta như vậy. Trước kia ta không thể nói, cũng rất biết điều, trừ việc lấy dưa đam hân ra, có lẽ đây là lần đầu tiên ta thực sự tức giận với hân. Ta thấy đầu hân sưng một cục, có chút sợ, nhưng tại hân quá đáng trước mà, ta không thể mềm lòng được.

“Nơi này không chào đón người, mời người đi ngay, lập tức ra ngoài ngay, đi ra ngoài!” Từng giọt nước mắt rơi xuống sàn nhà, ta không biết người ta đã dính đầy nước, nhưng nước mắt vẫn cứ rơi ra, rơi vào vũng nước dưới sàn, rồi biến mất.

Người ở ngoài nghe thấy tiếng ta la hét âm ỉ, đều tập trung lại trước phòng ta. Trương công công ngay khi nghe ta đuổi Ngưng Vương đi thì lập tức chạy vào, liền nhìn thấy một cảnh tượng khó xử. Trương công công không biết đã xảy ra chuyện gì, đành phải nhìn Ngưng Vương cười làm lành.

“Ngưng Vương a, ngài đừng giận, Nhiễm Trần chủ tử ở nơi này đã nửa tháng rồi, cũng không có nghỉ ngơi đầy đủ, lại phải thường xuyên đi xem bệnh cho người trong làng, còn thay dân chúng dọn dẹp nhà cửa và nấu cơm nấu nước. Thị vệ trước đây cũng oán giận không ít, về sau thấy Nhiễm Trần chủ tử cứ làm việc, mà than cũng chưa từng than một tiếng nào nên họ liền khâm phục chủ tử. Sau đó ai cũng giúp đỡ chủ tử, chủ tử của ta vì phải làm lụng vất vả mà ngã bệnh đến ba ngày, vừa tỉnh dậy câu đầu tiên hẳn nói lại là dân chúng trong thôn thế nào rồi. Ngài cũng đừng để ý chuyện này, chủ tử vốn không phải người như vậy, ta thấy chỉ vì chủ tử chờ lương thảo mấy ngày nhưng không tới, nên trong lòng sinh bực bội, cư xử với ngài rất không đúng, ngài cũng đừng để trong lòng làm gì. Chủ tử, hãy bỏ qua cho người.”

Nghe Trương công công ở bên ngoài giải thích với Ngưng Vương, ta càng thấy khó chịu. Trương công công cần gì phải giải thích dài dòng với hẳn chứ? Hẳn chỉ xem ta là một tiểu quan thấp kém dễ hèn, chỉ biết dùng miệng để hùa hạ người khác mà thôi.

Ta dần gục lên bàn bắt đầu lớn tiếng khóc. Ta biết, giờ phút này, mọi oan ức từ trước đến nay của ta đều theo nước mắt mà chảy ra hết. Mấy năm qua ta vẫn luôn chôn trong lòng, lúc này đây, ta phải trút hết mọi chuyện ra ngoài mới được.

Ba đại nội thị vệ thấy người ta toàn nước, nên mang vào một thùng đầy nước ấm, sau đó kêu Trương công công vào giúp ta thay quần áo tắm rửa, ta vẫn không ngừng khóc, ta thật không nhịn được, ta sợ hình ảnh khóc lóc thảm thương này sẽ làm xấu mặt ta, nhưng ta không dừng được. Lần đầu tiên ta để cho người khác hầu hạ tắm rửa từ đầu đến cuối, ta không hề phản kháng, cũng không thẹn thùng, chỉ biết khóc thôi. Trương công công giúp ta lau khô người, cái gì cũng không hỏi, kêu thị vệ đỡ ta lên giường, rồi kêu bọn họ trở về nghỉ ngơi. Trương công công nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, vỗ bụng ta, ngâm nga câu ca dao ru ta vào giấc ngủ.

Thật giống với nương ta trước đây khi ru Tiểu Chiêu ngủ, nương chưa từng ru ta ngủ. Ta thật rất hâm mộ Tiểu Chiêu, cũng muốn nương ru ta ngủ dù chỉ một lần, nhưng không được, ta không hề nhận được. Giờ đây ta lại được một người xa lạ ru ta, ta cảm thấy rất buồn, rất buồn, lòng rất đau, ta không thể ngủ, ta vẫn khóc, càng khóc càng nức nở hơn, cho đến hừng đông, ta mới mê man đi vào giấc ngủ.

24. Quyển 3 - Chương 2

Edit: Nagi Maria

Đến khi ta tỉnh lại, đã là giữa trưa, Trương công công hình như bên cạnh ta suốt, không hề rời đi nửa bước,

ta nhìn ánh mắt hần hồng hồng trong lòng ta cũng thấy bối rồi, ta bảo hần đi nghỉ ngơi, hần cười, rồi mới nói cho ta biết Ngưng Vương sáng sớm đã rời khỏi chỗ này, ta đã hoàn toàn yên tâm, không cần phải sợ hãi khi nhìn Ngưng Vương nữa.

Ta tìm ba đại nội thị vệ và trưởng làng nói chuyện một chút. Ta nói với trưởng làng giờ tình trạng của thôn đã ổn định rồi, chỉ cần dùng thuốc mà ta đã kê đơn thì không quá năm ngày người trong làng sẽ khỏi hẳn. Và hai thôn sẽ trở về như trước kia, người trong làng cảm kích nhìn ta gật đầu, bọn họ rất nhiều người đã bắt đầu cuộc sống thường ngày, ta cười.

Ta nói với ba đại nội thị vệ bọn họ đã vất vả nhiều ngày rồi, giờ có thể trở về kinh thành, nơi này không còn việc gì nặng nữa, nhiệm vụ áp tải lương thảo của họ cũng coi như được hoàn thành. Tam đại thị vệ gật đầu, họ để lại mười thị vệ khác bảo vệ ta, còn ba người họ mang theo đồ đạc trở về kinh, sau khi mang đồ về kinh xong thì trở lại đây.

Bọn họ vẫn như cũ, cái gì cũng không nói, cũng không hỏi ta, ta tạm có thể an tâm. Nhưng các hài tử trong làng thì không như vậy, sau khi từ trong nhà đi ra, bọn chúng liền bu lấy ta hỏi.

“Nhiễm Trần ca ca, mắt người hồng như con thỏ nhỏ vậy, người có phải hôm qua ăn cà rốt không?”

“Nhiễm Trần ca ca, hôm qua trong phòng người thật ấm ỉ, làm bọn em rất sợ”

“Đúng á, đúng á, Nhiễm Trần ca ca, người không sao chứ?”

“Có phải có người xấu ức hiếp người không? Đại Hổ ta, sẽ giúp người đánh hần”

Ta cười cười nhéo nhéo cái mũi của chúng, nói cho chúng biết là không có việc gì cả, hôm qua vì ta không cẩn thận nên phá hư một vài đồ, người ta mắng ta là vụng về, nên ta giận. Bọn họ nghe xong liền chỉ mặt ta nói, xấu hổ chưa, xấu hổ chưa, lớn vậy rồi mà còn tức giận dỗi kìa, ta bắt đầu dĩ cười cười.

Chưa đến một tháng, người trong hai thôn này đã khôi phục hoàn toàn. Khi chúng ta lên đường trở về, bọn họ cho ta rất nhiều bánh ngô, khoai tây, dưa chua cùng nhiều thứ linh tinh khác. Trương công công không cần nhìn liền bảo không cần, ta nhìn Trương công công, đành phải thay hần nói với người dân, bọn họ chỉ vừa mới hết bệnh, mấy thứ này không thể cho ta được, bọn họ cần chúng hơn ta.

Bọn họ có chút khó xử nói, họ không có gì cả, họ chỉ là nông dân, những thứ này cứ xem như là tâm ý của họ, họ biết mấy thầy này không thể cứu họ được, thứ cứu họ là thuốc của ta, nhưng họ vẫn mong ta nhận những thứ này. Ta gật gù đầu, thị vệ đành phải nhận lấy.

Bọn họ tiễn ta đi một đoạn rất xa, rất xa, giống như không nỡ để ta rời khỏi nơi này, vài tiểu hài tử còn oa oa khóc, ta kêu mấy thị vệ dừng kiệu, Trương công công đỡ ta xuống xe, ta chạy trở lại, để lại chút bạc cho bọn họ, bọn họ liền khua tay bảo không cần.

Ta nói tiền này là dùng để mời một tiên sinh về dạy cho lũ nhỏ đọc sách viết chữ, sau này có dịp thì viết thư cho ta. Bọn nhỏ vui vẻ ôm túi bạc, rồi mới thề với ta là sẽ học viết chữ để viết thư cho ta đọc.

Còn một đứa nhỏ kìm nước mắt đến đỏ mặt, nó nhìn ta nói sẽ học thật tốt, rồi sẽ lên kinh thi, làm đại quan, mỗi ngày cùng ta chơi đùa. Ta nói chỉ cần làm đại quan ta nhất định sẽ chơi cùng nó, vài đứa nhỏ cũng hòa theo đòi làm đại quan, ta hài lòng rời khỏi đó.

Trên đường, ta vẫn như cũ ngồi trong xe ngựa xóc nảy đọc sách, nhưng ta lại đọc không vô, trong lòng cảm rất vô tư, nghĩ đến mấy đứa nhỏ ta liền cười cười, bọn nhỏ này xem ra còn may mắn hơn ta. Nhưng mà, ta cũng rất may mắn, bởi vì ta học được một điều từ bọn trẻ, đó là vô tư a.

25. Quyển 3 - Chương 3

Edit: Nagi Maria

Bên ngoài đột nhiên trở nên ồn ào, khiến ta ngừng việc suy nghĩ vẩn vơ.

“Nếu các người không muốn chết thì giao thần y Úc Nhiễm Trần ra đây mau” Ta nghi hoặc, sao đột nhiên lại có một giọng nói kỳ lạ vang lên ở chỗ này, còn gán cho ta cái danh thần y đó nữa.

Ta nghe tiếng hai đại nội thị vệ càng ngày càng xa, ta biết do họ cố ý dùng kế điệu hổ ly sơn. Ta có chút lo lắng, ta không muốn họ vì ta phải hi sinh vô ích.

Ta nhanh chóng vén màn xe lên, rồi đi ra ngoài, Trương công công không biết ý của ta, định kéo ta chạy đi. Nhưng ta chỉ lắc đầu, đứng yên tại chỗ, Trương công công kéo ta đi nhưng không được, sắc mặt liền trắng bệch.

“Chủ tử, ta mau đi thôi!” Một đại nội thị vệ thấy bọn ta đứng ngốc tại chỗ thì có chút hoảng, nhin không được lên tiếng gọi, cao thủ người ta quyết đầu, một chút sơ sẩy liền mất mạng như chơi. Một bánh xe bị đối thủ hung hăng gỡ ra, rồi phang vào một thị vệ, hấn phun ra ngụm máu tươi ngã xuống.

“Các người, các người đừng tay lại hết” Ta hô lên một tiếng, nhưng giọng ta quá nhỏ, bọn họ không có nghe thấy, ta lại tăng âm lượng lên hết cỡ “Đừng tay hết cho ta!” Lần này bọn họ đều ngừng lại.

Ta cố nâng chân trái lên, đi về phía thị vệ kia kiểm tra thương thế của hắn, may mắn không có nguy hiểm tính mạng. Ta cho hắn ăn một viên thuốc cầm máu, hắn ho khụ khụ nhưng vẫn cố bảo ta cùng Trương công công chạy đi, ta nhìn hắn lắc đầu.

Hắc y nhân chỉ để lộ ra hai mắt, nhìn trừng trừng ta. Ta cất túi kim châm, bỏ lại vào trong ngực áo, rồi ưỡn ngực nói.

“Ta, ta chính là Úc Nhiễm Trần, nhưng ta không phải, không phải thần y” Thần y là cha ta mà, không phải ta. Những người bịt mặt cười nhạo nhìn ta, nhưng khi nhìn thấy tên thị vệ được ta cho ăn được đã có thể đứng lên đi lại, tất cả đều không tin nhìn ta.

Một người trong số họ mở miệng “Công tử đừng sợ, bọn ta chỉ muốn mời công tử về phủ để cứu một mạng người, chỉ cần ngài ngoan ngoãn theo bọn ta, bọn ta sẽ không làm bọn họ bị thương”

“Được, ta đi với mấy người”

“Chủ tử!” Tất cả đều lo lắng nhìn ta

“Ta, ta sẽ đi theo các người, nhưng ta sợ các người sẽ không giữ lời làm họ bị thương. Như vậy đi, ta và các người đưa họ trở về thôn ban nãy, sau đó ta sẽ cùng các người đi cứu người!” Ta sợ bọn họ sẽ giết người diệt khẩu, hai thôn kia nhiều người như vậy, ít ra họ sẽ được an toàn.

“Chủ tử, nếu ngài đi như vậy bọn nô tài chắc chắn sẽ chết”

“Không sao đâu, ta, mấy người họ muốn ta đi cứu người, cứu xong bọn họ sẽ tha ta đi đúng không?” Ta nhìn mấy hắc y nhân, bọn họ gật đầu khẳng định.

“Các người xem, bọn họ đã nói vậy rồi. Không sao đâu, nói với cha ta không cần lo lắng, ta sẽ bình an trở về thôi. Ta, ta sẽ viết thư báo cha một tiếng, không cha sẽ giận chó đánh mèo, làm hại các người”

Nhóm hắc y nhân cùng ta đưa mọi người quay về thôn, ta nói với người trong thôn, vì đại nội thị vệ không cẩn thận nên bị thương, Trương công công và mọi người phải ở lại đây thêm một đêm nữa, người trong thôn nhìn có nhiều người lạ mặt, ai cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng ta bảo là gặp những người này trên đường đi, họ đến để hộ tống ta trở về trước, nếu không hoàng thượng sẽ lo lắng, bọn họ nghe xong thì mới yên tâm để ta rời đi.

Ta trở về căn phòng trước kia của ta trong làng, viết thư, cho mọi người đọc qua một lần, thấy ổn rồi mới đưa lại cho Trương công công. Kỳ thật, không cần nhìn cũng biết ta không quen nhóm hắc y nhân này, nhưng cũng không có ai dám làm gì ư hiếp họ.

Trong thư, ta chỉ nói cha đừng lo lắng, lần này ta cứu người, xong việc sẽ lập tức trở về, cha cùng Tử Quỷ phụ thân nhớ chăm sóc sức khỏe, cũng đừng trách Trương công công cùng những đại nội thị vệ đi cùng ta làm gì. Bởi vì ta muốn đi, nếu ta không đi, những người này sẽ giết họ. Cha là người hiểu lý lẽ, nên sau khi đọc xong thư của ta chắc chắn sẽ không vu tội cho họ.

Trương công công biết ta vốn sợ người lạ, nên hắc nhắc nhở đám người kia đứng trước mặt ta thì đừng làm ta hoảng sợ, cũng đừng hỏi lung tung điều gì cả, có việc ta cần làm thì phải giúp làm, hắc y nhân thoải mái gật đầu đồng ý với Trương công công.

Ta gật gật đầu, mang mũ cùng hai hộp dược, cùng đám hắc y nhân rời đi. Trương công công cùng bọn thị vệ ở đằng sau nhìn theo ta rất lâu, ta biết họ lo cho ta, ta nói với họ hừng đông ngày mai mấy người họ cứ trở về trước đi, đừng chờ ta.

26. Quyển 3 - Chương 4

Edit: Nagi Maria

Đám người kia lúc đầu tuy rất hung dữ, nhưng xem ra bọn họ chỉ là làm theo lệnh thôi, dọc đường họ rất khách khí với ta. Đúng giờ, họ sẽ đưa nước vào, sau đó hỏi ta muốn ăn cái gì, ta không tháo mũ xuống, họ biết ta tự ti về những vết sẹo trên mặt nên cũng không ép ta. Nhưng ta thật sự đi rất chậm, sau đó họ không còn biện pháp nào khác, đành chuẩn bị cho ta một chiếc xe ngựa, rồi đi một mạch về phương Bắc.

Càng đi về phía Bắc thì khí trời càng lạnh, đã là mùa đông rồi, chân ta lại bắt đầu đau. Bọn họ thấy sắc mặt ta xám trắng, hỏi ta có phải không thoải mái ở đâu không, ta không biết làm gì nên bảo với họ là ta không thể chịu lạnh, bọn họ liền mang một cái giường nhỏ và hai cái chăn bỏ vào trong xe ngựa, nhờ vậy mà ta cảm thấy tốt hơn nhiều.

Trải qua năm ngày đường, ngồi trên xe ngựa xóc nảy, cuối cùng xe cũng ngừng lại. Một người trong số họ đi ra đỡ ta xuống xe, ta kinh ngạc khi đứng trước một bãi cỏ xanh, nhìn lên phủ đệ phía trước, bốn chữ Đàng Long Sơn Trang đập thẳng vào mắt ta. Một cảm giác kỳ quái dâng lên trong lòng ta, bọn họ liền tìm cho ta cây gậy để ta chống đi vào phủ.

Lần đầu vào trong phủ bằng cửa chính, ta mới phát hiện ra, phủ này rất rất lớn, có lẽ bằng một nửa hậu cung của Tử Quỷ phụ thân. Bọn họ đưa ta đến đại sảnh, chân ta run rẩy, ta cảm thấy đau khắp người, vì ta biết người đang đợi ta đến cứu là ai rồi.

“Tham kiến trang chủ, thuộc hạ may mắn hoàn thành nhiệm vụ, đã đem được thần y trở về”

27. Quyển 3 - Chương 5

Edit: Nagi Maria

Khi đã đến đây rồi ta cảm thấy bản thân thật xúi quẩy, ngoài từ đó ra ta thật không còn từ nào khác để diễn tả tình cảnh của ta hiện giờ. Ta nghĩ gặp được Ngưng Vương đã là xui lắm rồi, mà sự thật hiện tại thì còn đáng sợ hơn.

Người ngồi kia chính là người đã bỏ mặc khi ta bị đánh đập, Dương Phi Long.

Điều duy nhất ta cảm thấy may mắn chính là, Ngưng Vương nhìn thấy được gương mặt xấu xí đầy sẹo của ta, còn đối với Phi Long, ta vẫn đẹp mỹ.

“Còn không mau mời thần y ngồi” Dương Phi Long nhìn chân trái bị thương của ta, có một chút thương xót nhìn ta.

Lòng ta thầm nghĩ, nếu người biết người trước mặt người chính là tiểu quan mỗi ngày chờ người đến thượng, liệu người còn khách khí được như vậy không?

“Thần y, ta có một người mắc một căn bệnh rất nặng, vì bất đắc dĩ nên ta mới dùng đến hạ sách này, mong thần y thông cảm cho sự nóng lòng của ta, đừng bực bội trong lòng, chỉ cần thần y chữa khỏi cho bạn tốt của ta, dù là điều kiện gì, ta cũng đáp ứng người” Hắn nói chuyện rất khách sáo, làm ta cảm thấy buồn cười, có người nào có thể khiến hắn hạ mình đi cầu xin người khác như vậy sao? Chỉ có một người thôi, đệ đệ ta, Tiểu Chiêu. Ta nên cảm thấy may mắn, nên vui hay nên buồn đây?

“Ta không phải thần y, thần y là đương kim Tề Quân kia” Ta đang nói sự thật.

“Ta biết Tề Quân là thần y, nhưng Tề Quân làm sao ta có thể mời đến được” Thật sự là nể mặt ta một chút không được sao, ai, ta cười khổ “Nhưng người có thể trị được bệnh Cầu Hoa cho hai làng ở Đông Lâm, cũng là một người có y thuật phi phàm rồi. Ta biết, người chính là người cùng một sư môn với đương kim hoàng thượng, lại là con nuôi của Tề Quân, theo hắn học y thuật, như vậy khả năng chữa bệnh cũng đã hơn người rồi” Dương Phi Long nhìn tôi quả quyết nói.

“Ta, ta chỉ là đi thay người thôi, chứ thật ra chẳng biết gì cả” Ta đang nói sự thật, trong lòng vẫn có một cảm thấy khó chịu.

“Vậy ngài hãy nói điều kiện đi, dù là kim ngân châu báu, hay là mỹ sắc, chỉ cần ngài nói, ta nhất định sẽ cho ngài”

Buồn cười, nếu ta nói người hãy giết chết Tiểu Chiêu, và người hãy yêu ta, người có làm được không? A, nói thế thôi, ta không phải loại người đó. Hơn nữa, ta đã có cha và Tử Quỷ phụ thân rồi, không thêm đến ý đến lũ quỷ đáng ghét các người. (Anh biết mắng người ta rồi nha ^^)

“Ta không cần kim ngân châu báu, cũng không cần mỹ sắc” Máy thứ này, cha và Tử Quỷ phụ thân dư sức cho ta nhiều hơn cả người, mà ta cũng không thích máy thứ này, trước giờ ta đều không muốn chúng.

Nghĩ lại ta liền bật cười, nếu cha cùng Tử Quỷ phụ thân cái gì cũng cho ta, vậy ta có cần phải xin người không nhỉ?

“Vậy người muốn cái gì?” Dương Phi Long có chút tức giận nhìn ta.

“Ta có thể chữa bệnh cho bằng hữu người. Nhưng, thứ nhất, ta muốn ở trong phủ chữa bệnh, vào thời gian

rãnh ta muốn có một phòng riêng để ở” Dương Phi Long lập tức gật đầu, đối với hắn như vậy là quá lời đi.

“Thứ hai, bình sinh ta sợ người lạ, nên không thích người khác nhìn thấy mặt mình, vì thế trong phủ ta muốn đội mũ” Hắn tiếp tục gật đầu, chỉ cần chữa khỏi cho ‘bằng hữu’ của hắn, hắn chắc cũng chẳng thêm để ý người chữa bệnh là ai đâu.

“Thứ ba, các người đem ta bắt đến đây, người nhà ta sẽ rất lo lắng, ta không cần ngày nào cũng phải gửi thư về nhà, nhưng cách năm ngày ta bắt buộc phải viết một lá thư để báo cho người nhà là ta vẫn an toàn, có được không?” Hắn gật đầu, ta biết hắn cũng muốn dùng cách này để chứng minh là ta vẫn sống tốt khi ở đây.

“Được, vậy ngay bây giờ ta sẽ chữa trị cho bằng hữu của ngươi, ngươi có thể dẫn ta đi không?”

Hắn gật đầu, sau đó lại không tin nhìn ta, hỏi lại lần nữa “Ngay bây giờ?”

“Đúng, ngay bây giờ, chỉ cần ngươi đảm bảo an toàn cho ta, ta cam đoan sẽ trị khỏi bệnh cho bằng hữu của ngươi, khỏi hoàn toàn.”

Hắn trịnh trọng gật đầu, sau đó mang ta đi nhìn ‘bằng hữu’ của hắn.

Quả nhiên, ta đoán không hề sai, chính là Tiểu Chiêu, nhưng nhìn mặt lại không có chút máu, trắng bệch, trong lòng ta cảm thấy thật khổ. Dù sao đó cũng là đệ đệ song sinh của ta, dù y từng thương tổn ta, nhưng ta thấy y như vậy cũng chẳng thể vui nổi, chỉ thấy đau lòng thôi.

Ta bắt mạch cho Tiểu Chiêu, qua một lớp màn của mũ, ta cẩn thận xem xét toàn bộ cơ thể Tiểu Chiêu, thì ra hắn trúng Hoàn Thiên Tán. Loại độc này chỉ có ở Úc Đan, không biết từ lúc nào bị biến mất trong giang hồ. Nhưng độc này ta biết nó, sau khi Úc Đan cống nạp loại độc này vào cung thì nó chỉ xuất hiện trong cung, còn bên ngoài chưa thấy bao giờ.

“Bị trúng độc Hoàn Thiên Tán, giai đoạn đầu người trúng độc sẽ không nhận thức rõ mọi vật, suy nghĩ hỗn loạn, bên trong của hỗn loạn, người luyện công thì bị tẩu hỏa nhập ma. Giai đoạn hai, người sau khi bị tẩu hỏa nhập ma kinh mạch sẽ đứt thành từng đoạn, người không luyện công thì suy nghĩ lung tung, không phân rõ thực hư. Còn bằng hữu của ngươi đang ở giai đoạn cuối rồi, ngươi xem, xương cốt đã mềm nhũn, móng tay toàn bộ biến thành màu đen, kinh mạch nếu lên đến não, muốn cứu cũng cứu không được”

Dương Phi Long nhìn hoa văn trên cổ Tiểu Chiêu, ánh mắt cực kỳ thương xót “Vậy có cứu chữa được hay không?”

“Được, nhưng phải cần nước sông Đan Giang ở Úc Đan và Tang Xán hoa ở Lưu An. Nếu trong vòng 3 ngày ngươi mang được những thứ này về đây, ta sẽ cứu hắn trở về. Nếu muốn khỏi hẳn cần ít nhất là một tháng.” Ta vẫn chưa nói xong, hắn đã ngậm tay huyết lên một tiếng, hai con chim ưng liền xuất hiện, ta chưa từng thấy cảnh này nên ngay lập tức bị dọa sợ trốn vào góc tường.

Chim ưng này cũng được nuôi để đưa tin giống bồ câu của cha và Tử Quỷ phụ thân, nhưng tốc độ của nó thì nhanh gấp ba lần. Hấn viết một tờ giấy, thả chim ưng đi. Hấn thấy ta trốn trong góc tường, liền khẽ cười “Thần y lá gan nhỏ vậy sao?”

“Ta, ta không phải thần y” May là cách một lớp vải của mũ sa, nên chắc chắn hấn không thể thấy được gương mặt xấu xí đằng sau tấm vải lụa này của ta.

“Ta vẫn chưa biết cao danh quý tánh của công tử” Hấn suy nghĩ gì đó, nhìn ta chằm chằm hỏi.

Thật tức cười, thủ hạ hấn còn biết tên ta để xưng hô, mà chính mình lại không biết mới hay “A, vậy sao thủ hạ của ngươi lại biết ta?”

“Ta chỉ bảo họ đi tìm thần y thôi” Chỉ cần cứu được Tiểu Chiêu, ai cứu cũng được đúng không?

Ta không trả lời, hấn cũng không hỏi lại, chỉ nắm lấy tay Tiểu Chiêu thật chặt, thâm tình mà nhìn Tiểu Chiêu.

Trong lòng ta vẫn cảm thấy sợ hãi, ta cứ tưởng đã thoát khỏi hình bóng của họ rồi, nhưng ngay từ lúc gặp Ngưng Vương, ta mới phát hiện thật ra ta đang cố trốn tránh con tim của mình, nhưng thật sự tâm ta đã chết rồi.

Ta vốn cho là tâm ta đã chết, nhưng thật ra nó chỉ đang ngủ say thôi. Giờ người này lại xuất hiện ngay trước mặt ta, ta không muốn phải đau khổ nữa, nhưng tâm ta đã tỉnh lại rồi, nó thật sự đã bừng tỉnh trong lòng ta rồi.

Ta không muốn nhìn nữa, càng nhìn càng khó chịu mà thôi.

“Ta đi viết phương thuốc, trước hết ngươi hãy cố giữ mạch của hấn ổn định, chỉ cần trong vòng ba ngày tìm được hai thứ kia, ta sẽ giúp ngươi cứu hấn về”

Lúc đó ta có thể về với cha và Tử Quỷ phụ thân rồi, ta có thể tiếp tục hạnh phúc rồi, ta sẽ không còn nhìn thấy cảnh hai người các ngươi thâm tình mà yêu nhau nữa.

Hấn gọi người dẫn đường cho ta. Ở ngoài cửa ta nghe được hấn ẩn tình gọi tên Tiểu Chiêu.

28. Quyển 3 - Chương 6

Edit: Nagi Maria

“Tiểu Chiêu, Tiểu Chiêu, người..... ta đã giúp người tìm thân y. Người không thể, xin người đừng bỏ lại ta... Nếu người làm thế, so với chết ta thấy còn đau khổ hơn... ta đã mất nhiều thứ lắm rồi... Chỉ còn người, ta chỉ còn người... Nếu ta, nếu ta sớm nhận ra, chúng ta sẽ không phải khổ thế này đúng không? Chỉ trách ta, trách ta đã nhận ra điều đó quá muộn...” Giọng nói mang theo áy náy, ta thấy hấn đã bị tổn thương rất nặng.

Nằm trong phòng, ta cảm thấy rất hối hận, tại sao trước khi đến đây ta không lấy bùn chét đầy mặt mình cho rồi, như vậy dung mạo ta sẽ thay đổi. Ta thật rất hối hận, ở trong này, ta rất lo, ta lo một khi bọn họ phát hiện gương mặt của ta, có khi nào họ sẽ tiếp tục sỉ nhục ta giống Ngưng Vương không?

Ta không sợ bọn họ sỉ nhục, vì ở trước mặt họ ta vốn chẳng còn tôn nghiêm rồi, điều ta sợ là họ sẽ sỉ nhục cha và Tử Quỷ phụ thân, điều đó ta không thể tha thứ được.

Nghĩ đến cha và Tử Quỷ phụ thân, ta rất lo lắng cho họ, ta biết nếu bọn họ phát hiện ta bị bắt nhốt ở đây, chắc chắn họ sẽ khởi binh đi hỏi tội đệ đệ cùng Phi Long. Tuy ta đã đưa cho Trương công công một lá thư, nhưng mà ta biến mất từ trong tay của nhóm người Trương công công, chắc chắn cha sẽ dễ dàng không bỏ qua chuyện này. Ta thật lo, giờ ta chỉ đành ngồi đây cầu nguyện cho Trương công công cùng mấy thị vệ cố gắng chịu đựng cơn thịnh nộ của cha, nếu không cha sẽ cho họ uống loại thuốc mà ngay cả tổ tông cũng không thể nhận ra họ là ai a.

Hành động của Dương Phi Long còn nhanh hơn cả dự kiến của ta. Ngay ngày hôm sau hai thứ đồ ta cần đã có, ta nói hấn mỗi ngày đều cần đến hai thứ này, hấn vội gặt đầu hiểu ý. Ta vội cầm lấy hai thứ đó, đi kê đơn pha được.

Từ lúc ta đi đến khi ta bừng chén thuốc quay lại phòng, Dương Phi Long chưa hề rời khỏi Tiểu Chiêu nửa bước. Trong lòng ta lại cảm thấy chua xót, ta đưa được cho hấn, hấn không hề kiêng kỵ, ngay trước mặt ta dùng miệng để hút được cho Tiểu Chiêu.

Trong lòng ta như có ngàn vạn con kiến dẫm qua, cứ tưởng mình học được cách vô tư của mấy đứa trẻ, kết quả nhìn thấy cảnh này vô tư của hấn lại bay đâu hết rồi.

Ta đúng là khờ mà, trong lòng hấn chỉ có mình Tiểu Chiêu mà thôi, làm sao mà thêm để ý đến sống chết của người khác được.

Ta nhận lại bát không, lẳng lặng rời đi, hoàn toàn không chú ý đến việc hấn quay đầu nhìn ta với vẻ mặt ngưng trọng (kiểu mặt đơ 〰)

Trong lòng ta thầm hét lên may mắn quá, may mắn là mình có cái mũi, thật là may mà.....

Ta mang chén thuốc quay về phòng, ngồi ở một góc, nhìn bát được không ở bên cạnh, ta lại bắt đầu suy nghĩ vấn vợ.

Ta nghĩ theo cha đi đây đi đó sẽ quên được bọn họ. Đúng, sau khi theo cha và Tử Quỷ phụ thân, ta đã vô

cùng hạnh phúc, nhưng đó chỉ là ta nghĩ thế thôi. Cha và Tử Quỷ phụ thân đã mang đến cho ta rất nhiều hạnh phúc, đúng, ta không phủ nhận điều đó, bọn họ đã dạy ta rất nhiều thứ, còn cho ta nhiều đồ vật linh tinh khác. Nhưng hạnh phúc trong lòng mà ta muốn không phải hạnh phúc này.

Hôm nay nhìn thấy hai người họ như vậy, ta cuối cùng cũng hiểu, ta không từ bỏ được, ta muốn một người vợ, một người chịu trao trái tim cho ta. (anh chỉ làm vợ người ta thôi Trần ca ^^)

Ta lại nghĩ đến trái tim vốn đã chết của ta, nhưng thật ra nó chưa có chết, nó chỉ đang chìm vào giấc ngủ sâu thôi. Cuối cùng, liên tiếp mấy ngày nay, bọn họ cứ thay phiên nhau xuất hiện trước mặt ta, làm trái tim bé nhỏ đang ngủ yên của ta bị đánh thức rồi.

Ta vẫn ôm hi vọng có người nào đó sẽ yêu ta, giống như Dương Phi Long yêu Tiểu Chiêu vậy, cũng giống như cách đối xử của Ngưng Vương với Tiểu Chiêu vậy, ta muốn có một người yêu ta, nhưng ta biết đời này có lẽ ta sẽ không có cơ hội đó.

Bởi vì trái tim ta tuy đã tỉnh giấc, nhưng cơ thể ta lại chịu có nhiều đau thương, ta sẽ bị nỗi sợ này vây lấy cả đời.

Cho nên, lúc trước ta nghĩ nhìn người khác hạnh phúc thì ta sẽ hạnh phúc, ta đã sai rồi, suy nghĩ đó không hề đúng. Ta nhìn người khác hạnh phúc, ta sẽ hâm mộ, đúng, chính là hâm mộ.

Suy nghĩ cẩn thận xong mọi chuyện, mũi ta bắt đầu cay, dù sao, sau mọi chuyện tuyến lệ của ta đã phát triển hơn trước rất nhiều, thôi thì cứ để nó chảy đi, chảy xong thì mọi chuyện sẽ lại tốt thôi.

29. Quyển 3 - Chương 7

Edit: Nagi Maria

Đã mười ngày rồi, độc trong người Tiểu Chiêu cũng giảm hơn một nửa, màu đen trên móng tay cũng dần biến mất, hiện tại độc đã rút về chân, chỉ cần mười ngày nữa là độc sẽ hoàn toàn được giải rồi.

Dương Phi Long hỏi ta khi nào thì Tiểu Chiêu mới tỉnh lại, ta nói với hắn là phải kiên nhẫn một chút, chờ độc rút hết tự nhiên sẽ tỉnh lại thôi. Tuy kinh mạch của hắn đã bắt đầu liền lại, nhưng võ công đều bị phế. Dương Phi Long thẳng thắn đáp, không sao, võ công phế đi cũng tốt, hắn có thể nuôi Tiểu Chiêu cả đời, chỉ cần tỉnh lại là được rồi.

Nghe hắn nói thế, ta thực sự không chịu nổi, ta mặc kệ họ, trở lại phòng của mình, vừa về phòng ta liền nhìn ra ngoài cửa sổ, sống ở đây ngoài việc xem bệnh, pha dược, ta thích nhất là nhìn ngắm cảnh ngoài cửa sổ.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, ta sẽ nghĩ đến gương mặt của cha và Tử Quỷ phụ thân.

Gần đây, ta thường xuyên viết thư cho cha và Tử Quỷ phụ thân, nhưng ta không có gửi thư đi, toàn bộ thư ta viết đều giấu vào hộp thuốc.

Ta viết cho họ một lá thư, viết xong liền gửi, trong thư chỉ ngắn gọn sáu từ “Mạnh khoẻ, chớ niệm (đừng nhớ, cũng đừng lo lắng ^^). Nhiệm Trần”

Mà ngược lại, những lá thư được ta giấu trong hộp thuốc lại tràn đầy nỗi nhớ xót xa. Nhưng ta không dám nói ra, vì ta nói ra rồi cha sẽ đau lòng.

Ta nhìn những đám mây phía chân trời, một đám, hai đám, ba đám đang trôi đi, thật buồn, không hiểu tại sao.

Không lâu sau đó, Tiểu Chiêu đã động đậy cơ thể, nhưng vẫn chưa có tỉnh táo lại. Dương Phi Long vẫn như trước kia, ngày nào cũng miệng đối miệng cho Tiểu Chiêu uống thuốc, uống nước, cả uống cháo.

Ta lại thấy đau khổ, nhìn Tiểu Chiêu ngày một khoẻ dần, trong lòng ta cũng thoải mái được một chút. Hai ngày sau, Tiểu Chiêu đã hoàn toàn tỉnh lại. Mạch rất tốt, hơi thở cũng rõ ràng hơn, hơn nữa nội lực không những không giảm mà còn tăng lên, ta biết Dương Phi Long đã truyền cho Tiểu Chiêu chân khí.

Trong lúc bọn họ ở bên nhau, dù là ai cũng không thể chen chân vào. Ta rất mong được như hai người họ.

Ta cùng Dương Phi Long đương nhiên là không thể, đợi khi Tiểu Chiêu hoàn toàn tỉnh lại, ta sẽ giúp y điều trị thêm vài ngày, sau đó liền rời đi. Dương Phi Long lại rất ngập ngừng trước quyết định này của ta, suy nghĩ rất lâu, ta lại bắt đầu ôm mộng tưởng.

Cuối cùng hắn phun ra một câu, ngươi phải cam đoan bằng hữu của ta sẽ khoẻ lại, nếu không ta sẽ không để ngươi đi.

Mộng tưởng của ta lập tức tan biến.

Ta gạt đầu, ta nói với hắn nếu Tiểu Chiêu không ổn, thì cứ vào cung tìm ta. Sắc mặt của hắn liền trở nên khó coi, cứ như là ta đang lừa hắn vậy. Vậy là ta càng chắc chắn một điều hắn không nhận ra ta, ta là Úc Nhiệm Trần, từ lâu ta đã biết hai chữ Tiểu Chiêu đã khắc sâu vào tâm hắn, không cách nào xoá đi được.

Ta không ôm mộng tưởng nữa, cứ để mộng tưởng này cứ thế mà kết thúc đi.

Trước kia khi ta uống thuốc độc, lúc thấy hắn vội vã, ta đã ôm mộng tưởng hắn thích ta, nhưng thật ra hắn vẫn chỉ yêu một mình Tiểu Chiêu mà thôi.

Trước kia thấy Ngưng Vương tốt với ta, ta biết rõ bản thân là thể thân của Tiểu Chiêu, ta cũng ôm mộng tưởng Ngưng Vương sẽ thích ta, nhưng mà Ngưng Vương vẫn một lòng yêu Tiểu Chiêu.

Có nhiều chuyện thật tức cười, ta chỉ là tiểu cầu vên đường suốt ngày chỉ biết ôm mộng tưởng, một con tiểu miêu nhìn ta một cái ta liền nghĩ nó cũng thích ta?

Không phải, tất cả đều không phải, yêu như thế thì chỉ là yêu một cách hèn hạ, yêu một cách tùy tiện. Ai tốt với ta, ta đều đã yêu. Nhưng hoá ra ta làm vậy cũng chỉ muốn đối phương biết ta yêu người đó, họ biết thì sao? Biết cũng vô dụng, mỗi lần ta mang ra tấm chân tình của mình, tình yêu của ta có được đáp lại đâu?

Vậy là, cứ mỗi khi viết thư cho cha và Tử Quỷ phụ thân, lòng ta lại càng buồn hơn. Mỗi ngày ở trong phòng, ta đều gạch một gạch lên miếng gạch hoa, ta đếm từng ngày một, vài ngày nữa thôi, ta có thể lập tức rời đi chỗ này rồi.

30. Quyển 3 - Chương 8

Edit: Nagi Maria

Tiểu Chiêu tỉnh lại, ta nghĩ, cuối cùng cũng được giải thoát rồi.

Nhà giam này đúng là nhốt ta lâu quá, nếu biết trước thế này, dù cho đám người đó đem đám thị vệ cùng Trương công công giết chết ta cũng không đến đây. Ai, đó chỉ là nghĩ thôi, ta sao làm thế được chứ? Thật sự làm không được... (lạy a ^^)

Sau khi nghe được tin này, trong lòng ta có cảm giác giống như tù nhân được phóng thích vậy. Nghe xong ta liền nhảy dựng lên, tung tăng chạy đến phòng của bọn họ đưa thuốc, nhưng chưa vào cửa, cách một tầng vải của mũ sa ta thấy được hai người họ đang ôm chặt lấy nhau mà hôn.

Ta cứng người, đợi đến khi bọn họ thâm tình nhìn nhau, ta mới gõ cửa. Dương Phi Long chạy nhanh ra đỡ ta vào, ta không nói gì cả, chỉ ngồi xuống xem mạch cho Tiểu Chiêu.

Xem xong ta mới nhẹ nhàng nói “Độc trong người Chiêu công tử đã được giải hết rồi, hơi thở đã đều hơn, kinh mạch cũng liền, nhưng nếu muốn tập võ lại một lần nữa, phải đợi mấy tháng sau khi cơ thể thực sự ổn định mới luyện được. Ta đi viết đơn thuốc cho người”

Bọn họ không thềm để ý đến ta, cứ như ta không hề tồn tại, ta cảm thấy hơi chán nản, im lặng rời đi.

Cuối cùng, an toàn rời khỏi đó...

Trở lại phòng ta nhìn ra ngoài cửa sổ, không có mây, bầu trời chỉ có một màu tro u ám, lệ lại chảy xuống.

Hoá ra, ta không thể từ bỏ được...

Không từ bỏ được, nhưng ta vẫn muốn quên đi, chỉ còn cách chạy trốn, thoát khỏi chỗ này. Ta sẽ đến một nơi mà cả ba người họ không hề tồn tại, nơi đó mọi người sẽ yêu quý chính con người của ta chứ không hề biết ta từng là một tiểu quan thấp hèn. Chỉ như vậy ta mới thôi ôm mộng tưởng, ta cũng không giao tâm chân tình cho ai nữa, sẽ không giao ra tâm của mình nữa, sẽ không còn bị thương tổn nữa.

Pha xong được ta liền đến đưa cho hắn, tời giờ ta vẫn tự mình pha được cho hắn, đưa thuốc xong, ta kiểm tra tình trạng hồi phục của Tiểu Chiêu, ổn, không xảy ra vấn đề gì a.

“Tiểu Chiêu, uống được” Dương Phi Long nhận chén thuốc từ trong tay ta, đưa đến trước mặt Tiểu Chiêu.

Tiểu Chiêu có chút nghịch ngợm, nghĩ ta là người ngoài, nên cố ý nói với Long: “Long, người đút cho ta”

Dương Phi Long đỡ hắn dậy, đưa chén thuốc đến, Tiểu Chiêu liền giận “Người trước kia miệng đối miệng giúp ta uống thuốc mà, ta khoẻ rồi thì người không chăm sóc ta nữa sao? Hay là người còn giận?”

Vấn đề của họ, ta không thèm quan tâm, ta chỉ hy vọng Tiểu Chiêu nhanh uống xong chén thuốc, ta bắt mạch xong liền rời đi. Dương Phi Long có chút khó xử, nhìn Tiểu Chiêu khổ sở, còn thở hổn hển, ta cũng không biết mình đang nghĩ đến cái gì a...

“Thần y người ta nhìn sẽ chê cười, uống nhanh để thần y xem mạch” Tên của ta, hắn không hề hỏi lại, vậy nên hắn sẽ không thể biết, miệng lúc nào cũng kêu ta là thần y.

Tiểu Chiêu vươn tay ra, ta xem mạch giúp hắn, cảm nhận được tiếng tim đập của y, ta mới an tâm sinh mạng này không thể biến mất được, y vẫn còn sống, tràn đầy sức sống.

“Long, người nhìn hắn xem, đến giờ cũng chưa từng cở mũ, ha ha ha, có phải vì xấu hổ không, mặt khó nhìn lắm sao. Đây, gỡ ra để ta nhìn xem” Tiểu Chiêu cố gắng huơ tay, cố ý chọc ghẹo ta.

Long bị y chọc chọc, ta biết hắn không quan tâm đến chuyện này, chắc chắn cũng không biết lần này ta đang rất sợ hãi nha, thả tay bắt mạch của y ra, ta liền nhanh chóng đi ra xa.

“Người đừng quậy, nằm yên nghỉ ngơi, qua mấy ngày nữa là ổn rồi. Thần y vì người đã làm việc rất vất vả, nếu người không đối tốt với người ta, sẽ khiến người ta thất vọng đấy” Dương Phi Long cương chịu sờ sờ đầu Tiểu Chiêu.

“Hừ, ta đâu kêu hắn cứu ta. Cũng không biết người kiếm đâu ra một tên quái nhân chân thật nguyên đến đây, lỡ đâu hắn hại chết ta thì sao” Tiểu Chiêu đúng là Tiểu Chiêu, ngang ngược kiêu ngạo, có lẽ đây chính

là điểm hấp dẫn của y.

“Chiêu công tử đã không có việc gì rồi, ta sẽ đổi đơn thuốc, sau này cứ cách năm ngày thì uống một đợt thuốc” Ta viết một phương thuốc đưa cho Dương Phi Long, về sau để hắn tự mình đi bốc thuốc.

31. Quyển 3 - Chương 9

Edit: Nagi Maria

Khi ta rời đi, ta thấy Tiểu Chiêu liếc ta một cái, trong ánh mắt của hắn đầy vẻ tò mò, ta biết đó không phải là điều tốt. Ta có dự cảm, nếu ta còn không đi, có thể sẽ gặp phải phiền toái, thậm chí là nguy hiểm.

Ta kêu Dương Phi Long, hắn trấn an Tiểu Chiêu, để Tiểu Chiêu nằm xuống nghỉ ngơi xong hắn mới đi ra, hắn rất lo lắng, chắc nghĩ ta gọi hắn ra vì bệnh của Tiểu Chiêu có chuyển biến xấu. Ta còn chưa mở miệng, hắn đã chất vấn ta, hỏi một đồng câu hỏi.

Hắn không phải hiện vẻ mặt dưới mũ sa của ta có chút chế giễu.

Hắn hỏi ta không ngừng không ngừng, ta phải để hắn bình tĩnh lại, ta mới nói cho hắn biết Tiểu Chiêu không làm sao cả, hiện tại đã đổi phương thuốc rồi, chỉ cần chăm sóc thật tốt là sẽ không sao cả. Vả lại hắn còn truyền chân khí cho Tiểu Chiêu, ta nghĩ không đến ba tháng nữa, Tiểu Chiêu có thể tập võ được rồi.

Hắn vẫn nghi ngờ nhìn ta, sau đó hắn hỏi ta tại sao lại gọi hắn ra đây.

Ta lần đầu tiên bật cười trước mặt hắn, hắn nghe ra tiếng cười của ta có chút châm biếm, không rõ ta là có ý gì, nên có chút tức giận.

Ta dừng lại, ta hỏi hắn đến khi nào hắn mới chịu trả ta về với người nhà.

Hắn im lặng một lúc, nhìn thẳng vào gương mặt bên dưới lớp mũ sa của ta, ta cảm giác như hắn có thể nhìn xuyên qua lớp vải để nhìn rõ gương mặt của ta.

Ta không quen bị nhìn như vật, nên liền hỏi, Tiểu Chiêu đã tốt lắm rồi, ta có thể đi rồi đúng không?

Hắn do dự rất lâu, ta biết hắn lo lắng Tiểu Chiêu có thể xảy ra chuyện gì đó. Ta liền nói với hắn, nếu Tiểu Chiêu tỉnh lại tức là đã khỏe hắn rồi, nếu như thật sự có vấn đề gì, thì có thể trực tiếp vào cung tìm ta, ta nhất định sẽ tới.

Hắn lại suy nghĩ rất lâu, hồi lâu mới nói một câu đồng ý.

Vì Tiểu Chiêu, hắn có thể không cần để ý tới những chuyện khác.

Ta vui thay cho Tiểu Chiêu, Tiểu Chiêu cuối cùng cũng tìm được người mà nó có thể nhờ cậy cả đời này rồi.

Sau đó ta nói cho hắn biết, ngày mai ta sẽ đi. Hắn dùng vẻ mặt khiếp sợ nhìn ta, ta thật không hiểu nổi hắn, chẳng lẽ ta vất cả cứu sống Tiểu Chiêu như vậy, còn muốn y làm gì?

Ta tức giận trừng mắt nhìn hắn “Nếu người không tin vào y thuật của ta, ngay từ đầu đừng tìm ta làm gì, giờ sức khỏe hắn đã tốt lắm rồi, ta không thể về với người nhà của ta sao? Người không đồng ý, ngày mai ta cũng rời khỏi chỗ này”

Lỗ mãng bỏ lại câu nói này xong, ta trở về phòng, vẻ mặt Dương Phi Long có một chút luống cuống.

Hắn khiến cho ta thấy hắn thật quá ích kỷ, thật tiện, ta chưa bao giờ gặp người nào như vậy, thật khiến ta không tức giận không được mà.

Sau khi trở lại phòng, ta đi thu dọn đồ đạc sáng mai chuẩn bị lên đường, nhưng mà khi vừa ngồi xuống mới phát hiện ra ngoài chồng thư dày cộp, thùng thuốc và mũ sa ra thì ta chẳng còn mang theo vật gì khác. (á, 1 tháng anh không thay đồ sao ^^)

Đưa mắt lơ đãng nhìn ngoài cửa sổ, không ai quấy rầy, thật yên tĩnh.

Từ sáng đến chiều, chiều rồi đến tối đen, ta cứ như người vô hồn, thật không có cảm giác nhưng mình đang sống chút nào.

Sáng sớm, chim hót líu lo, cắt đứt sự yên tĩnh của ban mai.

Cha, Tử Quỷ phụ thân, Nhiễm Trần sắp về rồi. Nhiễm Trần thật nhớ các người, Nhiễm Trần rất buồn, Nhiễm Trần chỉ muốn quay về bên hai người thôi.

Giờ Thìn (8h sáng) vừa đến, ta liền đội mũ, cầm tập thư, nhìn căn phòng ta đã sống gần một tháng, mọi chuyện đều rất bình yên, ta thâm thở phào một, đẩy cửa bước đi.

Nhưng bỗng một người đứng chắn trước mặt ta.

“Ai, thần y à, ta mới vừa đứng lên đi lại được thì người lại muối đi sao?” Theo bản năng ta lui về sau một bước, ta lui từng bước một, hắn liền tiến thêm từng bước.

“Ai, không phải người muốn đi sao, sao lại lui vào phòng lại rồi?” Tiểu Chiêu thuận tay đóng cửa, chăm chú nhìn vào thùng thuốc và thư ta cầm trên tay.

“Ta mới tỉnh lại có vài ngày, người liền muốn đi, có phải sau lưng ta làm chuyện xấu gì không đây?” Ta bị hấn ép đến góc tường, thật không không thể bước được nữa, ta biết, xong rồi, ta xong đời rồi.

“Ta thật muốn nhìn, người rốt cuộc thần bí vậy làm gì, đúng là giấu đầu lộ...” Chưa nói xong, hấn liền cầm mũi của ta hất ra. Thư ta cầm đều rơi xuống, bay tứ tung trên mặt đất.

Tiểu Chiêu vừa nhìn thấy mặt ta, nhú mày nghi ngờ, rồi hấn vô cùng tức giận.

“Tiện nhân, sao người chưa chết? Người! Có phải là, có phải là hấn đem người mang về không? Nói, người ở sơn trang làm gì, nói mau! Có phải Long biết hấn mang người về nên lo lắng sẽ mất người không?”

Tiểu Chiêu nắm lấy cầm ta, bóp rất chặt, ta không biết Tiểu Chiêu nói Hấn là chỉ người nào, Ngưng Vương hay Long, ta không biết.

“Tiện nhân, hấn không yêu ta, biết ta sẽ bỏ hấn đi, nên kêu người tới phải không? Khó trách người không hề chết, còn được học y thuật, nghĩ lại, người có thể trị độc này chỉ có hấn mà thôi. Nói mau, cái đồ đệ tiện này, người lại giả câm với ta sao? Nói mau”

Tiểu Chiêu ném ta ngã xuống sàn, nhìn thư trên mặt đất, đọc một hồi, ta bắt đầu sợ, đừng nói chạy, ta không dám chạy.

Đột nhiên, hấn điên cuồng tức giận vo nát tất cả thư, điên cuồng xé nát chồng thư ném tứ tung lên trời, mấy tờ giấy giống như những bông tuyết, chậm rãi rơi xuống đất.

Ta nhìn những nhớ thương cùng tình cảm ta dành cho cha và Tử Quỷ bị phá huỷ, điều duy nhất ta có thể làm là, điên cuồng nhặt lên những mảnh thư đã bị xé.

Tiểu Chiêu dẫm mạnh lên tay ta, ta kêu lên đau đớn, hấn lại dùng thêm sức dẫm mạnh hơn.

“Người không lấy được người của ta đâu, ta còn sống nhất định sẽ vạch trần âm mưu của người, muốn chạy sao? Không dễ vậy đâu”

Hấn thả lỏng chân, không dẫm nữa, trực tiếp ngồi lên người ta, cổ ta bị hấn mạnh mẽ bóp chặt, ta chỉ có thể nhìn những mảnh giấy bay như mưa trên bầu trời, trước mắt ta tối sầm, ngay lập tức bất tỉnh.

32. Quyển 3 - Chương 10

Edit: Nagi Maria

Một thùng nước đá dội thẳng vào người ta, làm ta tỉnh giấc, ta thấy mình đang ở trong một căn phòng rất tốt, rất âm u, ta thoáng nhìn thấy bóng của một người, ta biết đó là Tiểu Chiêu.

“Nói, hắn rốt cuộc muốn cái gì đây?”

Ta thật sự không rõ Hắn là ai, câu hỏi đó có ý gì, ta chỉ biết trơ mắt mà nhìn Tiểu Chiêu.

“Trước kia ngươi là một người câm mà, giờ ngươi đã nói chuyện được rồi ư? Tại sao thấy ta liền giả câm nữa vậy?” Hắn cảm thấy ta đang đùa giỡn với hắn.

“Ta... thực không biết...”

Chưa nói xong, hắn đã cởi hết áo của ta ra, rồi một kiếm đâm xuyên qua bả vai ta, ta đau đến kêu la thảm thiết.

“Còn kêu được sao, vừa nãy ngươi nói cái gì vậy? Không biết ư? Ta muốn xem xương cốt ngươi cứng đến mức nào”

Lại thêm một kiếm đâm xuyên qua bả vai bên kia của ta.

“Nói mau, ngươi lấy được cái gì từ hắn rồi? Hắn sai ngươi đến đây làm gì?” Trong mắt Tiểu Chiêu giờ chỉ tràn ngập hận thù.

Đây mà là Tiểu Chiêu ư? Tiểu Chiêu không phải là người bọn họ hết mực cứng chiu, Tiểu Chiêu không phải là một thiếu niên hoạt bát vô tư sao? Tiểu Chiêu đó đâu rồi?

Đệ đệ, tại sao trong mắt ngươi lại bi thương như vậy?

“Tiện nhân, nói mau! Được, ta muốn xem xương ngươi cứng hay miệng ngươi cứng, muốn ta dùng hình thì mới khai chứ gì”

Hắn cầm dây xích ở trên bàn lên, ta nghĩ hắn dùng dây xích này để đánh ta, một roi của xích này thôi cũng đủ để ta chau diêm vương rồi. Nhưng ta thật không ngờ, hắn lấy xích gắn vào mũi kiếm rồi trực tiếp đâm xuyên qua vai ta, dây xích cứ như vậy xuyên qua cơ thể ta, đau quá, ta lại hôn mê.

Lại một thùng nước đá dội thẳng vào người ta, lần này trong đó còn có cả muối, đau đớn trên vai lập tức

truyền đến, thật không ngờ hắn đã đem dây xích đâm xuyên qua xương bả vai của ta, treo ta lên trên thành gỗ, chân ta vì không chịu được lạnh nên đứng lúc này cứng lại.

“Ta xem ngươi chịu được bao lâu, muốn tàn phế mà chết sao, nói mau, nếu ngươi nói ta sẽ cho ngươi chết một cách thoải mái!”

Tiểu Chiêu, tại sao, tại sao để lại đau khổ như vậy?

Ngươi có phải có điều gì khó nói không?

Ta rất muốn giúp ngươi, đệ đệ, có được không...

“Tiện nhân!”

Hắn tìm một cây gỗ to dài, đánh vào chân ta, ta không đứng vững được nên quỳ xuống, nhưng dây xích xuyên qua bả vai treo trên thành gỗ lại kéo ta lại. Bởi vì bất ngờ chịu lực nặng, nên xích liền chà vào xương bả vai ta, ta đau đến mức nói không ra hơi, máu từ trên bả vai chảy xuống như suối.

Hai mắt ta dần biến thành màu đen, đầu như có ngàn vạn bánh xe nghiền nát. Chân ta đau, nhưng dây xích sắt chà vào xương còn đau hơn, nên ta phải cố mà đứng dậy.

Cốc cốc cốc, bên ngoài có tiếng gõ cửa, ta nghe tưởng bản thân được cứu a.

Tiểu Chiêu nhìn về phía cửa, có một lão ông ra hiệu gì đó với Tiểu Chiêu.

Tiểu Chiêu nhấc một chân ta lên, lúc này ta đứng không vững được, xích sắt ngay lập tức cạ mạnh vào xương của ta, đau quá, ta kêu lên thảm thiết vô cùng.

“Kêu đi, kêu nữa đi, chỗ này toàn người của ta mà thôi, có kêu to hơn cũng không ai đến cứu ngươi đâu. Ngươi cứ yên tâm, ta đã nói với Long là ngươi đã đi rồi, tốt hơn hết ngươi nên suy nghĩ cho kĩ đi, đến khi ta trở lại, phải nói toàn bộ mọi chuyện cho ta, ta sẽ cho ngươi chết một cách thoải mái, ngươi cũng sẽ không cần phải chịu cảnh tra tấn như vậy nữa”

Mắt ta lơ mơ, nhìn cái gì cũng không rõ, có thứ gì đó chảy xuống mắt ta, hình như là mồ hôi, hình như có cả máu nữa, hai thứ đó trộn lẫn vào mắt ta.

Tiểu Chiêu vẫn giống như trước, ghé tởm mà phỉ phỉ tay, rồi mới đi ra ngoài. Lão ông tiến vào, nhìn nhìn ta, rồi lắc đầu, ông lão dùng một cái khăn nhét vào miệng ta, ta biết hắn không phải sợ ta kêu cứu, mà là sợ ta cắn lưỡi tự sát.

Tự sát sao? Hừ, ngay cả nói ta còn nói không nổi, lấy sức đâu mà cắn lưỡi đây.

Ở đây lạnh quá, ở phương Bắc vào mùa đông trời lạnh đến tận xương, hai thùng nước đá kia khiến da trên người ta nứt nẻ dần. Chân trái bị đánh đến tê dại, không còn cảm thấy gì, ta ngoài cảm giác đau đớn, thật chẳng còn cảm giác nào cả.

Nghĩ lại ta thấy bản thân thật khờ, nếu không ngăn người ở chỗ đó lâu như vậy, nếu ta đi nhanh một chút có phải ta có thể chạy thoát không?

Hiện giờ thứ duy nhất giúp ta quên đi đau đớn là phải tập trung suy nghĩ đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa có nhiều chuyện Tiểu Chiêu hỏi ta thật sự không hiểu.

Ta rất lo cho Tiểu Chiêu, khi thấy hành động lạnh lùng, vô tình, hung ác, ra tay vô cùng dứt khoát của Tiểu Chiêu, không hiểu tại sao trong lòng ta lại thấy đau khổ.

Tiểu Chiêu, nếu không có ta thì người sẽ hạnh phúc hơn đúng không?

Tiểu Chiêu, ta có gương mặt giống người nên người đau khổ trong lòng sao?

Tiểu Chiêu, người cũng sợ hãi giống ta sao?

Tiểu Chiêu... ca muốn giúp người.

Ta nghĩ rằng, đối với một người, chuyện đau khổ nhất không phải là đi ngược lại mong ước của bản thân, mà là đối mặt với người mình yêu, đối mặt với thân nhân, vợ, thấy bọn họ đau khổ, mà bản thân lại lực bất tòng tâm, đó mới là chuyện khiến con người ta đau khổ nhất.

Thực xin lỗi, Tiểu Chiêu, ca ca của người đúng là một phế nhân, ca ca không thể giúp người được...

Ca ca không thể giúp người...

Không thể giúp được người.

33. Quyển 3 - Chương 11

Edit: Nagi Maria

P/s: đọc xong chương này ta khóc nè, hai huynh đệ nhận ra nhau rồi... Tội Trần ca quá

Ông lão kia mỗi ngày đều đưa cơm đến cho ta, đút cho ta ăn, nhưng ta nuốt không nổi, ông ta liền dùng sức nhét mọi thứ vào miệng ta, ta bây giờ giống như một con rối gỗ không hơn không kém. Ông ta sợ ta làm dơ cái phòng này, nên kiếm cho cha một cái bô, đặt ngay phía dưới chân ta, mỗi ngày ông ta sẽ thay bô một lần.

Ta thấy bản thân thật sự đã biến thành súc sinh rồi, ăn cũng phải đút, được nuôi như một con thú, mỗi ngày thì bị đánh đập.

Dù sáng hay tối, căn phòng này vẫn luôn u ám như nhau, nên ta không thể tính được đây là ngày bao nhiêu, ước chừng đã vài ngày trôi qua rồi, ta thật cũng không có đầu óc đâu để nghĩ đến mấy chuyện đó nữa. Mấy ngày nay, hai cái chân ta đã lạnh đến cứng đờ, nhưng mỗi lần nhúc nhích, xương cốt bên trong ta lại đau đến kinh hoàng, nhưng không đau như lúc đầu, ta nghĩ thật và xích đã dần hoà làm một rồi.

Về sau Tiểu Chiêu không còn đến đây nữa, không còn hắt ngược đãi, vết thương trên người ta đã hồi phục được một chút.

Ông lão kia thấy ta cũng tội nghiệp, nên đôi khi sẽ mở song cửa cho khí vào, hoặc là lấy chăn quần người ta lại.

Trong lòng ta rất cảm kích, nhưng lại sợ Tiểu Chiêu vì chuyện này mà đánh mắng ông lão, nên ta đem chân hất xuống đất, ông lão thấy vậy liền đắp lại cho ta, ta cố gắng cười, cố gắng cho ông thấy nụ cười sáng lạn nhất mà ta có thể cười bây giờ.

Tiểu Chiêu không đến đây, ta đoán là xảy ra chuyện rồi. Chẳng lẽ cha và Tử Quỷ phụ thân đã phái người tìm ta khắp nơi, Tiểu Chiêu chắc phải nói dối với Dương Phi Long rất nhiều, nhưng nếu cứ như vậy thì sẽ rất bất lợi với Tiểu Chiêu.

Mỗi khi nhớ đến gương mặt đau khổ của Tiểu Chiêu, trong lòng ta cũng không thể vui nổi. A, đúng là ruột thịt có khác, Tiểu Chiêu nếu nhận ra ta là cha của hắn, đệ ấy có thể yêu thương ta được không?

“Chát...” Quay đầu lại ta nhìn thấy Tiểu Chiêu, hắn hùng hổ xông đến đây cho ta một cái tát, rằng khôn của ta, cả cái răng bên cạnh nữa, bị Tiểu Chiêu tát rơi xuống sàn nhà.

“Ta không nhẫn được nữa đâu, hôm nay nếu ngươi không khai thì sẽ chết. Nói mau, ngươi đến đây làm gì, nói, nói, nói, nói, nói mau lên!”

Tiểu Chiêu tuy bây giờ không có võ công, nhưng đệ ấy lại như một con sư tử nhỏ đang nổi điên lên khi nhìn thấy kẻ thù, đá đấm tới tấp, ta nhìn đệ ấy, ta biết bên trong đệ ấy còn sợ hãi và đau khổ hơn cả chính ta, hắn đã đến cực hạn rồi.

Nhưng ta thực sự không hiểu Tiểu Chiêu nói gì cả, nếu không ta đã không cần phải chịu nỗi khổ về da thịt thể này.

Hắn thấy ta vẫn không nói lời nào, một bên vừa đánh một bên lấy tay kéo sợi dây xích đi. Vì sợi xích di chuyển, nên ta nghe được tiếng ma sát của xích và xương, kêu kết kết kết, đau đến mức ta hét lên, to đến chói tai.

“Kêu la cái gì? Ít ra ngươi còn nói chuyện được, nói mau, rốt được ngươi có nói không, nói mau lên!” Mặt của hắn run rẩy.

Ta không thể chịu được nữa rồi, ta đành phải cầu xin tha thứ, miệng ta lại nói ra những lời đứt quãng, ta không thể tự chủ được rồi “Tiểu Chiêu... không... Tiểu Tịch... Tịch... Tiểu Tịch...”

Hắn sắc mặt liền đại biến, lại điên cuồng đánh ta không ngừng “Ngươi, rốt cuộc thì ngươi là ai hả? Rốt cuộc thì ai phái ngươi tới đây? Hả? Nói mau!”

“Tịch... Thẩm Tịch... Đệ... đệ đệ... dừng...” Ta lơ mơ thấy được gương mặt Tiểu Chiêu biến hoá không ngừng, giờ đây, Tiểu Chiêu trước mắt ta, là một người thân của ta.

“Ngươi... ngươi mới là Thẩm Tịch, ta là Thẩm Chiêu, ta là Thẩm Chiêu!” Hắn dừng lại động tác đánh đấm ta, mặt hắn run rẩy, hai hàng nước mắt đã bắt đầu rơi.

Ta không còn nhìn thấy Tiểu Chiêu nữa, ta cố mở mắt của mình, nhưng ta lại thấy nường, nường đứng trước mặt ta nói, ngoan, đừng nghịch, chúng ta không có tiền mua thuốc cho phụ thân con, con cùng nường đi đi, cùng ngươi đi...

“Nường... dừng... dừng... để ta đi theo ngươi... đừng bán đệ đệ... xin nường...” Ta nhắm mắt lại, ta không còn sức nữa rồi, chỉ loáng thoáng nghe được có rất nhiều người chạy vào đây.

“Tiểu Chiêu”

“Mau dừng tay lại!”

Xôn xao, âm ỉ...

Ta nghe không được nữa rồi...

Cũng không nhìn thấy gì nữa rồi...

34. Quyển 4 - Chương 1-1: Tứ Bộ: Mê Tị

Edit: Nagi Maria

P/s: Trần ca bất tỉnh rồi, nên ảnh không còn kể chuyện nữa, tất cả nhân vật sẽ được gọi bằng tên thật, nên có hơi lạ một chút nha ^^, yên tâm, không hiểu ta giải thích:v

“Nhiễm Trần! Nhiễm Trần, con đừng sợ, là cha đây, cha đã đến rồi đây, không sao nữa rồi, không sao rồi, ngoan” Úc Tường Văn nhìn thấy cảnh tượng đầy bi thương trước mắt, cơ thể Úc Nhiễm Trần toàn là máu, hắn vô cùng sợ hãi chạy nhanh vào, ôm thật chặt cơ thể vừa nhỏ vừa yếu kia, vừa xem mạch xong, cơ thể Úc Tường Văn trở nên lạnh như băng và bắt đầu run rẩy.

Ngưng Vương cũng vào cùng Úc Tường Văn, cả Dương Phi Long và đại nội thị vệ cũng chạy vào, họ nhìn thấy Úc Nhiễm Trần trước mắt như vậy, không ai là không kinh hãi.

Ngưng Vương mặt đen lại, rút ra cây đao của thị vệ đứng bên cạnh, chặt đứt dây xích đang treo Úc Nhiễm Trần, Úc Tường Văn ôm lấy Úc Nhiễm Trần, để hắn không rơi xuống đất. Ngưng Vương chặt dây xích xong mới phát hiện dây xích đã bị đâm xuyên qua xương bả vai của Úc Nhiễm Trần, Ngưng Vương suy nghĩ hồi lâu, định đưa tay kéo dây xích ra nhưng lại bị Úc Tường Văn ngăn cản.

“Thịt đã dần hoà làm một với xích rồi, nếu còn rút ra sẽ lấy mạng của hắn” Úc Tường Văn ôm Úc Nhiễm Trần, cố gắng nén cơn giận, nói với đám thị vệ “Bắt tất cả bọn họ về cho bổn cung”

Dương Phi Long xông vào đứng chắn trước người Thẩm Chiêu, Thẩm Chiêu ngẩng đầu nhìn Dương Phi Long, áy náy nói: “Long, xin lỗi”

Úc Tường Văn tức giận quay đầu nhìn Thẩm Chiêu, sau đó quát “Người đâu, thay bổn cung vả miệng”

Người đi lên bị Dương Phi Long đánh lùi xuống, Úc Tường Văn như phát điên quát lên “Dương Phi Long, người còn dám bảo vệ hắn?”

Thẩm Chiêu đi lên đứng trước Dương Phi Long, hắn biết Úc Tường Văn bây giờ rất tức giận, nên hắn không thể liên lụy người khác được nữa.

“Tốt lắm, quả nhiên hai người tình thâm ý nặng mà. Hừ, tất cả những người này, áp giải về cung hết cho ta” Úc Tường Văn rất muốn giết hai người này, nhưng hắn biết nếu hắn làm thế, đứa con hiền diệu ngoan ngoãn Úc Nhiễm Trần của hắn sẽ áy náy cả đời này.

Tử Quỷ đã nói với hắn rồi, chuyện của Nhiễm Trần phải để nó tự giải quyết lấy, nếu chỉ vì tức giận nhất thời mà tự quyết định thay nó, Nhiễm Trần sẽ đau khổ cả đời này.

Đứa bé này cả thể xác và tinh thần đều bị tổn thương nặng nề, Úc Tường Văn hắn làm sao mà để nửa đời

còn lại của nó sống trong đau khổ được.

Thu hồi tức giận, Úc Tường Văn biết rất rõ bây giờ phải đem Nhiễm Trần cứu về, sau đó rồi hăng nói tiếp.

Dọc đường trở về kinh, Ngưng Vương vẫn ngồi trong xe ngựa của Nhiễm Trần, Úc Tường Văn có mắng hấn vài lần, bảo phải cút đi ngay lập tức, nhưng Ngưng Vương không chịu đi. Úc Tường Văn không rõ Ngưng Vương đang nghĩ gì, chỉ có thể chú ý hấn một chút, bắt hấn làm cái này cái kia, Ngưng Vương không kêu ca một lời, chỉ nghe lệnh mà làm.

Trở về kinh thành, Ngưng Vương cũng theo về hoàng cung, Úc Tường Văn thấy hấn kiên trì như vậy cũng đành mặc hấn.

Hoàng đế thấy Úc Tường Văn trở về liền vội vàng đi ra nghênh đón, nhưng khi thấy Úc Tường Văn mệt mỏi ôm Úc Nhiễm Trần vẫn đang hôn mê bất tỉnh, trên người lại đầy thương tích thì giận đến tím mặt, khăng khăng đòi mang Thẩm Chiêu giết chết.

Úc Tường Văn phải lấy thân phận một người vợ để kéo hấn về, Thương Hạo chỉ đành đỡ Úc Tường Văn trở về, để Ngưng Vương ôm Úc Nhiễm Trần đi vào tẩm cung của mình.

(Thương Hạo là tên thật của hoàng đế, Tử Quỷ phụ thân á, còn Thương Vũ là tên thật Ngưng Vương 〰)

35. Quyển 4 - Chương 1-2

Edit: Nagi Maria

“Đã xảy ra chuyện gì?” Đã ba ngày kể từ khi hồi cung, nhưng Úc Nhiễm Trần không hề tỉnh lại, và dường như không có dấu hiệu Úc Nhiễm Trần sẽ tỉnh lại. Thương Hạo rất lo, vội vàng hỏi Úc Tường Văn, vì Thương Hạo biết chỉ cần một ngày Úc Nhiễm Trần không khoẻ lại thì Úc Tường Văn sẽ không nghỉ ngơi.

“Không có chuyện gì cả, tuy vẫn hôn mê, nhưng đã cứu được rồi. Chỉ là...” Úc Tường Văn sờ sờ trán của Úc Nhiễm Trần, lập tức khóc nức nở.

Thương Hạo nhìn Nhiễm Trần nằm sấp trên giường, nhìn rất lâu, sau đó mới lên tiếng “Do sợi xích kia đúng không?”

Úc Tường Văn gật đầu “Sợi xích này lấy không ra được nữa rồi, nó đã ghim sâu vào tận xương, nếu dùng sức lấy ra chắc chắn sẽ lấy mạng hấn, còn nữa, xích đã dung nhập với thịt rồi, còn xuyên qua xương nữa chứ”

“Chúng ta phải chờ thôi, chờ đến khi hẩn tỉnh, chắc chắn sẽ nghĩ ra được cách. Ai, một ngày không lấy xích ra thì Nhiễm Trần sẽ phải chịu khổ thêm một ngày, người đi ngủ đi Văn, để ta trông chừng Trần nhi”

Úc Tường Văn ngay lập tức lắc đầu, Thương Hạo giận dữ nói “Nếu người cứ như vậy, đến khi hẩn tỉnh lại thì người đã gục rồi, người muốn làm con người đau lòng sao, người có biết nếu người thế này không những Trần nhi đau lòng, cả ta cũng sẽ rất đau lòng. Ngoan, mau đi ngủ đi, mới mấy ngày mà người đã gầy đến mức này rồi, nói gì ta cũng là sự đệ của người mà, người đã đem hẩn cứu sống rồi, ta chẳng lẽ không thể chăm sóc hẩn sao? Người nếu còn như vậy, hẩn tỉnh lại chắc chắn sẽ lại trách bản thân cho xem”

“Hạo, tại sao, tại sao mấy người họ lại đối xử với Trần Nhi như vậy? Vì sao hẩn phải chịu đựng nhiều khổ sở đến thế, đây là lần đầu ta thấy Trần nhi bị thương nặng đến vậy, mấy người họ cũng chỉ là những đứa nhỏ đôi mươi thôi mà, sao có thể ra tay tàn ác đến vậy chứ?” Úc Tường Văn càng khóc càng lớn, trong lòng Thương Hạo như có ngàn cây kim châm vào, thật khó chịu.

“Đều do ta, do ta không tốt, nếu ta không để Trần nhi đi thì... Văn, người, đừng khóc nữa, phải ngoan ngoãn đi nghỉ ngơi đi, sau này chúng ta sẽ luôn bên cạnh hẩn, không bao giờ... để hẩn phải chịu khổ nữa” Thương hạo nhẹ nhàng lau đi lệ trên mặt Úc Tường Văn, cúi đầu hôn lên đôi mắt sưng sưng của hẩn, để mặc cho hẩn gục vào lòng mình khóc nức nở, hẩn không biết nói gì, chỉ biết đau lòng nhìn hai người mà hẩn thương yêu nhất, một thì đang đau khổ tột cùng, một thì bị thương đến hôn mê bất tỉnh.

“A...” Úc Nhiễm Trần bỗng kêu lên một tiếng rất nhỏ.

“Văn, văn, Trần Nhi hình như tỉnh rồi” Cả hai người họ đồng loạt nhìn về phía Nhiễm Trần.

“Nhiễm Trần, Nhiễm Trần, con tỉnh rồi” Úc Tường Văn vội vàng vỗ nhẹ lên mặt hẩn.

“Trần nhi, Trần nhi, người nếu còn không chịu tỉnh cha người sẽ khóc đến hôn mê đấy” Nhìn mắt Nhiễm Trần khẽ động đậy, Thương Hạo cố ý nói khích hẩn.

Úc Nhiễm Trần cuối cùng cũng mở mắt ra, nhưng trước mắt hẩn giờ đây lại xuất hiện hai hình bóng của hai người mà hẩn không hề quen biết, nhưng rồi hẩn lại thấy hai người này thật thân thiết “Các người... các người là ai?” Một giọng nói khàn khàn vừa vang lên, lại đập tắt tâm tình vừa mới vui vẻ được một chút của Thương Hạo và Úc Tường Văn.

“Nhiễm Trần, Nhiễm Trần, ta, ta là con của con nè, con, con nhìn kĩ đi, là cha con nè” Úc Tường Văn kích động nắm lấy tay hẩn.

Úc Nhiễm Trần bị dọa sợ, đang định lùi vào trong góc giường để trốn, ai dè vừa mới cứ động liền kêu lên đau đớn.

“Trần nhi, con đừng nhúc nhích, coi chừng đụng đến miệng vết thương. Con đừng sợ, hẩn là cha con, ta chính là Tử Quỷ phụ thân của con, không việc gì phải sợ, không sao cả, không sao nữa rồi” Thương Hạo nghĩ, chắc do Úc Nhiễm Trần đã bị đá kích quá mạnh, chịu tổn thương quá nhiều, nên bản thân không còn

muốn nhớ những chuyện khiến hấn đau lòng, nên chắc là mất trí nhớ rồi.

“Cha? Tử Quỷ phụ thân?” Nhìn Úc Nhiễm Trần ngây ngô gọi, Úc Tường Văn nhẹ nhàng ôm lấy hấn.

“Ừ, là cha cùng Tử Quỷ phụ thân đây, Nhiễm Trần, con không cần phải sợ nữa, không sợ nữa...” Nước mắt của Úc Tường Văn từng giọt từng giọt rơi xuống mặt Úc Nhiễm Trần.

Úc Nhiễm Trần căng thẳng nhìn Úc Tường Văn và Thương Hạo, sau đó nắm chặt tay của Úc Tường Văn không chịu buông ra.

“Cha, hai người, hai người không còn cần ta nữa đúng không, ta sợ, ta sợ” Sau khi cho Úc Nhiễm Trần uống thuốc, Thương Hạo và Úc Tường Văn mới yên tâm, lại thấy Nhiễm Trần sợ hãi nói, cả hai không biết làm sao, đành ở đó giúp hấn ngủ, đợi hấn ngủ rồi, cả hai mới yên tâm đi ngủ. Đến ngày hôm sau, họ mới biết được Úc Nhiễm Trần bị cái gì.

“Cha, người mệt sao? Nhiễm Trần, có phải Nhiễm Trần đã bệnh rồi không? Sao vai Nhiễm Trần lại đau như vậy? Nằm sắp khó chịu lắm cha, xương cốt của con chỗ nào cũng đau hết” Úc Tường Văn nhìn Nhiễm Trần, không biết phải trả lời hấn thế nào, Thương Hạo thì sáng sớm hôm nay đã vào triều rồi. Chỉ còn mình hấn ở đây với Nhiễm Trần.

“Lại đau nữa sao? Để cha xoa bóp cho con. À, Nhiễm Trần, con nếu cứ nằm sắp sẽ không tốt cho phần xương ở trước ngực, để cha giúp con nằm nghiêng lại vậy. Sẽ hơi đau một chút, cố nhịn” Nhiễm Trần ngoan ngoãn gật đầu, ánh mắt mở to lấp lánh nhìn Úc Tường Văn.

Úc Tường Văn cười, nhẹ nhàng giúp hấn trở mình, nhìn hấn cắn chặt môi mình để cố không phát ra tiếng, môi bị hấn cắn nát, trong lòng Úc Tường Văn liền đau, nước mắt lại bắt đầu chảy ra như suối.

“Cha, con không có đau đâu, cha đừng khóc. Chờ khi Nhiễm Trần khoẻ lại, Nhiễm Trần sẽ chăm sóc cha thật tốt. Mà cha ơi, ở đây là chỗ nào vậy?” Úc Nhiễm Trần tò mò hỏi Úc Tường Văn, Úc Tường Văn nghĩ hấn đã khôi phục trí nhớ, nhưng hấn như vậy lại không giống như bị mất trí nhớ.

“Nhiễm Trần, đây là hoàng cung, cha, Tử Quỷ phụ thân và người cùng nhau sống chung ở nơi này”

“À?” Úc Nhiễm Trần bán tín bán nghi, suy nghĩ rất lâu, sau đó ồ một tiếng. Úc Tường Văn nhìn bộ dạng hấn rất tinh ranh, cổ găng nở nụ cười, à, phải bắt hấn uống được rồi.

“Không muốn, đáng lắm, cha, con không uống đâu” Úc Tường Văn nhú mày, rốt cuộc Úc Nhiễm Trần bị cái gì đây? Trước kia hấn rất ngoan, cũng không nói nhiều đến vậy. Còn bây giờ thì hoàn toàn trái ngược, rất giống một đứa trẻ thích nháo thích ồn ào.

“Nhiễm Trần, ngoan nào, uống một hơi là hết liền”

“Cha, nếu con uống thuốc, cha kẹo hồ lô đường cho con được không?” Úc Tường Văn dù lo lắng nhưng vẫn gật đầu đồng ý “Hì hì, cha, con uống, con uống, nhưng cha đã hứa rồi đó, phải mua kẹo hồ lô đường cho con đó”

Úc Tường Văn cuối cùng cũng đã hiểu, Úc Nhiễm Trần không hề mất trí nhớ, vì phải chịu quá nhiều đau thương nên hắn đã tự phong bế trí nhớ của mình lại. Bây giờ, hắn chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

“Văn, xảy ra chuyện gì với Trần Nhi vậy?” Thương Hạo trở lại tắm cung liền thấy Úc Tường Văn vẻ mặt rất đau buồn, Thương Hạo rất lo lắng.

“Nhiễm Trần, hắn giờ chỉ là một đứa trẻ 6, 7 tuổi mà thôi” Thương Hạo vừa nghe xong, rất lâu sau cũng không nói gì, muốn an ủi vợ mình nhưng lại không biết nói thế nào.

Úc Tường Văn không chờ Thương Hạo nói, tự mình mở miệng trước “Thế cũng tốt, hiện tại là một đứa nhỏ, giờ lại là con chúng ta, chúng ta sẽ không để bất cứ một ai tổn thương nó nữa” Thương Hạo đồng ý gật đầu.

36. Quyển 4 - Chương 2

Edit: Nagi Maria

“Nhiễm Trần chủ tử của tôi ơi, ai za, tiểu tổ tông của tôi ơi, người phải mang giày vào” Trương công công vừa cầm theo đôi giày vừa nói, vừa đuổi theo Úc Nhiễm Trần đang chạy loạn ở trong sân.

Trương công công, cha và Tử Quỷ phụ thân sao chưa trở lại. Nhiễm Trần đã đợi họ từ rất lâu rồi, Nhiễm Trần thật lo lắng cho họ quá”

“Tiểu tổ tông, người mau ngồi xuống đi” Úc Nhiễm Trần ngoan ngoãn ngồi xuống ghé để Trương công công mang giày cho hắn “Nhiễm Trần chủ tử à, người bệnh cũng đã lâu rồi, Hoàng thượng cùng Tề quân không thể mỗi ngày chơi cùng ngài, người nghỉ thử xem, hoàng thượng là người ở trên cao, chính sự rất nhiều, còn Tề Quân còn nhảy nhiều việc ở Thái y viện cần xử lý, bọn họ không có nhiều thời gian để chơi cùng người”

“Vậy, bọn họ vất vả vậy sao?” Úc Nhiễm Trần thấy bản thân rất vô dụng, còn liên lụy đến hai người họ nữa, hắn có chút buồn lòng.

“Đúng vậy, người đang bệnh nặng, Tề Quân vì mỗi ngày phải chăm sóc người, nên ngủ cũng không được ngon, ăn cũng không ngon. Người nhìn đi, đây là tắm cung của hai người họ, vì lo lắng cho người nên họ mới để cho người ở chung với họ. Tiểu tổ cung người đúng thật là, người có biết đang tra tấn hai người đó không” (Ngài ít có gian ~) Trương công công biết sau khi Úc Nhiễm Trần tỉnh lại thì giống như một đứa nhỏ vậy, nên Trương công công cũng không biết làm sao, chỉ bắt chước hai người kia, luôn chiều chuộng mà nhắc nhở hắn.

“Cái này, có phải Nhiễm Trần cũng có phòng riêng không?” Cha cùng Tử Quỷ phụ thân đã vất vả như vậy, ta nhất định phải ngoan ngoãn, không thể bướng bỉnh, không được để bọn họ lo lắng.

Trương công công gật đầu “Đúng vậy, người còn có đến sáu tiểu thái giám luôn bên cạnh người đó”

“Nhiễm Trần sẽ ngoan, Nhiễm Trần sẽ không để cha và Tử Quỷ phụ thân lo lắng nữa, Nhiễm Trần sẽ quay về điện của mình, Trương công công cũng đi theo để chăm sóc cho ta, được không?” Trương công công giống ông nội của ta vậy đó, cha và Tử Quỷ phụ thân cũng rất quý Trương công công.

“Tiểu tổ tông à, nếu ta hầu hạ người, hoàng thượng và Tề Quân sẽ không còn ai để chăm sóc cho họ nữa” Một ngày nay hai người họ chỉ lo chăm sóc cho Nhiễm Trần chủ tử, được làm một thái giám bên cạnh hoàng thượng, thật là vinh hạnh, dù Trương công công biết cứ khăng khăng ở cạnh hoàng thượng như vậy là không đúng a.

“Vậy, vậy, vậy thái giám nào sẽ chăm sóc ta đây?” Cha và Tử Quỷ phụ thân không thể không có ai chăm sóc được. Vậy, để người khác chăm sóc ta vậy, để Trương công công chăm sóc cho cha và Tử Quỷ phụ thân.

“Chà chà, người a, ngoan thật đó, họ hầu hạ người còn tốt hơn cả ta nữa. Người đừng lo, nhưng mà người nên nhớ, đừng có cùng bọn họ bày trò quậy phá” Trương công công nhéo nhéo mũi Ưc Nhiễm Trần, nhìn hẩn nín thở đến mặt đỏ, Trương công công nhìn không được cười lớn.

“Nhiễm Trần a, sao lại chạy ra ngoài rồi? Bên ngoài gió lớn lắm, mùa xuân chỉ vừa đến thôi, trời vẫn còn lạnh lắm, coi chừng bị bệnh đấy” Ưc Tường Văn xử lý xong việc Thương Hạo giao cho hẩn thì lập tức trở về bên cạnh Nhiễm Trần.

“Cha, cha, ta không ở đây nữa đâu, ta muốn quay lại điện của mình”

Ưc Tường Văn trừng mắt nhìn Trương công công, liếc hẩn một cái, nhưng Trương công công chỉ cười làm lành “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Cha, Nhiễm Trần lớn rồi, Nhiễm Trần không nên ở chung một chỗ với cha và Tử Quỷ phụ thân nữa” Ánh mắt Nhiễm Trần vui vẻ lại rất kiên định.

Ưc Tường Văn đành gật đầu “Được, vậy con phải nhớ uống thuốc đầy đủ vào, phải ngoan không được nghịch nghe chưa. Trên vai con vẫn còn đang bị thương, chờ đến khi khoẻ lên một chút, cha và Tử Quỷ phụ thân sẽ giúp người bỏ thứ trong người người ra, còn hai ngày này phải nhớ uống thuốc đầy đủ, nhớ không?”

“Vâng, vâng, vậy, con và Trương công công đi dọn dẹp đồ đạc đây, con sẽ tự mình dọn về điện của mình” Nói xong liền kéo Trương công công vào tắm cùng Ưc Tường Văn.

Ưc Tường Văn xoa xoa đầu Nhiễm Trần “Ừ, ngoan, khi cha rảnh nhất định sẽ đi thăm con”

“Cha” Nhiễm Trần mặt vô cùng nghiêm túc, ngẩng đầu nhìn Úc Tường Văn.

Úc Tường Văn cảm thấy kỳ quái, đứa bé này lại muốn bày trò gì đây “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Cha phải nghỉ ngơi cho thật tốt vào, mặt cha trông cứ như cương thi vậy, mỗi tối Nhiễm Trần thấy cha đều bị dọa sợ gần chế luôn” Nhiễm Trần mở to đôi mắt đen láy nhìn cha, le lưỡi với Úc Tường Văn.

“Người... cái tên tiểu quỷ nhà người”

37. Quyển 4 - Chương 3

Edit: Nagi Maria

“Văn, người về rồi, hai ngày này Nhiễm Trần sống ở Lam điện ổn chứ?” Thương Hạo đang phê tấu chương, thấy Úc Tường Văn liền dừng lại bút, ôm vợ vào lòng.

“Ừ, vẫn ổn. Ai, thật là tính cách của nó càng lúc càng trẻ con, cả ngày cùng đám tiểu thái giám bày đủ trò a. Ta chỉ sợ vết thương của nó chưa lành, cũng may là đám tiểu thái giám đó đùa nghịch đúng mực, nên ta cũng bớt lo”

Nhìn người trong lòng, Thương Hạo vuốt đôi mắt của Văn rồi bật cười “Người đã thành ông lão mất rồi”

“Đúng a, người ghét ta rồi sao?” Úc Tường Văn tức giận nhéo Thương Hạo một cái.

“Đâu có, ta... cũng già rồi chứ bộ. Vậy nên, chuyện của mấy đứa nhỏ, cứ để chúng tự giải quyết đi”

Úc Tường Văn nhẹ động dậy, muốn thoát khỏi vòng tay của Thương Hạo “Thương Hạo, người nói thế là có ý gì?”

“Người tự mình nhìn ra ngoài cửa đi, Thương Vũ, hẳn sau khi theo người trở về cung, trừ ăn cơm và đi mao phòng (nhà xí ㄟ) thì cả ngày cứ quỳ ngoài đó. Lúc trước quỳ đến hôn mê, ta mới sai người đưa hẳn về nhà, lúc tỉnh lại thì ngay lập tức quay trở lại đây quỳ tiếp”

“Bởi vì đó là cháu người thôi. Sao, mới quỳ vài ngày người đã đau lòng rồi sao? Còn con ta thì sao, bọn họ tra tấn nó còn ghê hơn cả quỳ kia kìa” Úc Tường Văn nghe vậy thì nhú mày, tức giận nhảy dựng lên.

“Văn, bình tĩnh đã” Thương Hạo đi đến bên cạnh Úc Tường Văn, đặt cằm mình lên vai Úc Tường Văn “Người cũng biết mà, khi các người trở về cung, ta ra đón người, thấy Trần nhi bị như thế, người cũng thấy

ta tức giận đến mức nào mà. Nhưng không phải vì hấn là cháu ta nên ta mới giúp hấn, những ngày này, ta theo dõi hấn, ta thấy được thành ý của hấn, chúng ta xem như cho hấn một cơ hội đi”

“Hừ, ta làm sao biết được có phải vì sợ bị giáng tội nên hấn mới làm thế hay không? Đúng là chú cháu, bản thân không tự đi áp tải lương thảo, còn bí mật để hấn đi. Nếu Trương công công không nói cho ta biết Nhiễm Trần khóc lóc đuổi hấn đi, người còn tính giấu ta đến kho nào?” Úc Tường Văn mạnh tay đẩy Thương Hạo ra.

“Ta cũng không biết mà, khi Trương tử trở về kể lại cho ta nghe, lúc đó ta mới biết. Ta nghĩ hấn vô tình gặp đoàn áp tải trên đường nên đi theo”

“Hay, hay lắm, hay cho một câu vô tình, một câu vô tình đã khiến cho Nhiễm Trần của ta phải khóc lóc suốt một đêm. Được, người gọi hấn vào đây, ta thật muốn hỏi hấn xem vô tình là thế nào”

“Vấn, người bình tĩnh một chút được không. Hít sâu vào, bình tĩnh lại, bình tĩnh lại” Thương Hạo một lần nữa đem Úc Tường Văn ôm vào lòng “Vấn, người chẳng phải cũng đã cho chính mình một cơ hội sao, người cũng cho ta một cơ hội, giờ người cho hấn một cơ hội đi, để xem hấn nghĩ thế nào. Nếu người nghe xong vẫn không thấy hài lòng, thì đem hấn nhốt vào thiên lao làm bạn chung với hai tên kia cũng đâu có muộn, được không?”

Úc Tường Văn nghe xong thì bình tĩnh lại được một chút, hấn suy nghĩ một lúc, bản thân hấn cũng thấy được thành ý của Ngưng Vương, nhưng hấn không biết thành ý này có kèm theo những mục đích khác nữa không. Dù không có mục đích nào khác, nhưng mà Nhiễm Trần của hiện tại, hấn thật không hề muốn để ba người họ lại gần Nhiễm Trần.

“Thôi được rồi, cho hấn vào đi” Thương Hạo hôn lên mặt Úc Tường Văn một cái.

“Tội thần, Thương Vũ tham kiến hoàng tượng, Tề Quân...”

“Được rồi, người làm gì vậy. Tội thần gì chứ? Hừ, người thì có tội gì?” Úc Tường Văn lạnh nhạt nhìn người đang quỳ dưới đất, nhìn hấn đi vào cũng biết đầu gối đã bị thương rồi.

“Ngưng Vương, sao thế?” Thương Hạo lo lắng nhìn Thương Vũ, đứa cháu này của hấn từ nhỏ đến giờ cũng được xem là đứa trẻ biết nghe lời. Khi Lưu An quốc xâm phạm biên giới nước ta, hấn nhận lệnh mang binh đi dẹp loạn quân của Lưu An quốc, kết quả là quân số nước ta không mất dù chỉ một người. Là người hiền lành lương thiện, đối với việc trị an thì lại rất được lòng dân, trước giờ chưa phạm phải sai lầm lớn nào. Giờ thấy hấn vì cầu xin mà quỳ ngoài điện mấy ngày, cũng thấy được hấn vô cùng sám hối.

“Tội thần bôi nhọ Tên Quân, hiểu lầm Úc Nhiễm Trần, còn làm tổn thương hấn rất nhiều, tội thần đã biết tội của mình rồi” Thương Vũ cúi thấp đầu, nói từng chữ từng chữ một, có vẻ từng lời hấn nói đều là thật lòng.

“Ồ? Bỗng nhiên thật muốn biết người đã nói gì về ta.” Úc Tường Văn vỗ vỗ cái bàn, nhìn Thương Hạo,

Thương Hạo vẫn cúi thấp đầu không nói gì.

“Thần... thần...”

“Thần cái rắm á, cái thì nào (ờ... cái này hơi tế nhị... cái này là... ồ có á:v) của nhà ngươi thì còn nghĩ được cái gì khác nữa sao? Có phải ngày đó ngươi nói Nhiễm Trần con ta vì muốn kiếm được một chỗ nương tựa tốt nên để cho Lão Tử thượng đúng không. Còn nói Lão Tử ta dụ... ờ... khụ... Ngươi á? Ngươi sợ cái gì, Nhiễm Trần còn không tố cáo ngươi, nếu giờ hắn có thể tố cáo được thì Lão Tử ta không cần phải tức giận như vậy”

Úc Tường Văn càng nói càng điên lên, lúc đầu Thương Hạo chỉ định ngồi nghe Úc Tường Văn giáo huấn đứa cháu tội nghiệp của mình, nhưng nghe đến đây thì Thương Hạo trực tiếp ném luôn chén trà đang để trên bàn.

“Ngươi... ngươi... cái tên Tiểu Vương Bát này, đúng là hỗn xược mà!” Nhìn thấy Thương Hạo tức điên, Úc Tường Văn phải dừng việc mắng chửi của mình, đi an ủi Thương Hạo.

“Hạo, đừng kích động làm gì, đó chỉ là do hắn nói xấu thôi, Nhiễm Trần là con của ta mà, hắn làm sao có thể.....”

“Ta biết, nhưng không ngờ hắn dám nói ngươi như vậy. Nếu không nhờ ngươi, Trần Nhi đã chết rồi, hắn dám nói ngươi như vậy, được lắm, người đâu, đem hắn ném ra ngoài cho trẫm, đánh hai mươi đại bản”

“Ngươi tức cái gì, Lão Tử biết tổng là ngươi đang ghen rồi, đừng giả vờ. Chúng ta còn phải nghe xem hắn muốn nói gì nữa.” Úc Tường Văn đuổi thị vệ ra ngoài, hai tay nắm chặt lấy tay của Thương Hạo.

Thương Hạo trong lòng âm áp hắn lên, cũng bình tĩnh lại một chút, Thương Vũ vẫn như cũ, không nói gì.

“Lão Tử cho ngươi nói rồi đó, ngươi không có gì để nói sao? Ngươi nếu không muốn nói, vậy thì đi đi” Thấy Thương Vũ cúi đầu không nói, thần sắc bị thương, khiến cho Úc Tường Văn nhớ lại bộ dạng của Úc Nhiễm Trần khi lần đầu cả hai gặp mặt.

38. Quyển 4 - Chương 4

Edit: Nagi Maria

”Khi thần hiểu được mọi chuyện thì đã quá muộn rồi, thần đã hiểu ra người thực sự mà thần thương là hắn, nhưng thần nhận ra quá muộn. Tề Quân, xin ngài hãy cho tội thần một cơ hội, thần không thể từ bỏ hắn như vậy được, thần không thể. Rõ ràng hắn vẫn còn sống mà đứng trước mặt thần, mà bản thân thần đã tổn thương hắn quá nhiều, nên thần không thể buông tha cho hắn được.” Đường đường là một đại tướng

quân uy vũ, mà giờ đây lại chỉ như một đứa trẻ đang làm sai nhận lỗi trước mặt họ, những giọt nước mắt lại bắt đầu rơi đầy trên mặt.

“Lão Tử làm sao biết được, có phải vì ngươi sợ bị giáng tội nên mới cố ý trước mặt ta nói yêu Nhiễm Trần đúng không? Ngươi thương hấn sao? Hừ, nếu thực sự thương hấn sao trước kia lại làm ra những chuyện như vậy với hấn? Sao ngày đó gặp lại còn mắng hấn? Ngươi có biết vì những lời nói của ngươi mà khiến hấn phải khóc suốt một đêm không hả?” Úc Tường Văn nhìn bộ dạng ăn năn của Thương Vũ, trong lòng ít nhiều cũng muốn gả con gái nhà mình đi, nhưng những hành động của Thương Vũ trước kia, thật làm cho Úc Tường Văn không thể yên lòng được, Úc Tường Văn sợ Nhiễm Trần sẽ lại bị Thương Vũ tổn thương.

“Thần biết, ngày đó, khi thấy hấn ném chậu rửa mặt vào người thần, thần đã biết. Người nhu thuận hiền dịu như hấn làm sao lại làm ra hành động đó được, chắc chắn lời nói của thần đã khiến hấn bị tổn thương, nên hấn mới làm vậy với thần. Đêm đó khi nghe hấn khóc một đêm, thần hận không thể xé nát miệng mình ra. Nhưng, thần đổ kỵ”

Hai người ngồi trên vẫn không nói gì, vẫn im lặng tiếp tục nghe Thương Vũ nói.

“Ngay từ đầu, thần đã yêu lầm người, thần vẫn cho rằng bản thân mình yêu Tiểu Chiêu, nhưng khi thần nhớ lại chuyện năm đó, khi thần đi trên đường đã đánh rớt ngọc bội, rồi một người lượm lên giúp thần, người đó rất đơn thuần, rất hiền dịu, nhẹ nhàng nhìn thần cười. Người đó làm sao mà giống với Tiểu Chiêu suốt ngày thích quậy phá, làm sao giống với một người hoạt bát năng động như Tiểu Chiêu được. Nhưng thần vẫn cố chấp, coi Tiểu Chiêu là người năm đó, nhưng khi nhìn thấy gương mặt giống y chang người năm đó ở cùng Dương Phi Long, thần không chịu được. Thần đổ kỵ, rõ ràng thần thích người đơn thuần hiền dịu kia, nhưng tại sao khi thấy gương mặt đó chọn Dương Phi Long chứ không chọn thần, thần lại thấy tức giận. Cho nên thần không để ý đến tính cách của người đó nữa, thần chỉ muốn một lòng tìm hấn về, nhưng khi nhìn thấy một gương mặt đầy sẹo xuất hiện trước mặt thần, thần đã không nói nên lời, chỉ cảm thấy thật hối hận. Nếu như thần để hấn ở cùng Dương Phi Long, bọn họ chắc chắn sẽ hạnh phúc, nhưng tôi không thể buông tha hấn, không thể được.”

Úc Tường Văn và Thương Hạo không ngờ mọi chuyện lại rắc rối đến vậy, nhưng vẫn im lặng ngồi nghe.

“Vì vậy, thần mỗi ngày chỉ có thể chăm sóc cho người mặt sẹo, ôm hấn trong lòng, để hấn đọc sách, nghe hấn lầm bầm. Điều khiến thần vui, chính là hình ảnh của người năm đó đã trở lại, một người mềm mại, nhu thuận. Nhưng thần lại sợ, vì Tiểu Chiêu bắt buộc đi theo thần nên Tiểu Chiêu mới thay đổi, không còn như xưa, thần sợ, nhưng thần càng sợ một điều Tiểu Chiêu sẽ trở lại thành đứa bé năng động giống ngày xưa. Thần yêu là yêu con người nhu thuận dịu ngoan hiền giờ của hấn, người nhẹ nhàng nhìn thần rồi cười.”

Thương Vũ ngẩng đầu, cười tự giễu “Nếu không vì ngày đó, nếu như Vương quân gia không nhìn thấy Tiểu Chiêu và Dương Phi Long, thì thần và người đó đã là một đôi vô cùng hạnh phúc”

Thương Vũ lại cúi đầu, tiếp tục nói “Ngày đó, thần quá tức giận nên liền trở về đánh hấn, sau đó nghe Tiểu Chiêu nói vì hấn không được Dương Phi Long sủng ái nữa, lại nghe được tin thần muốn Tiểu Chiêu nên đòi thay Tiểu Chiêu đến chỗ thần. Người đã quan hệ với Dương Phi Long, lại ngang nhiên chạy đến bên thần đòi thần yêu hấn, Tiểu Chiêu khi nói xong, biết là hấn không thể nói được, nhưng thần vẫn tin Tiểu Chiêu, còn tức giận ra sức đánh đập hấn. Nếu ngày đó thần có thể bình tĩnh hơn một chút, bình tĩnh

mà nhìn vào đôi mắt bi thương của hắn, nhìn vào đau xót trong lòng hắn thì đã không thể này”

“Nên ngươi đã tìm người làm hắn đến gần chết đúng không? Vì hắn là một tiểu quan, vì hắn đã ăn nằm với Dương Phi Long, vì một câu nói của Tiểu Chiêu? Vì những cái đó mà ngươi hại hắn bị người khác làm đến chết đi sống lại sao?” Úc Tường Văn nhớ đến hình bóng Úc Nhiễm Trần ngày đó, khi hắn kể chuyện của hắn cho Úc Tường Văn nghe, rất lạnh đậm, cứ như mọi chuyện đều là số phận của hắn rồi.

“Là... là bởi vì thần đồ kỵ, vì sự tức giận của thần, vì sự tự tin luôn cho mình là đúng, vì cái tự tôn ngu xuẩn của thần. Đến khi hai người bọn họ rời đi, thần mới hiểu được, bản thân mình thích hắn nhiều đến mức nào. Thế là thần ra tay giết sạch những kẻ đã làm nhục hắn, dùng ngựa chạy như điên đi khắp nơi tìm hắn, nhưng không tìm được, ngay cả thi thể cũng không thể thấy”

“Là ngươi tự mang hắn ném đi, khiến hắn chết cũng chết không được sạch sẽ mà” Úc Tường Văn mạnh mẽ đánh vào chỗ đau của Ngưng Vương.

“Tiểu Chiêu nói khích thần, nói thần thích thượng hắn, thần... thần thật sự không phải người bạc tình bạc nghĩa, thần luôn tưởng mình thích Tiểu Chiêu, vì thế khi nghe Tiểu Chiêu nói vậy, khiến cho thần tức điên vì đã lao tâm lao lực giành ra rất nhiều thời gian để lấy lòng một tiểu quan thế thân cho Tiểu Chiêu. Để, để làm cho Tiểu Chiêu vui, thần đã không ngại đem hắn ném đi”

39. Quyển 4 - Chương 5

Edit: Nagi Maria

“Ngươi còn ném hắn ra ngoài không một mảnh vải che thân, không phải sao?” Úc Tường Văn cảm thấy Thương Vũ thật hà tiện, thật keo kiệt.

“Không phải, không phải, thần sau khi tưởng hắn đã chết, tâm của thần cũng chết theo hắn. Thần rất hối hận, cho đến ngày đó, khi vào cung, thần thấy được một người có chân trái bị tật, tóc tai thì bù xù, không hiểu sao khi nhìn thấy người đó, tim thần đập rất nhanh, trong đầu chỉ muốn biết hắn là ai, càng nghĩ càng khiến thần phát điên. Nghĩ đến chân trái bị tật, thần lập tức nhận ra người đó chính là hắn, nhưng thần không tin, còn tự cười nhạo chính mình. Thần cũng không thêm nghĩ nhiều, nhưng khi thần đi ngang qua người hắn, trong khoảnh khắc đó, thần đột nhiên cảm nhận được hắn không hề chết. Thần còn muốn quay lại tóm người đó, nhìn mặt xem có phải hắn không, nhưng đúng lúc này thì Hồ đại nhân gọi thần đi. Nếu lúc đó thần không đi liền, mà cứ như thế bắt hắn quay đầu, mọi chuyện đã không tệ đến mức này.”

Ba người đều im lặng, sau đó Thương Hạo nói “Vũ nhi, ngươi thật lòng yêu Nhiễm Trần?”

“Vâng, là thật lòng yêu hắn, cầu xin hoàng thượng và Tề Quân hãy cho thần một cơ hội, thần nhất định sẽ cho hắn biết thần yêu hắn đến mức nào, thần sẽ không để hắn chịu bất cứ khổ sở nào cả” Thương Vũ nghe Thương Hạo nói thế, liền cảm nhận được vẫn còn hi vọng để được ở cạnh hắn.

“Văn, người xem kia, hẳn thật lòng mà, cho hẳn một cơ hội đi, vả lại ta cũng đâu biết Trần nhi có thương hẳn hay không, ta cứ để Trần nhi tự quyết định chuyện này đi”

“Nhiễm Trần, giờ con chúng ta đã bị hại thành thế này, ta làm sao mà yên tâm giao con ta cho hẳn, huống hồ, Nhiễm Trần của hiện tại chỉ là một đứa bé” Úc Tường Văn tuy đã mềm lòng nhưng vẫn cảnh giác, quan trọng hơn trí nhớ của Nhiễm Trần hiện giờ đang bị phong bế.

“Văn, trước kia khi Nhiễm Trần vẫn còn tỉnh táo, có thể trong lòng hẳn vẫn để tâm đến Vũ nhi, chúng ta giờ cho nó tiếp nhận Thương Vũ một lần nữa, để xóa bỏ hiềm khích cùng hiểu lầm trước kia, vậy không tốt sao? Còn nếu như hẳn không thích Vũ Nhi, thì lúc này người đuổi Vũ nhi đi cũng không muộn” Nhìn ánh mắt tràn đầy mong mỏi của Thương Vũ, Thương Hạo dù gì cũng không chịu đựng được, đành nói giúp hẳn.

“Tiểu tử, Lão Tử nói cho người biết, Lão Tử có thể cho người một cơ hội, nhưng nếu Lão Tử biết người đối xử không tốt với con ta, Lão Tử nhất định sẽ đem người về cung đánh đến chết, sau đó thiêu chết người, thiêu người đến khi xương cốt cũng không còn” Úc Tường Văn đi đến trước mặt Thương Vũ, véo má hẳn thật đau.

“Tử Quỷ, người cho hẳn đi sửa soạn đi, tí nữa ta sẽ đưa hẳn đi gặp Nhiễm Trần. Tiểu tử nhà người, ta cho người cơ hội đi lấy lòng con ta đấy, chẳng qua là hiện tại con ta đã tự phong bế trí nhớ của mình lại rồi. Bây giờ nó chỉ là một đứa trẻ 6, 7 tuổi thôi, người có thể chấp nhận hẳn không?” Úc Tường Văn sợ quyết định này là sai lầm, sợ Nhiễm Trần sẽ lại bị tổn thương.

“Dù hẳn biến thành cái dạng gì, thần cũng không buông hẳn ra đâu” Thương Vũ kiên định gật đầu đảm bảo với Úc Tường Văn.

“Tốt, người bây giờ đóng giả là một tiểu thái giám đi, ta sẽ cho người đi hầu hạ hẳn, như vậy sẽ không dọa hẳn sợ” Thương Vũ gật đầu, hai mắt liền toả sáng.

Thương Hạo thân thiết ôm lấy Úc Tường Văn “Văn, cảm ơn người đã cho bọn nhỏ cơ hội”

40. Quyển 4 - Chương 6

Edit: Nagi Maria

“Aiza, a, Tề Quân” Tiểu Thuận Tử cuống quýt chạy ra Lam Điện, không để ý nên đụng phải Úc Tường Văn.

“Muốn chết rồi à, lại bày trò gì nữa đây, chạy vội như vậy làm cái gì, còn phép tắc không đây?”

“Tề... Tề Quân, không hay rồi, Nhiễm Trần chủ tử đang mắc kẹt trên cây, Tiểu Thuận Tử đang muốn tìm thị vệ giúp chủ tử xuống” Tiểu Thuận Tử tò mò nhìn Thương Vũ cao to đẹp trai đang đứng sau Úc Tường

Văn.

Úc Tường Văn vừa nghe xong liền hoảng sợ, cùng Thương Vũ chạy nhanh vào Lam Điện, ở xa xa đã nhìn thấy Nhiễm Trần ôm cành cây khóc oa oa, không thể động đậy được.

“Nhiễm Trần, đừng nhúc nhích, đừng cử động, đừng hoảng, cha tới cứu ngươi đây” Úc Tường Văn ở dưới cây trấn an Nhiễm Trần.

Úc Tường Văn chưa kịp nói xong, Thương Vũ đã phi thân (khinh công á ~) nhảy lên cây, đem Nhiễm Trần bế xuống.

“Cha, con rất sợ” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Nhiễm Trần giờ tái nhợt lại, nắm chặt lấy góc áo của Úc Tường Văn.

“Ngươi đó, muốn chết rồi sao, trèo lên cây làm gì? Chân trái đã gần phế rồi, còn học đòi người ta trèo cây à, người muốn cha ngươi phải sống trong bất an mỗi ngày sao. Cha ngươi giờ đã già rồi, biết không hả, ngươi đừng có quậy nữa được không. Ngươi có biết nếu làm vậy có thể sẽ bị thương nặng không? Trời ơi, có bị thương không?” Úc Tường Văn nắm chặt lấy tay Úc Nhiễm Trần, tức giận mà đánh vào tay hắn, lòng bàn tay đỏ bừng lên, Nhiễm Trần biết mình sai nên chỉ cúi đầu không nói.

“Tề Quân, là lỗi của nô tài, ngài đừng đánh chủ tử” Tiểu Hoàn Tử vội vàng can trước người Nhiễm Trần.

“Nói, nãy giờ xảy ra chuyện gì?”

“Chim con chân bị thương rớt từ trên cây xuống đất, chủ tử chữa vết thương cho chim con, Tiểu Hoàn Tử nói muốn mang chim nhỏ thả đi, chủ tử bảo Tiểu Hoàn Tử còn nhỏ nên không thể trèo cây được nên tự mình leo lên cây để thả chim con về tổ” Tiểu Hoàn ánh mắt có lỗi nhìn Nhiễm Trần.

“Cha, ngươi đừng trách Tiểu Hoàn, là do Nhiễm Trần không tốt, Nhiễm Trần biết sai rồi, cha đừng phạt hắn, lần sau Nhiễm Trần sẽ không như vậy nữa”

“Vậy cha phạt ngươi, từ nay về sau không được trèo cây nữa. Đưa tay ra cha xem nào, có đau không, vừa rồi vì cha nhất thời tức giận nên mới đánh ngươi” Úc Tường Văn thối thối bàn tay đỏ bừng, Nhiễm Trần ngẩng đầu cười.

“Ngoan, sau này đừng làm những chuyện nguy hiểm giống vậy có được không? Thật là, chân trái đã gần phế rồi, đi lại được đã là rất may mắn, không ngờ con dám trèo cao như vậy! Ngươi nhìn vai người kia, lại chảy máu nữa rồi” Nhìn vai Nhiễm Trần xuất hiện chấm đỏ, Úc Tường Văn lại đau lòng.

Thương Vũ đứng bên cạnh cũng đau lòng không kém, đúng là hắn rồi, một người rất mềm mại, rất dịu ngoan, đúng là hắn.

“Nhiễm Trần, sau này mấy việc nguy hiểm giống vậy, cứ kêu tên này làm” Úc Tường Văn xấu xa chỉ chỉ về phía Thương Vũ.

Nhiễm Trần quay đầu lại, định cảm ơn người vừa rồi đã cứu mình xuống, nhưng vừa quay đầu nhìn gương mặt của Thương Vũ, trong lòng cảm giác bất an sợ hãi không biết từ đâu xuất hiện bao trùm lấy cơ thể Nhiễm Trần, hắn vội vàng chạy từng bước một trốn ở sau lưng Úc Tường Văn “Đại phơi đản! Cha, hắn chính là đại phơi đản đó!” (Đại phơi đản: người xấu, kiểu như ông trùm của xấu xa ý, vừa sinh ra đã là người xấu, kiểu đó ^^)

“Nhiễm Trần, đừng sợ, hắn là Tiểu Vũ Tử, từ nay hắn sẽ đến đây hầu hạ cho con, hắn không phải người xấu đâu”

“Hắn là đại phơi đản, cha, con không cần đâu, hắn sẽ hại Nhiễm Trần” Thấy Nhiễm Trần vừa thấy mình đã nói vậy, cơ thể Thương Vũ liền lạnh đến phát run, hoá ra trong lòng Nhiễm Trần, hắn là một người như vậy, hoá ra chính mình yêu hắn nhiều đến vậy.

Úc Tường Văn thấy vẻ mặt Thương Vũ thoáng chốc trở nên bi thương, dù sao bản thân cũng là một thầy thuốc có tâm a, nên nhất thời cũng có chút đồng tình. Úc Tường Văn kéo Nhiễm Trần đang trốn sau lưng mình ra, để Nhiễm Trần nhìn thẳng vào mắt mình “Nhiễm Trần, có thể trước kia hắn thực sự là một đại phơi đản, nhưng hắn đã biết hắn sai rồi, hắn còn sửa sai nữa, sửa sai rất tốt. Cha trước kia vì ngu quên đem phòng thuốc đốt rụi, không phải cha cũng biết sửa sai đó sao, vì thế nếu con không cho hắn một cơ hội, hắn sẽ mãi mãi là một đại phơi đản, con cho hắn một cơ hội chuộc lỗi được không?”

Nhiễm Trần nhìn cha một lát, rồi quay đầu nhìn Thương Vũ, suy nghĩ rất lâu, nhưng trong lòng vẫn có chút sợ, lại trốn vào trong ngực Úc Tường Văn “Vậy, vậy cha phải hứa với con, cho con một con thỏ nhỏ, con còn muốn cha mua hồ lô đường cho con nữa, lần trước người nói mua con ăn nhưng người không có mua, người nợ con hồ lô”

“Được, cha hứa mua hồ lô đường cho người, nhưng người muốn nuôi thỏ con làm gì?” Úc Tường Văn tò mò hỏi.

“Con... con...” Úc Nhiễm Trần ấp úng, thật lâu cũng không nói ra nguyên nhân.

Tiểu Hoàn lập tức nhanh nhẩu đáp “Tề Quân, chủ tử không thích ăn cà rốt, nuôi thỏ để nó ăn thay người”

“Tiểu Hoàn!” Nhiễm Trần đỏ mặt, tức giận đưa tay định đánh vào người Tiểu Hoàn.

“A, chủ tử, người tha mạng cho nô tài” Tiểu Hoàn ngay lập tức xách dép chạy mất.

“Ngoan, cha có thể cho người thỏ con, nhưng người không được biếng ăn đâu đấy. Hứa với cha”

“Vâng, chỉ cần cho con hồ lô đường và thỏ nhỏ, Nhiễm Trần con sẽ cho đại phơi đản ở lại bên cạnh con sửa

sai” Úc Tường Văn ngoéo tay với Úc Nhiễm Trần, Thương Vũ đi theo đằng sau hai người, vẫn không mở miệng nói gì nhưng trong lòng thầm vui mừng.

41. Quyển 4 - Chương 7

Edit: Nagi Maria

“Chủ tử, đừng tìm nữa, người cứ ngồi yên ở đây, Tiểu Quý Tử sẽ tìm thỏ nhỏ cho người” Tiểu Quý Tử thấy Nhiễm Trần đã có Thương Vũ bên cạnh chăm sóc, nên yên tâm đi bắt chú thỏ ‘đào phạm’

Từ ngày dùng thỏ con và kẹo hồ lô đường đôi lấy Thương Vũ, Úc Nhiễm Trần ngày nào cũng quần lấy thỏ con không rời, lúc sờ sờ, lúc xoa xoa, lúc bóp bóp (:v), xong thì ôm hoài không thả.

Thỏ con thật sự nhịn không được nữa rồi a, từ tay hấn nhảy xuống đất, trốn mất, Úc Nhiễm Trần chống cằm ngồi trên bàn, thở hừ hừ buồn bực.

Thương Vũ nhìn thấy bộ dáng đáng yêu này của hấn, không nhịn được mà khẽ cười.

Ở cạnh Úc Nhiễm Trần vài ngày, Thương Vũ phát hiện, bản thân chỉ biết được một mặt của Nhiễm Trần, hấn chỉ biết một Nhiễm Trần im lặng và ngoan ngoãn mà thôi.

Chính mình nói thích hấn, chính mình nói yêu hấn, nhưng ngay cả người mình thích, người mình yêu cũng không hiểu rõ. Nhưng chỉ cần một ánh mắt và nụ cười của hấn, chỉ cần một lần gặp mặt ở trên đường năm đó, hấn đã yêu hấn mất rồi.

Hiện giờ, hấn đã càng ngày càng thấy được, càng cảm nhận được một Úc Nhiễm Trần nguyên vẹn hơn, một người hiền diệu như hấn nhưng thật ra cũng rất bướng bỉnh, có lúc cũng vui vẻ mà cười to, đôi khi hấn cũng giận dỗi, còn bây giờ hấn lại rất đáng yêu khi chống cằm ngồi nghĩ cách bắt thỏ con.

Lúc đầu Thương Vũ chỉ nghĩ vì tâm trí hiện tại của Úc Nhiễm Trần chỉ là một đứa trẻ nên hấn mới như vậy, nhưng dần dần Thương Vũ mới phát hiện ra, đây mới thật là Nhiễm Trần. Nhưng vì bọn họ đã thương tổn hấn quá nhiều nên hấn đã lựa chọn kiềm chế, lựa chọn sự im lặng, lựa chọn trở thành một con rối gỗ biết nghe lời.

Nhưng Nhiễm Trần của hiện tại lại rất ngây thơ, rất đáng yêu, lại hiền lành lương thiện, Thương Vũ càng ngày càng mê mẩn Úc Nhiễm Trần, so với trước càng yêu người trước mắt hơn.

Thương Vũ muốn chăm sóc Nhiễm Trần thật tốt, không để ai làm đau hấn nữa, nhưng trước kia Thương Vũ hấn đã tổn thương Nhiễm Trần quá nhiều, nên hấn băn khoăn, hấn cũng sợ sẽ làm tan nát tâm Nhiễm Trần lần nữa, nên hấn cảm thấy rất khó xử.

Vì thế, trước tiên, Thương Vũ chỉ có thể đứng ở phía xa nhìn Nhiệm Trần, đứng ở phía xa dõi theo hắn, bảo vệ hắn, đến lúc hắn chấp nhận tha thứ. Nhưng Thương Vũ lo lắng hắn sẽ không bao giờ chấp nhận tha thứ cho mình.

“Nhiệm Trần chủ tử, Tiểu Quý Tử giúp người mang thổ nhỏ về rồi đây” Tiểu Quý Tử ôm lấy thổ nhỏ chạy đến trước mặt Úc Nhiệm Trần.

“Tiểu Quý Tử, người cũng thấy đại phôi dẫn rất đáng sợ mà, đúng không? Hắn cứ đứng ở đó nhìn ta, ta rất sợ” Úc Nhiệm Trần có chút hối hận vì đã chấp nhận điều kiện của Úc Tường Văn, nói là để Thương Vũ hầu hạ hắn, nhưng Úc Nhiệm Trần lại thấy là đang giám thị hắn thì đúng hơn, ánh mắt nóng rực của tên đó vẫn không ngừng di chuyển trên người hắn.

Tiểu Quý Tử nhìn Thương Vũ đang đứng ở phía xa, đúng là kỳ lạ thật, nhưng rồi Tiểu Quý Tử lại thấy tội nghiệp cho Thương Vũ “Nhiệm Trần chủ tử à, người nhìn xem, Tiểu Quý Tử cảm thấy hắn thật đáng thương”

“Hả?” Nhiệm Trần sờ sờ đầu của thổ nhỏ, nghi ngờ nhìn Tiểu Quý Tử.

“Nhiệm Trần chủ tử à, hắn đến đây đã được vài ngày rồi, nhưng hắn cứ đứng ngốc ở xa xa mà nhìn người, 6 người bọn ta hầu hạ người cũng lâu rồi, ngày nào cũng chơi đùa cùng người. Tuy hắn cao to, còn lớn hơn chúng ta, nhưng nhìn hắn như vậy, thật là cô đơn, thật là đáng thương. Người cũng gọi hắn đến chơi cùng chúng ta đi.”

Tiểu Quý Tử nghĩ, trước giờ Nhiệm Trần chủ tử đối với bọn họ rất tốt, trước kia chủ tử tuy không giống một đứa trẻ, nhưng dù bọn họ chơi gì, nói gì, chủ tử cũng luôn mặc kệ bọn họ. Giờ đây, sau khi bị bệnh, tuy Nhiệm Trần chủ tử đã thay đổi nhưng cuộc sống với chủ tử so với trước kia còn tốt hơn rất nhiều, mỗi ngày còn cùng bọn họ chơi đùa.

Sáu người họ cũng không biết Thương Vũ chính là Ngưng Vương, nên dù là làm việc gì trong Lam điện, họ đều thấy Thương Vũ cô đơn đứng một mình ở phía xa, nhìn chủ tử rất say đắm, nhưng hắn luôn bị chủ tử cự tuyệt, nên cũng thấy tội nghiệp thay cho hắn.

“A... Người cảm thấy hắn đáng thương thật sao?” Úc Nhiệm Trần nghĩ ngợi một chút, đúng thật đại phôi dẫn đến đây đã lâu ngày, người khác nói chuyện hắn cũng không tham gia, dần dần cũng không còn ai để ý đến hắn nữa.

“Đúng đấy, chủ tử”

“Vây, vậy người kêu đại phôi dẫn đến đây đi, nói hắn lần sau đừng đứng xa như vậy nữa, cũng đừng tự tách biệt mình, ta, ta sẽ để hắn cùng chơi với chúng ta” Tuy là Úc Nhiệm Trần thấy hắn đáng sợ thật, nhưng khi nghe Tiểu Quý Tử nói vậy thì trong lòng cũng thấy bồn chồn. Người ta đã biết sai và sửa sai, vậy thì, vậy thì nghe theo cha, cho hắn một cơ hội, không bài xích hắn nữa, cũng không cô lập hắn nữa, cùng hắn ở chung.....

Thương Vũ vừa nghe Tiểu Quý Tử thông báo xong thì mừng như điên, nhưng cũng không dám biểu hiện quá lộ ra bên ngoài, vì sợ sẽ dọa bọn họ, Thương Vũ chỉ ngượng ngùng bước đến trước mặt Nhiệm Trần.

Úc Nhiệm Trần thấy Thương Vũ bước về phía mình, trong lòng vẫn có chút sợ hãi, ngắc đầu cố ý nhìn sang hướng khác, nhưng nghĩ lại thì Tiểu Vũ Tử không có ác ý gì nên cũng tạm yên tâm được một chút.

“Tiểu Quý Tử, nhìn kìa, chim nhỏ bay được rồi. Ta, có phải trước kia ta từng khám bệnh không?” Nhìn con chim con đã bay khỏi tổ, Úc Nhiệm Trần theo bản năng cảm nhận được mình trước kia là đại phu.

Tiểu Quý Tử vội vàng gật đầu “Người trước kia mỗi ngày đều đến Thái y viện làm việc rất lâu, còn hoàng thượng và Tề Quân thì giải quyết chính sự rất cực nhọc, người mỗi ngày đều pha thuốc bổ mang đến cho cả hai người họ. Mỗi lần nô tài mang thuốc đến, hai người họ đều khen người nhu thuận, ngoan ngoãn hiểu chuyện”

“A, ta không có nghĩ đến chuyện này, hai ngày nay chơi vui quá, trong lòng lại cảm thấy có gì đó không đúng, ha ha, hoá ra ta là một thầy thuốc, ta muốn đi thái y viện xem được không?” Úc Nhiệm Trần vừa nghĩ đến bản thân có việc để làm, không còn cần phải ở đây chơi đùa mỗi ngày nữa, trong lòng liền vui vẻ hẳn lên.

“Khà khà, Tề Quân sớm đã sắp xếp cả rồi, nếu muốn đi, thì phải cùng chúng ta đi.”

“Vậy giờ liền đi thôi” Úc Nhiệm Trần ôm thỏ nhỏ, cùng Thương Vũ và Tiểu Quý Tử đi thái y viện.

42. Quyển 4 - Chương 8

Edit: Nagi Maria

Vừa đến thái y viện, Úc Nhiệm Trần đã cảm thấy nơi này thật quen thuộc, khi về đến phòng nhỏ của mình trong thái y viện, nhìn cái giá đầy sách, đột nhiên trong lòng rất hứng thú, cầm từng quyển lên xem.

Nhưng khi nhìn qua từng quyển, trong lòng hơi mất hứng một tẹo “Mấy quyển này, ta nhớ rất rõ đã đọc rồi, nhưng sao không nhớ được mình đọc lúc nào vậy?”

Tiểu Quý Tử lo lắng chạy đến cạnh Nhiệm Trần nói: “Chủ tử, nếu nhớ không được thì cũng đừng suy nghĩ nhiều nữa. Trước tiên người cứ đi pha dược cho hai người họ đi, hoàng thượng và Tề Quân nói thái giám thần không biết cách pha, sức lửa quá yếu. Người pha dược rất giỏi, vì vậy người hãy đi pha đi, xong Tiểu Quý Tử sẽ thay người mang đến cho hoàng thượng và Tề Quân, sau đó sẽ nói với họ vài câu để tới họ mua hồ lô đường cho người ăn”

Vừa nghe đến hồ lô đường, Úc Nhiệm Trần lập tức nuốt nước miếng, có lẽ cả đời này ăn cũng không ngán

được, bản thân cũng không rõ tại sao nhưng trong đầu luôn xuất hiện ba chữ hồ lô đường. Nhiệm Trần nhanh chóng gạt đầu, nhìn phương thuốc Tiểu Quý Tử đưa cho mình, Nhiệm Trần chọn được, lấy được, động tác rất thành thạo, rồi đưa được bỏ vào cái niu nhỏ, sau đó đổ nước vào, hành động không có chút do dự.

Tiểu Quý Tử bị thái y gọi đi giúp, Nhiệm Trần gạt đầu bảo hần đi đi. Tiểu Quý Tử đành than khóc không ngừng, đám thái y kia lúc nào cũng ăn hiếp hần cùng Tiểu Hoàn, bắt bọn họ làm này làm kia, trong lòng không cam chịu, nhưng chủ tử cứ gạt đầu đồng ý, làm cho bản thân phải đi giúp họ mà không được kêu ca.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Úc Nhiệm Trần khi pha được, Thương Vũ cũng không dám quấy rầy hần, chỉ lẳng lặng đứng nhìn. Đến khi nhìn thấy Nhiệm Trần vì nhiệt từ bếp lò mà mồ hôi chảy liên tục, không kìm được lòng mình, đi đến bên cạnh Nhiệm Trần, lấy tay áo lau đi mồ hôi trên trán.

Úc Nhiệm Trần hoảng sợ, kinh ngạc nhìn Thương Vũ, đẩy tay hần ra, giọng nói có chút run rẩy “Người, người làm gì thế?”

“Đừng sợ, ta sẽ không làm hại người, ta giúp người lau mồ hôi” Nhìn Nhiệm Trần mặt mày hoảng sợ, trong lòng vẫn có chút đau đớn.

Úc Nhiệm Trần ngượng ngùng, người ta rõ ràng đã biết sai rồi, còn sửa sai nữa kìa. Hần rõ ràng có ý tốt, cũng không phải là người xấu xa gì cả. Nhìn vẻ mặt bi thương của Thương Vũ, Úc Nhiệm Trần ấp úng mở miệng nói “Cảm ơn... cảm ơn người, đại phu”

Thương Vũ nghe xong, cảm thấy bản thân vẫn còn hi vọng, không dám tiến thêm một bước nào, chỉ nhẹ nhàng giúp Nhiệm Trần lau mồ hôi, Úc Nhiệm Trần cũng không có đẩy tay hần ra nữa.

“Đại... đại phu, pha thuốc xong rồi, được tốt lắm, ta, ta đi đưa thuốc cho cha và Tử Quỷ thụ phân đây”

Thương Vũ cầm lấy tay của Nhiệm Trần đang định cầm lấy cái giỏ tre “Để ta đi, người ở đây nghỉ ngơi đi”

Úc Nhiệm Trần ngoan ngoãn gạt đầu, trong lòng nghĩ đại phu đâu phải người xấu đâu, có lẽ do hần biết sửa sai, mà còn sửa rất tốt, nhưng tại sao mới gặp ta lại gọi hần là đại phu chứ? Nghĩ hoài không ra, nhìn bóng Thương Vũ khuất dần, Nhiệm Trần nằm lên giường, theo thói quen bắt đầu nghỉ ngơi.

Tiểu Quý Tử trở về thấy Nhiệm Trần đang nằm sấp trên giường ngủ, lo lắng chạy đến, lấy ra cái chăn dày mùi thuốc đông y, đắp lên cho Nhiệm Trần, tìm lấy cái miến thấm (thấm bông, chăn bông loại nhỏ cho em bé á ~) mềm mại bọc lấy bên chân trái của Nhiệm Trần.

Thương Vũ vừa bước vào cửa đã thấy Tiểu Quý Tử làm những việc này, trong lòng thấy thật kỳ lạ, đã cuối xuân rồi, sao còn phải đắp chăn.

Tiểu Quý Tử nhìn Thương Vũ cầm theo giỏ tre trở về liền hiểu hần đã đi đưa thuốc, thấy hần tò mò liền

nói “Cái này, ai, ta quên không nói cho người biết. Nhiễm Trần chủ tử khi đã đến Thái y viện thì sẽ ở lại rất lâu, cứ đến trưa là chủ tử sẽ nghỉ ngơi nửa canh giờ, sau đó người ngủ ít nhất phải một canh giờ. Sau này người nhớ rõ phải đắp chăn, nhưng mùa hè đã đến rồi, không cần đắp kín người, chỉ cần đắp chăn từ bụng trở xuống là được. Mà người bắt buộc phải dùng miên thảo để bọc lấy chân trái của người”

Thương Vũ tò mò hỏi Tiểu Quý Tử nguyên nhân phải làm vậy.

“Ai, chủ tử thân thể vốn đã rất yếu rồi, trước kia còn bị thương do chịu lạnh, nên cơ thể người đặc biệt sợ lạnh. Tề Quân nói khi ở Đông Lâm, cơ thể đã bị tổn thương nghiêm trọng do giá rét, nên về sau càng phải chăm sóc cho thật tốt. Chân trái không biết bị ai làm đến gần như tàn phế, cứ hễ trời mưa, trời lạnh hoặc có gió lớn liền đau. Trước kia chủ tử chịu đau không nói, về sau vào một ngày mưa, khi đang ngủ thì rên đau, lúc này Tề Quân mới phát hiện ra, đem bọn ta mắng một trận làm bọn ta sợ chết khiếp. Chủ tử người đau cũng không kêu, chỉ cắn môi chịu đựng, cắn đến chảy máu tùm lum. Sau này bọn ta đã biết, cứ hễ trời mưa hắt sẽ lại bị đau, vì vậy bình thường phải chăm sóc thật cẩn thận, chỉ cần đốt đinh hương của Tề Quân vào mỗi tối là ổn. Sau này người phải nhớ thật kỹ, đắp chăn cho người cẩn thận, trong kia nhiều chăn lắm, cứ tùy ý mà sử dụng” Tiểu Quý Tử như một vị tiên bói dạy bảo hậu bối, căn dặn Thương Vũ cẩn thận.

Thương Vũ nghe xong, nhẹ nhàng sờ vào chân trái của Nhiễm Trần, trong lòng cảm thấy rất hối hận. Vết thương này, chẳng phải ngày đó chính hắn đã dùng roi đánh hết sức vào chân trái của hắn sao.

“Ồ, thỏ nhỏ đâu rồi?” Chạng vạng, Nhiễm Trần tỉnh lại, cả ba đang thu dọn chuẩn bị quay về Lam Điện, chuẩn bị đi thì Nhiễm Trần đột nhiên nhớ ra mình cũng mang thỏ nhỏ đến đây. Hắn đã bỏ lỡ thỏ nhỏ.

Ba người cùng nhau tìm khắp nơi, Nhiễm Trần liền phát hiện một con thỏ con đang nằm cứng đờ trên giường không động đậy.

Nhiễm Trần oa oa khóc nức nở “Thỏ nhỏ... thỏ nhỏ chết rồi...” Nhiễm Trần không dám đến sờ thi thể của thỏ con, chỉ ngồi trước giường ra sức mà khóc than.

“Con nhỏ mới còn nhỏ thôi mà, chắc tại nơi này mùi thuốc nồng quá, thỏ con không chịu được. Đừng khóc, ngoan, ta sẽ mang cho người một con thỏ khác” Thương Vũ liền đến bên cạnh an ủi, nhưng không khuyên được Nhiễm Trần.

“Ta... ta không cần, ta chỉ muốn con này thôi, oa... Tại... tại ta không tốt... ta mang nó đến... nhưng... nhưng lại quên mất... không chăm sóc nó”

Tiểu Quý Tử cũng không còn cách nào khác, đành chạy vào đỡ dành “Nhiễm Trần chủ tử, nếu thỏ con đã chết, người hãy xây cho nó một ngôi mộ đi, nó có thể đầu thai được rồi, Tiểu Quý Tử sẽ giúp người. Người đừng khóc nữa, thỏ nhỏ biết người không cố ý, người không khóc thì nó mới đi đầu thai chuyển kiếp. Người cứ khóc như vậy, thỏ con sẽ không an lòng, sẽ không đi đầu thai được”

“Thật... thật sao?”

“Thật, chúng ta về thôi, để Tiểu Quý Tử mang thổ con chôn dưới gốc cây, sau này thổ nhỏ sẽ đầu thai chuyển kiếp, đầu thai xong sẽ tiếp tục đến chơi với người” Thương Vũ cũng theo ý của Tiểu Quý Tử, đem Nhiễm Trần vừa đỗ vừa đưa về Lam Điện.

Dọc đường, Nhiễm Trần vẫn khóc suốt mướt, thổ con chết rồi, không cần Nhiễm Trần nữa, là Nhiễm Trần hại chết thổ con, con thổ đừng trách Nhiễm Trần, phải sớm đi đầu thai.

Thương Vũ nhìn Nhiễm Trần khóc đến không đi nổi, hấn đành công Nhiễm Trần trở về.

Nhiễm Trần lúc đầu có chút phản kháng, nhưng Nhiễm Trần thật sự khóc mệt đến không đi nổi nữa rồi, đành phải yên lặng ôm cổ nằm trên lưng Thương Vũ, dựa vào tấm lưng rắn chắc của Thương Vũ, trong lòng cảm thấy ấm áp hơn nhiều. Nhưng mà khóc thì vẫn cứ khóc, khóc đến ướt cả áo của Thương Vũ.

Thương Vũ thổ dài một cái, chỉ vì cái chết của một con thổ mà đã khóc thành thế này, đúng là người nhỏ bé dễ mềm lòng.

Trở lại phòng, Nhiễm Trần sống chết cũng không chịu ăn cơm, miệng cứ oa oa kêu thổ con chết rồi, thổ con chết rồi.

Mấy tiểu thái giám không còn cách nào khác, bắt hấn ăn không được, đành bỏ cuộc. Thương Vũ từ đầu tới cuối chỉ đứng nhìn, mới suy nghĩ một chút, quay đầu lại người kia đã nằm trên giường ngủ mất, chắc do khóc nhiều nên mệt đấy mà.

Thương Vũ cười, nếu như là ngày xưa thì Thương Vũ chỉ cần dỗ ngọt một chút, nói thổ con dù sao đã chết rồi, sau đó ôm người đó vào lòng, hôn nhẹ một cái, mua một con thổ khác cho người đó, chắc chắn hấn sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Còn giờ thì, ai, hấn chỉ có thể cười khổ thôi.

43. Quyển 4 - Chương 9

Edit: Nagi Maria

Cuối cùng, sau vài ngày bị Tề Quân uy hiếp, la mắng cộng đe dọa không mua hồ lô đường cho Nhiễm Trần ăn nữa, hấn mới ngoan ngoãn nghe lời, nhưng trong lòng vẫn tự trách, trách thổ nhỏ chết là do hấn, hấn đã không chăm sóc thổ cẩn thận.

“Nhiệm Trần, cho người cái này này” Thương Vũ xấu hổ đến mặt đỏ tai hồng, đem một vật gì đó nhét vào trong ngực Úc Nhiệm Trần.

Úc Nhiệm Trần cầm vật đó nhìn rất lâu, cuối cùng nghĩ hoài cũng không nghĩ ra đây là cái gì.

Thương Vũ thấy hần như vậy đành phải lên tiếng giải thích “Thỏ con của người chết rồi, cái này là do ta làm, là một con thỏ giả, thỏ giả thì sẽ không chết được, người có thể ôm nó ngủ, cũng không sợ dè chết nó, đúng không, ta... ta tặng cho người đấy”

“Con thỏ? Không phải cún sao? Mà sao nó cũng nhìn giống con heo vậy, ha ha ha ha, người làm thiệt sao?” Nhiệm Trần cười từng đoạn ngắt quãng, cười rất to, còn cười chảy cả nước mắt, Thương Vũ xấu hổ giành lại thỏ giả, ôm thỏ giả vào ngực mình.

Mặt Thương Vũ đỏ bừng, vì dễ dãi hần, vì không muốn hần buồn nên đã lấy chút bông, bắt chước nữ giới học may vá, từng đường kim mũi chỉ đều chứa đầy tình yêu của hần, may gần xong thì nhét bông vào trong, rồi sau khi hoàn thành xong liền đem mang cho hần. Vậy mà dám cười người ta, thật là, sau đó Thương Vũ nhìn Nhiệm Trần “Ừ, người không thích thì thôi”

Úc Nhiệm Trần nhanh chóng giành lại thỏ giả, ôm vào lòng “Thích, thích chứ, cái này... còn mềm hơn cả thỏ thật nữa, người phơi nắng nó sao? Có mùi nắng nữa này, Nhiệm Trần rất thích, sau này Nhiệm Trần sẽ chăm sóc thỏ thật tốt, mỗi ngày sẽ ôm thỏ cùng ngủ”

Thương Vũ thở phào một cái, may là hần thích, nếu không, Thương Vũ ta làm sao còn mặt mũi mà nhìn ai. Nhìn thấy nụ cười của Nhiệm Trần, Thương Vũ thầm thở dài.

“Cảm ơn người, đại phu nhân” Tuy miệng Nhiệm Trần vẫn kêu đại phu nhân, nhưng trong lòng Nhiệm Trần lại cảm thấy Tiểu Vũ Tử này thật không tồi, rất tốt với hần. Nhưng Nhiệm Trần vẫn luôn luôn sợ hãi, không biết tại sao, nhưng sợ hãi so với ban đầu đã tan biến rất nhiều.

“Tử Quỷ, Nhiệm Trần sức khỏe đã tốt lên rồi, không không bỏ dây xích trong vai ra sẽ rất nguy hiểm.” Úc Tường Văn kiệt sức dựa vào người Thương Hạo, giờ đây Úc Tường Văn không còn sức để cự quạ nữa.

“Nhưng thịt của hần đã hoà với xích rồi, làm sao mà lấy ra đây? Nếu dùng sức để cố rút xích ra, mạng hần sẽ mất ngay” Sờ vào tấm lưng trơn mượt của Úc Tường Văn, phía dưới Thương Hạo liền phản ứng ngay, Úc Tường Văn nhận ra liền đánh Thương Hạo một cái.

“Tử Quỷ, ta không còn sức nữa đâu, đừng, đừng làm nữa. Để nói xong chính sự đã...”

Thấy Thương Hạo cười gian, Úc Tường Văn ngay lập tức quay đầu nhìn sang hướng khác, giận dữ không thèm để ý đến Thương Hạo nữa.

“Đừng giận, nghe ta nói đã, nếu giờ bắt buộc phải lấy sợi xích ra thì... phải dùng đao thương thôi” Úc Tường Văn nghe vậy lập tức quay đầu lại, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn Thương Hạo.

“Dây xích càng ngày càng bị vùi vào trong thịt rồi, dùng dao cắt thịt ra, sau đó đem dây xích mang ra ngoài. Chỉ còn cách đó thôi, tuy làm thế sẽ chịu nỗi đau về thể xác, nhưng có thể bảo toàn mạng cho Trần Nhi. Tuy làm vậy sẽ lại khiến Trần nhi bị thương, nhưng cũng sẽ không còn nguy hiểm gì nữa.”

“Chuyện này...” Úc Tường Văn cảm thấy rất khó xử, xích nếu không lấy ra, càng kéo dài thời gian, càng nguy hiểm, huống hồ cơ thể Nhiễm Trần vốn yếu, không thể chịu được chuyện này. Bây giờ để không bị đau, khi ngủ Nhiễm Trần luôn phải nằm sấp, rất không thoải mái.

“Văn, về chuyện này, chỉ hai chúng ta không thể làm được, trước tiên ta phải tìm người có bản lĩnh, phải khéo léo, người này sẽ cắt thịt ra trước, sau đó đến phiên hai chúng ta, đem dây xích mang ra ngoài” Thương Hạo nghĩ, bây giờ ai có thể làm được chuyện này đây.

“Ừ”

“Chúng ta chỉ biết y thuật, muốn lấy được vòng trang sức ra thì cần người xuống đao thật nhanh, và phải chính xác ngay vị trí của xích, như vậy tổn thương gây ra cho Nhiễm Trần sẽ càng nhỏ hơn. Ai, chỉ là phải chọn ai đây” Thương Hạo cố gắng lục lại trí nhớ.

“Không phải cháu của người rất lợi hại sao? Ta thấy hắn rất tốt với Nhiễm Trần, để hắn làm được không?”

“Ta thấy chọn hắn cũng được, chỉ sợ là không xuống tay được thôi. Giờ hắn chẳng khác gì cái đuôi của Nhiễm Trần, Trần nhi nói hắn đi đông, hắn cũng không dám đi Tây, sợ là tổn thương một chút cũng không dám.”

Không khí xung quanh Thương Hạo và Úc Tường Văn đột nhiên trở nên im lặng, vì Úc Tường Văn cũng rất lo, hai người họ đã luôn cho người giám sát nhất cử nhất động của Thương Vũ, họ biết Thương Vũ toàn tâm toàn ý vì Nhiễm Trần, nên hiện tại cả hai rất an tâm.

“Mai tìm hắn bàn chuyện một chút” Úc Tường Văn không muốn bỏ qua bất cứ cơ hội nào để cứu Nhiễm Trần.

Thương Hạo gật đầu, tiếp tục cười gian “Được rồi, chúng ta tiếp tục thôi...”

44. Quyển 4 - Chương 10

Edit: Nagi Maria

“Nhiệm Trần, người đã chuẩn bị xong chưa?” Úc Tường Văn lo lắng nhìn Úc Nhiệm Trần, Úc Nhiệm Trần gật đầu.

“Trần nhi, một dao di chém xuống sẽ rất là đau, nhưng chúng ta đã tìm con một Khoái Dao Thủ rồi (người dùng dao nhanh như chớp ý ^^). Lúc hạ dao cũng sẽ không đau bằng lúc lấy xích ra, xích sẽ chà sát vào xương, đây là đau trong tận xương tủy. Con phải cố chịu đựng, nếu ta không lấy ra cho con thì chắc chắn sớm muộn gì con cũng phải chết. Cha, Tử Quỷ phụ thân đều đã ở đây, hai ta đều bên cạnh con, con yên tâm, chịu đau một chút thôi, sau mười ngày là sẽ hết.” Nhiệm Trần vẫn không nói, chỉ im lặng gật đầu.

Thương Vũ so với Thương Hạo và Úc Tường Văn còn lo hơn, cũng không thèm để ý Nhiệm Trần có đẩy tay mình ra không, vẫn cố mà nắm chặt lấy tay Nhiệm Trần “Nhiệm Trần, đừng sợ, cắn con thỏ giả này đi, một hồi sẽ hết đau thôi”

Thương Vũ cầm thỏ giả lên, đưa vào miệng Nhiệm Trần, Úc Nhiệm Trần nhú mào, nhưng không có thả tay đang nắm chặt lấy tay Thương Vũ, vì nắm tay Thương Vũ khiến Nhiệm Trần thấy an tâm hơn nhiều.

“Không, sẽ làm thỏ bị bẩn, ta không nỡ đâu. Người tìm cho ta một khăn để ngậm là được rồi”

Thương Vũ định thả tay đi tìm khăn, nhưng không ngờ tay còn bị Nhiệm Trần nắm chặt hơn cả mình, trong lòng vui mừng khôn xiết, Tiểu Hoàn Tử thông minh, thấy vậy liền tự mình đi lấy khăn bỏ vào miệng Nhiệm Trần.

“Văn, người lên cầm tay còn lại của Trần nhi đi, ta sẽ giữ hai chân của Trần nhi. Nhớ là phải ấn mạnh xuống, để khi Dương Phi Long hạ dao, hắn sẽ không lộn xộn”

Vừa nghe ba chữ Dương Phi Long, tay Úc Nhiệm Trần nắm lại càng chặt hơn, Thương Vũ lập tức hiểu, mặt cúi xuống, hắn rất hối hận vì đã để Dương Phi Long thay mình làm chuyện này. Nhưng thật sự Thương Vũ không xuống tay được, hắn biết, hắn không nỡ làm cho Nhiệm Trần bị thương, nhất định sẽ xảy ra vấn đề.

“Dương Phi Long, người lại đây. Có thể tha cho hai người một con đường sống hay không, còn tùy vào việc người chuộc lỗi thế nào” Úc Tường Văn uy hiếp nói.

Dương Phi Long bước vào, thấy Úc Nhiệm Trần, lòng khê nhói, vai nhô ra một phần dây xích rất gồ ghề, lưng còn đầy vết thương, chân trái thì có hơi bị bẻ cong, trong lòng rất đau xót, nhưng lập tức thu lại cảm giác đó vào lòng.

Xem tất cả đã chuẩn bị tốt, Thương Hạo lập tức ra lệnh “Được rồi, Dương Phi Long, bắt đầu đi”

Ánh dao vừa loé lên, âm thanh cắt đứt da thịt vang lên, rạch một đường từ vai trái đến vai phải Úc Nhiệm Trần, Nhiệm Trần đau đến mức hận không thể đem răng mình cắn nát, tay của Thương Vũ và Úc Tường Văn cũng bị móng tay hắn cào đến chảy máu. Dưới eo thì liều mạng mà vịn vịn, Thương Hạo đành phải tăng lực nắm chân của Úc Nhiệm Trần.

Úc Tường Văn cố nén nước mắt, nhắm mắt lại để bản thân không nhìn thấy vai và gương mặt đau đớn Úc Nhiễm Trần.

Thương Vũ cũng không thèm để ý đến bàn tay bị cào đến chảy máu, cũng không nhìn Nhiễm Trần, chỉ nhìn chăm chăm động tác của Dương Phi Long, nhìn hắn động tác rất nhanh gọn, rạch một đường trên vai Nhiễm Trần, rất nhanh liền lấy dây xích ra ngoài, không hề đụng đến xương cốt.

Động tác liên tục không dứt quãng, không hề do dự. Nhìn Dương Phi Long tập trung cao độ, lúc rút dây xích ra trên mặt cũng không biểu lộ một chút cảm xúc gì.

Nhiễm Trần cuối cùng cũng nhịn không được, hả miệng ra, khăn cũng rơi xuống, hắn kêu a lên một tiếng, rồi lập tức hôn mê bất tỉnh.

Thương Hạo ngay khi nhìn thấy sợi xích được lấy ra, liền nhanh chóng buông tay, đẩy đẩy Úc Tường Văn, Úc Tường Văn mở mắt ra, quay đầu lại, thả tay đang nắm Úc Nhiễm Trần ra, giờ phải đi hỗ trợ rồi.

Ở chỗ bị dao cắt, hai người bôi thuốc cầm máu, bắt Nhiễm Trần uống một viên thuốc bảo vệ tâm mạch, Úc Tường Văn và Thương Hạo, mỗi người một bên giúp Úc Nhiễm Trần may miệng vết thương lại.

Vào lúc này, Dương Phi Long chỉ đứng ở một bên, lo sợ nhìn tay của hai người nọ qua qua lại lại trên người Nhiễm Trần.

Thương Vũ thì lửa giận công tâm, thả tay Úc Nhiễm Trần ra, nhảy đến trước mặt Dương Phi Long, oán hận đánh một quyền lên mặt hắn, một quyền đánh xong lại thêm một quyền nữa.

Hai người kia thì đang bận trị thương cho Nhiễm Trần, không rảnh để quản bọn họ, giờ hai người chỉ biết một điều, là phải may vết thương lại, còn những chuyện khác, sau rồi tính.

45. Quyển 4 - Chương 11

Edit: Nagi Maria

Thương Vũ càng đánh thì càng tức giận, càng đánh thì càng hăng, Dương Phi Long lúc bắt đầu biết Thương Vũ giận hắn, nên để hắn đánh.

Nhưng càng ngày Thương Vũ ra tay càng nặng, khiến cho Dương Phi Long hiểu ra được, không thể để người anh em tốt này của hắn được hả giận một mình, Dương Phi Long hắn cũng giận bản thân mà, vì thế bắt đầu ra tay đánh trả.

Cả hai khí thế ngất trời, ở trong phòng bang bang bang, bốp bốp bốp, Úc Tường Văn và Thương Hạo đã may lại vết thương cho Úc Nhiễm Trần xong rồi.

Thương Hạo nhẹ nhàng ôm Úc Nhiễm Trần lên, Úc Tường Văn thấy vậy thì phối hợp lau đi vết máu loang lổ trên người Úc Nhiễm Trần, thay cho một bộ đồ mới, rồi ôm hân trở về Lam điện.

Thương Hạo lúc này mới quay đầu lại nhìn hai tên đang điên cuồng đánh nhau, lắc lắc đầu nói “Cả hai dừng lại cho trầm”

Hai người đang trong cơn tức giận, đánh nhau rất sung, cả hai ai cũng không thềm nghe khuyên can của Thương Hạo.

Thương Hạo đau đầu đèn nén tức giận “Dương Phi Long, nếu không dừng lại, trầm sẽ hạ lệnh giết chết Tiểu Chiêu và người”

Dương Phi Long nghe xong thì không kịp thua hồi đòn đánh, một chưởng đánh thẳng vào ngực của Thương Vũ, mà Thương Vũ cũng một quyền đánh Dương Phi Long phải lùi mấy bước.

“Người đâu, đem Dương Phi Long trở về thiên lao, chờ ngày xét xử, không được ngược đãi họ” Thương Hạo phát phát cánh tay, kêu mấy tiểu thái giám lui ra hết.

“Vũ Nhi, ta mặc kệ ân oán của cả hai người, ngươi và Dương Phi Long có chuyện gì thì đợi khi Trần nhi tỉnh lại, các ngươi tự mà xử lý với nhau. Trầm và Tề Quân đã hứa là sẽ không nhúng tay vào chuyện của mấy người rồi. Còn giờ, chuyện của ngươi là phải chăm sóc cho Trần nhi thật tốt”

Thương Hạo hiểu mọi chuyện rồi, nhưng mà hân cũng không muốn hỏi nhiều làm gì, dù sao cũng là chuyện của lũ nhỏ, người ngoài cuộc không nên nhúng tay vào làm gì. Giờ sợi xích đã được lấy ra khỏi cơ thể Trần nhi rồi, chỉ cần tĩnh dưỡng hai ngày là tỉnh lại, vậy là cả nhà hân lại được ở chung với nhau rồi, giờ không còn gì phải lo lắng nữa rồi.

Thương Vũ gật đầu, xoay người theo Thương Hạo trở về Lam Điện.

“Văn, ngươi làm sao thế?” Thấy vợ mình mấy ngày nay cứ lo lắng không yên, Thương Hạo cũng đau lòng.

Úc Tường Văn giúp Úc Nhiễm Trần đắp chăn xong thì đáp “Nhiễm Trần đau đến ngất đi rồi, may mắn là đã chăm sóc cho sức khỏe tốt lên, nên mới không bị nguy hiểm tính mạng, thật là may, cuối cùng cũng lấy được sợi xích ra rồi. Mà cái tên Dương Phi Long đó, động tác thật là nhanh, rất dứt khoát, giờ chúng ta chỉ cần chờ Nhiễm Trần tỉnh lại thôi, không để vết thương trên vai nứt ra, chăm sóc thật tốt thì sẽ không sao nữa rồi”

“Văn, để Vũ nhi chăm sóc cho hân, mấy ngày nay ngươi không nghỉ ngơi gì rồi, để Vũ nhi thay chúng ta trông nom hân. Đi thôi, chúng ta trở về thôi.”

Thương Hạo kéo Úc Tường Văn đi, nhưng Úc Tường Văn chỉ đứng bất động tại chỗ.

“Con người bị thương như vậy, người lo cho hắn vậy là đủ rồi, nếu người còn không chịu chăm sóc chính mình, coi chừng đi châu Diêm Vương trước cả Trần nhi đó”

Thương Hạo cũng đành bó tay, bằng bó vết thương cho Thương Vũ một chút, Thương Vũ liền cảm ơn, bảo mình không sao cả, Thương Hạo ngay lập tức kéo Tường Văn trở về.

Trước khi đi, Úc Tường Văn còn ném lại một câu đe dọa “Thương Vũ, Nhiệm Trần giao cho người, chăm sóc hắn cho tốt, nếu không biết tay ta”

Thương Vũ hiểu cả hai người họ đã thấy được chân tâm của hắn rồi, nên vô cùng biết ơn, cảm ơn Úc Tường Văn, Úc Tường Văn không thèm để ý, đưa tay chỉ về phía Nhiệm Trần, ánh mắt đe dọa, sau đó mới cùng Thương Hạo rời đi.

Thương Vũ kéo ghế đến bên giường, tay trái nắm chặt bàn tay vừa nhỏ vừa lạnh của Nhiệm Trần, nhìn gương mặt đầy sẹo, đưa tay sờ từng nơi trên gương mặt nhỏ gầy, trong lòng cảm thấy rất chua xót, sau đó hôn lên bàn tay nhỏ bé, rồi hôn đến ngón tay, hôn khắp cả bàn tay.

46. Quyển 4 - Chương 12

Edit: Nagi Maria

P/s: Ấy dà, mình nói gì cũng là chỉ là biện minh cả thôi, nhưng mà mình mê chơi quá, đi Nha Trang với gia đình mà quên mang theo laptop, bỏ bê suốt mấy ngày, chắc hơn một tuần rồi, ta xin lỗi, dù chỉ là lời biện hộ nhưng cũng mong các nàng tha thứ a T_T.

Chiều ngày hôm sau, Úc Nhiệm Trần tỉnh lại, Tiểu Hoàn Tử lập tức nhanh nhẹn chạy đi thông báo cho tất cả mọi người.

Vừa mở mắt, Nhiệm Trần liền nhìn thấy Thương Vũ vẫn chăm chăm nhìn mình “Đại phôi đản đó à?”

“Ừ, là ta, người còn đau không? Đợi lát nữa thôi, Tề Quân sắp đến đây rồi” thấy Úc Nhiệm Trần nhìn mình chăm chăm, Thương Vũ đột nhiên cảm thấy có chút không quen.

“Ta... hôn mê bao lâu rồi? Người đó giờ vẫn chăm sóc ta sao?” Úc Nhiệm Trần cảm động nhìn Thương Vũ, trong mắt không còn sợ hãi nữa.

Thương Vũ cười cười, sờ sờ đầu Úc Nhiệm Trần “Ừ, ta vẫn luôn chăm sóc người, có cả thỏ con nữa, nó cũng

luôn bên cạnh người, người đã ngủ một ngày rồi”

“Đại phu dẫn” Úc Nhiễm Trần cảm động kêu một tiếng.

Thương Vũ rất vui vẻ đáp lời “Ừ, sao?”

“Cảm ơn người, đại phu dẫn” Nhiễm Trần có chút phân vân, nhưng rồi cũng nói được lời cảm ơn với Thương Vũ.

Nhìn mặt Nhiễm Trần có chút đỏ, Thương Vũ bây giờ thật cảm kích ông trời a, thật vui “Là điều ta nên làm thôi”

“Đại phu dẫn...”

Úc Nhiễm Trần kêu Thương Vũ bằng một giọng ngọt muốn chết luôn a “Không cần cảm tạ ta đâu, đó là ta nên...”

“Ta... không có ý đó, ta muốn đi nhà xí” Thương Vũ đơ người, cố nén cười, ngồi dậy ôm lấy Nhiễm Trần, giúp hắn mang giày, đỡ hắn đi mao xí (nhà vệ sinh).

Úc Nhiễm Trần đang định cởi quần, vừa mới động tay một chút thì trên lưng đau kinh khủng, đành ngượng ngùng kêu Thương Vũ giúp mình.

Thương Vũ giỡn mặt ngượng ngùng của Úc Nhiễm Trần, thật đáng yêu vô cùng “Người đừng cử động, miệng vết thương chỉ mới vừa khép lại thôi, để ta giúp người”

Chưa nói xong, tay đã giúp Úc Nhiễm Trần cởi quần xuống, Úc Nhiễm Trần thật sự rất xấu hổ, đành mạnh miệng quát “Được rồi, được rồi, ta có thể tự đi được, người, người, người xoay sang chỗ khác cho ta”

Thương Vũ thật không nín được cười, vừa xoay người đi liền bùm miệng cười sặc sụa, nhưng vẫn cố không phát ra tiếng, Thương Vũ nghĩ thầm, đứa bé này thật là đáng yêu mà. Thật không ngờ, hắn lại có thể xấu hổ đỏ mặt đáng yêu như vậy, nghĩ lại những việc bản thân đã làm lúc trước, trong lòng hận không thể tự đánh chết mình, đáy lòng thật có chút tuyệt vọng.

“Được rồi, ta xong rồi, quay... quay về thôi, giúp ta về Lam Điện” Úc Nhiễm Trần mặt đã đỏ như trái cà chua chín mọng, Thương Vũ để hắn dựa vào ngực mình, ôm về điện.

Úc Nhiễm Trần thật muốn đánh chính mình, vì bản thân không còn sức lực, nên đành phải để hắn ôm mình trở về.

Cứ như thế, trong những ngày Úc Nhiễm Trần dưỡng thương, Thương Vũ luôn bên cạnh chăm sóc rất chu đáo, dù là chuyện gì cũng không để Úc Nhiễm Trần tự mình làm, điều này càng khiến cho Nhiễm Trần cảm thấy kì quái, khó hiểu.

Rõ ràng tâm địa người này rất rất tốt, đối với Nhiễm Trần chăm sóc hết mình, tại sao bản thân lại gọi hắn là Đại phôi đản chứ? Mỗi lần cố nhớ chuyện cũ, trong lòng lại có cái gì đó ngăn cản, ngăn hắn nhớ lại những chuyện khiến hắn phải gọi Thương Vũ là Đại phôi đản.

Giờ đây, đôi lúc Nhiễm Trần sẽ lén nhìn Thương Vũ, lần nào cũng vậy, Nhiễm Trần luôn thấy Thương Vũ đang chăm chú nhìn mình, dần dần sợ hãi cũng dần biến mất. Úc Nhiễm Trần thật không hiểu, nhưng lòng lại có một cảm giác rất kỳ lạ, cảm giác này Nhiễm Trần thật không diễn tả được bằng lời a.

Dưỡng thương được có 10 ngày, Úc Nhiễm Trần cuối cùng cũng khoẻ hẳn lên, nhưng trên người lại có một đông sẹo to sẹo nhỏ, dù chúng đã mờ dần rồi. Mỗi lần Úc Nhiễm Trần tắm, Thương Vũ đều để thái giám hầu hạ, vì Thương Vũ sợ, sợ phải nhìn thấy những vết sẹo đó, sợ phải nhìn thấy cơ thể đầy sẹo của Nhiễm Trần, hắn sợ phải nhìn thấy một Nhiễm Trần như thế. Những vết thương đó đều do hắn gây ra, hắn đã đánh đập một đứa bé không có sức phản kháng. Hắn càng sợ khi nhìn thấy cơ thể Nhiễm Trần, hắn sẽ không thể không chế được bản thân mình.

47. Quyển 4 - Chương 13

Edit: Nagi Maria

“Đại phôi đản, ta muốn đến thái y viện, đã lâu rồi ta chưa có đến đó, ta muốn pha thuốc bổ cho cha và Tử Quỷ phụ thân” Một ngày nay, Úc Nhiễm Trần toàn nằm trên giường dưỡng bệnh, cha và Tử Quỷ phụ thân suốt ngày thay nhau mang thuốc đến cho hắn, trong lòng rất áy náy. Rõ ràng biết bản thân là con của họ, vậy mà để hai người họ chăm sóc, thật là bất hiếu.

“Được, chúng ta cùng đi” Ngực Thương Vũ đột nhiên nhức nhối, sắc mặt tái nhợt, đang định ôm Úc Nhiễm Trần đi, nhưng vì ngực bị đau nên đến chân cũng run run.

Úc Nhiễm Trần không biết Thương Vũ bị như vậy, chỉ theo thói quen kéo tay Thương Vũ, sau đó dựa vào người Thương Vũ, từng bước từng bước thoải mái đi về phía trước “Đại phôi đản, chúng ta đi”

Thương Vũ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Úc Nhiễm Trần, trong lòng bỏng nóng như lửa, đau kinh khủng, nhưng Thương Vũ nhịn đau, cũng không thèm để ý đến nữa.

“Đại phôi đản, ngươi xảy ra chuyện gì vậy?” Đang quạt bếp, trên đường đến thái y viện, đại phôi đản không hề nói nhiều, vẻ mặt hơi cứng nhắc, Úc Nhiễm Trần cảm thấy kì quái, trước kia lúc hắn chảy nhiều mồ hôi, đại phôi đản sẽ lau mồ hôi cho hắn, sao hôm nay lại như vậy?

Còn Thương Vũ một đường đến đây chỉ cảm thấy ngực mỗi lúc một đau, chắc máu tụ ở phổi rồi, thở cũng không thông “Ta không sao cả” Cố gắng nói xong 4 từ này, Thương Vũ cũng ngã từ trên ghế xuống đất.

Úc Nhiễm Trần nghe giọng hắn có chút lạ, nhưng hắn đã bảo không sao cả, Nhiễm Trần cũng không hỏi nhiều, chỉ mong mau mang được đến cho cha và Tử Quỷ phụ thân, sau đó hắn và đại phu nhân có thể trở về Lam Điện dùng cơm trưa rồi.

“Rầm...” Nhiễm Trần giật mình hoảng hốt, chạy lại xem, Thương Vũ té nằm trên đất, không hề động đậy, Nhiễm Trần bị dọa sợ, vội vàng đến gần Thương Vũ xem có chuyện gì.

“Đại, đại phu nhân, người bị sao vậy?” Máu bỗng nhiên chảy ra từ miệng của Thương Vũ.

Úc Nhiễm Trần ngay lập tức chân tay liền luống cuống cả lên, khóc oa oa “Đại phu nhân, đại phu nhân, người, người đừng làm ta sợ mà, người mau đứng lên đi, người đừng chết, đừng chết mà”

Kêu mất nửa ngày Thương Vũ cũng không có động đậy, Nhiễm Trần bình tĩnh lại một chút, nhớ tới cái gì đó, vội đi cầm khăn lau đi vết máu ở miệng Thương Vũ “Tiểu Quý Tử, Tiểu Thuận Tử, mau vào đây”

Tiểu Quý Tử và Tiểu Thuận Tử ở bên ngoài nghe Nhiễm Trần gọi liền lập tức chạy vào, nhìn thấy Thương Vũ nằm bất động trên đất, cả hai ba chân bốn cẳng vội giúp Nhiễm Trần đỡ Thương Vũ lên giường.

“Chủ Tử, người đỡ ra đó làm gì vậy, mau xem bệnh cho hắn đi”

Nhiễm Trần nghe vậy vội nhìn nhìn, sau đó lấy kim ra châm, rồi cho Thương Vũ uống một viên lộ linh hoàn, máu ở miệng mới ngừng chảy. Nhiễm Trần ngừng khóc, lau đi nước mắt, rồi ngồi xuống xem mạch cho Thương Vũ.

“Nhiễm Trần chủ tử, người cao to này xảy ra chuyện gì vậy? Sao lại miệng lại chảy máu nằm dưới đất?” Tiểu Thuận Tử lấy ra cái chăn, đắp cho Thương Vũ, vội vàng hỏi.

“Hắn, hắn, ngực hắn bị thương, hình như bị thương vài ngày rồi, bị tụ máu tại phổi, nên hít thở không thông” Thấy Thương Vũ ngã xuống đất bất động, miệng lại phun ra máu, nước mắt của Nhiễm Trần tự nhiên cứ chảy ra không ngừng, nhưng tay vẫn tiếp tục bắt mạch, bắt mạch xong thì thì trong lòng sợ hãi vô cùng, sợ đại phu nhân sẽ bỏ lại một mình hắn a.

“Sao người cứ khóc vậy, Nhiễm Trần chủ tử? Người có thể cứu hắn mà đúng không?”

“Có thể có thể, ta có thể cứu, Tiểu Quý Tử, đến cõi y phục của hắn ra hộ ta, ta, ta sẽ đả thông kinh mạch giúp hắn, máu tụ tan xong là ổn cả thôi”

Úc Nhiễm Trần cảm thấy rất lạ, từ khi tỉnh lại đến giờ, Thương Vũ luôn bên cạnh hắn mà, sao có thể có

máu tụ nơi phổi được chưa? Mà còn để đến mấy ngày, hắn là kẻ tập võ, không phát hiện thương thế sao? Sao không đi nói với Tử Quỷ phụ thân để người chữa giúp cho? Mà tại sao bản thân hắn cũng có thể chữa được thương thế cho đại phôi đản chứ?

48. Quyển 4 - Chương 14

Edit: Nagi Maria

Tiểu Quý Tử và Tiểu Thuận Tử vâng lời đem áo của Thương Vũ cởi ra, Úc Nhiễm Trần không hề do dự châm một loạt kim xuống ngực Thương Vũ.

“Không sao rồi, các người mau đi đem mấy vị thuốc này đến đây, thay ta cho hắn uống, để hắn ới ra máu tụ thì mọi chuyện sẽ ổn” Úc Nhiễm Trần vẫn lo mình châm không đúng, cũng không muốn rời khỏi đại phôi đản, đành phải kêu hai tiểu thái giám giúp hắn đi bốc thuốc, rồi sau đó mới đi pha thuốc bỏ cho cha và Tử Quỷ phụ thân.

Tiểu Thuận Tử và Tiểu Quý Tử nhờ thái y bên ngoài bốc giùm mấy loại thuốc Nhiễm Trần cần, rồi mang vào phòng, Úc Nhiễm Trần cũng đã pha xong thuốc cho cha và Tử Quỷ phụ thân, sau đó lại nhờ Tiểu Thuận Tử đem đi, còn Tiểu Quý Tử giúp thái y làm việc.

Úc Nhiễm Trần pha được cho người nằm trên giường, sau đó nhớ lại chuyện lúc nãy, Thương Vũ bất tỉnh rồi miệng chảy máu.

Pha thuốc xong, Úc Nhiễm Trần đổ thuốc vào bát, dùng hết sức lực mình có đem Thương Vũ nâng dậy, Thương Vũ vì không có ý thức, nên nửa thân trên dựa vào người Nhiễm Trần, Thương Vũ vốn là người cao ráo và nặng hơn Nhiễm Trần, nên toàn bộ người đều dựa vào Nhiễm Trần. Vì thế vết thương trên lưng liền nứt ra, Nhiễm Trần biết nhưng vẫn đỡ lấy Thương Vũ, giúp Thương Vũ uống thuốc, nhưng vì thương Vũ không có ý thức, nên thuốc cứ vào miệng lại chảy ngược ra bát. Úc Nhiễm Trần nhíu mày.

Thuốc không chịu nuốt xuống, máu tụ cũng không phun ra được, mà Thương Vũ lại là người luyện võ, nội lực sẽ phải luôn vận hành, nếu không mau uống sẽ khí huyết công tâm, tâm suy mà chết. Nghĩ đến đây, nước trong hai mắt lại bắt đầu chảy ra.

Đột nhiên, trong đầu xuất hiện một cảnh tượng hai người đang uống thuốc, Nhiễm Trần đau đầu, cảnh tượng đó lại xuất hiện, một người uống thuốc, một người dùng miệng cho người kia uống. Úc Nhiễm Trần tạm thời bỏ qua chuyện đó, nhớ lại cảnh đó bắt chước dùng miệng để cho Thương Vũ uống thuốc.

Thuốc cuối cùng cũng xuống cổ họng của Thương Vũ, Nhiễm Trần yên tâm. Đợi khoảng nửa canh giờ, Nhiễm Trần chậm rãi gỡ kim châm trên người Thương Vũ, sau khi gỡ hết, chờ một lúc, Thương Vũ cuối cùng cũng nhỏ máu ra.

Nhìn đất đầy máu, nước mắt lại tràn ra, Nhiễm Trần bù lu bù loa thay Thương Vũ lau đi máu dính trên miệng, đắp lại chăn cho Thương Vũ, rồi lại đi pha nước.

Chạng vạng, Tiểu Quý Tử và Tiểu Thuận Tử đã giúp mấy thái y trong viện làm xong mấy việc lật vật, trở về liền nhìn thấy Nhiễm Trần đang dùng miệng đối miệng cho Thương Vũ uống thuốc, hai người nhìn nhau, cũng không biết nói gì.

Úc Nhiễm Trần thấy hai người họ đã trở về, cũng không giải thích gì, chỉ đỏ mặt kêu họ cùng mang Thương Vũ trở về Lam điện. Hai tiểu thái giám vâng lời làm theo, trở về Lam Điện.

Mấy tiểu thái giám thấy Nhiễm Trần trở về, còn mang theo Thương Vũ đang bị thương, liền chạy ra giúp đỡ Thương Vũ nằm lên giường của Ngưng Vương, sau đó mấy tiểu thái giám bảo Úc Nhiễm Trần dùng cơm tối, sau khi dùng xong, Nhiễm Trần kêu họ trở về nghỉ ngơi, còn chính mình thì mang ghế ngồi ngay đầu giường, chăm sóc cho Thương Vũ.

“Đại phu dẫn, ta... ta tin người, ta tin người đã biết sửa sai rồi, sửa tốt lắm. Vì vậy người... người đừng chết, ta... ta đã cứu người rồi, người... phải nhanh tỉnh dậy, nhanh đứng lên đi lại như mọi ngày” Nhìn gương mặt anh tuấn của Thương Vũ, sắc mặt Nhiễm Trần có chút tái nhợt, đột nhiên Úc Nhiễm Trần nghĩ, có phải cái ngày mà hắn bị rạch lưng lấy xích đau đến bất tỉnh, tên này cũng lo lắng ngồi cạnh giường cầu mong giống hắn bây giờ? Người này, thật sự đâu có xấu đâu...

Khi Thương Vũ tỉnh lại, đã đến giờ tỵ (0h -> 2h sáng 〰), cổ họng thật khô, nhưng trong miệng lại có vị thuốc, nhất định là được Nhiễm Trần cứu rồi. Nhớ đến ngày đó chịu một chưởng của Dương Phi Long, hắn cũng không có dưỡng thương cho tốt, để tụ huyết, khiến cho khí huyết công tâm, ngất trong thái y viện. Ngực chỉ còn hơi hơi đau, tay cũng rất ấm, nhìn xuống mới phát hiện một bàn tay nhỏ đang cầm lấy tay mình, nắm rất chặt, hắn biết, là Nhiễm Trần, nhìn lên, tiểu gia khoả kia đang nằm một bên ngủ.

Trong lòng không còn đau đớn nữa, tiểu gia khoả này nhất định là lo lắng cho hắn, nhẹ nhàng cười “Chăm sóc người ta mà còn ngủ gật”

Thương Vũ nhẹ nhàng đứng dậy, đem Úc Nhiễm Trần ẵm lên giường, ôm vào lòng mình, Nhiễm Trần nhẹ ô một tiếng, hai người cùng nhau nằm trên giường.

Thương Vũ lấy tay sờ sờ vai trái bị thương của Nhiễm Trần, Nhiễm Trần có chút đau, nhưng vì đang ngủ, nên hơi nhăn mặt, Thương Vũ đem đầu của Nhiễm Trần ôm vào ngực mình, cầm Thương Vũ kê lên đầu Nhiễm Trần.

“Thực xin lỗi, xin lỗi người, tại ta không tốt, nếu ngày đó ta không cố chấp như thế, nếu ngày đó ta không ngu xuẩn như thế, nếu ta không hồ đồ, thì người đã không phải chịu nhiều tổn thương nhiều như vậy”

Nhiễm Trần như nghe được tiếng tim đập của Thương Vũ, an tâm xoay người, đưa lưng mình áp sát vào lòng của Thương Vũ, Thương Vũ ôm lấy eo Nhiễm Trần, để Nhiễm Trần nằm sát vào mình hơn, còn hắn thì tiếp tục nhắm mắt.

“Thực xin lỗi, hãy tha thứ cho ta, ta sẽ không bao giờ... làm người bị tổn thương nữa. Tiểu Quai, Tiểu Quai, dù người không yêu ta, thì xin người cũng đừng bắt ta phải rời bỏ người, hãy để ta bảo vệ người, không để người chịu bất cứ tổn thương nào nữa.” Nói xong, hôn thật sâu vào cổ Nhiễm Trần, sau đó vùi mặt vào cổ Nhiễm Trần, không chịu rời đi.

P/s: Tiểu Quai là Trần ca ^^

49. Quyển 4 - Chương 15

Edit: Nagi Maria

Sáng sớm hôm sau, Úc Tường Văn nghe Thương Hạo nói lại là Thương Vũ bị thương, hôm qua tiểu thái giám đến đưa thuốc bổ không có báo lại cho Úc Tường Văn biết, hắn vội vàng bỏ lại đồng việc ở thái y viện, tức tốc đến Lam điện tìm Thương Vũ.

“A!!!!” Trước mắt xuất hiện cảnh tượng hai người đang nằm chung một giường, Úc Tường Văn đột ngột kêu to “Thương Vũ, cái tên khốn nhà người, người bước xuống giường cho ta! Người... người... người đã làm cái gì rồi?”

Nghe tiếng thét chói tai của Úc Tường Văn, Úc Nhiễm Trần bừng tỉnh, mở mắt ra, nhìn cha đang hùng hùng hổ hổ bước đến, có hơi hoảng sợ “Cha.....”

“Nhiễm Trần, Nhiễm Trà, hắn, hắn đã làm gì con rồi?” Úc Tường Văn khẩn trương hỏi.

Úc Nhiễm Trần có chút không hiểu “A? A, sao con lại nằm trên giường thế này? Đại, đại phơi đản, người bế ta lên giường à? A? Người làm gì ta rồi?”

Mới sáng sớm, Thương Vũ đã phải xấu hổ rồi a, chỉ cúi đầu không dám nói gì, Úc Tường Văn liền nổi trận lôi đình, đem Úc Nhiễm Trần túm xuống giường. Vừa thấy cả hai quần áo chỉnh tề, giọng nói mới hiền lại một chút.

“Cha. Người làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Úc Nhiễm Trần thật chẳng hiểu chuyện gì cả, không phải buổi sáng cha phải cùng bàn chính sự với Tử Quỷ phụ thân sao, sao lại tức giận xông vào phòng ta thế này?

Úc Nhiễm Trần không hỏi gì, nhưng Úc Tường Văn biết hắn muốn hỏi gì, Úc Tường Văn cúi đầu, định trả lời thắc mắc của Nhiễm Trần, thì đúng lúc đó, Úc Tường Văn thấy được một dấu hôn trên cổ Nhiễm Trần. Khí vừa hạ giờ lại dâng lên ngút trời, lập tức quay đầu cảnh cáo Thương Vũ “Tên kia, kể từ hôm nay, khi hầu hạ Nhiễm Trần, người phải đứng cách hắn 3 thước, nghe rõ chưa”

Thương Vũ chỉ biết cười khỏ, Úc Tường Văn đem Úc Nhiễm Trần đi rửa mặt chải đầu, dọc đường đi còn

không quên thực hiện tư tưởng giáo dục với Úc Nhiễm Trần, cảnh cáo Nhiễm Trần tuyệt đối không được cùng người khác ngủ chung một giường.

Úc Nhiễm Trần thấy khó hiểu, quay qua hỏi Úc Tường Văn tại sao hấn và Tử Quỷ lại ngủ cùng nhau? Úc Tường Văn nghiêm túc trả lời, chỉ có thể cùng người mình yêu mới ngủ cùng nhau thôi, Tiểu Quai do dự, thật không hiểu, Úc Tường Văn xoa xoa đầu của Nhiễm Trần, hấn mới ngoan ngoãn gật đầu.

Suy nghĩ rất lâu, chờ khi Úc Tường Văn lau mặt mình xong, Nhiễm Trần ngẩng đầu, nhìn Úc Tường Văn nói: “Cha, con, con thích đại phôi đản, cha đừng phạt hấn. Hấn, hấn rất tốt với con”

Úc Tường Văn nhìn vào Thương Vũ “đúng lúc” đi đến bên cạnh, Thương Vũ giả vờ không có nghe thấy, rất vâng lời biến khỏi mắt Úc Tường Văn, nhưng không có che dấu được vẻ mặt vui sướng tột độ, Nhiễm Trần cũng không nhận ra Thương Vũ vui mừng a.

“Trả lại cho ta” Còn lại duy nhất một cây hồ lô đường, nhưng nó đã bị Tiểu Thuận Tử tịch thu mất, Úc Nhiễm Trần buồn bực xụ mặt nói.

“Nhiễm Trần chủ tử à, ngươi không thể cứ ăn cái này miết được, mấy ngày nay người chỉ ăn mỗi cái này, Tề Quân mà biết nhất định sẽ lột da thần mất” Tiểu Thuận Tử nhanh chóng đem hồ lô đường giấu đi, đây là lần thứ sáu Nhiễm Trần đòi mua thứ này rồi.

“Ai, tiểu tổ tông a, người đừng cướp nữa, ngươi đã đòi hai viên hồ lô đường rồi, ngươi mà còn ăn nữa Tề Quân sẽ cạo đầu thần mất”

Úc Nhiễm Trần lấy lòng nói “A, một viên, một viên thôi, a... cho ta một viên nữa thôi”

Tiểu Thuận Tử tức giận đem xâu hồ lô đường ném luôn xuống đất, Thương Vũ đúng lúc này thì bước vào, liền thấy tiểu gia khoả kia lượm xâu hồ lô đường từ dưới đất lên, ồn ào nói chỉ cần rửa là có thể ăn tiếp.

“Nhiễm Trần, dơ rồi, đừng ăn nữa” Thương Vũ dứt lấy xâu hồ lô, đưa cho Tiểu Thuận Tử vứt đi.

Nhiễm Trần thấy không còn hồ lô đường nữa, tức giận không thèm quan tâm đến Thương Vũ nữa.

50. Quyển 4 - Chương 16

Edit: Nagi Maria

“Đừng giận, hai ngày nay ngươi toàn ăn cái này, đã đau răng mà còn ăn cái này, sẽ khó chịu hơn không phải sao?”

“Nhưng, ta muốn ăn...” Bản thân Nhiễm Trần cũng không hiểu tại sao lại thích ăn hồ lô đường đến vậy “Đại... đại phơi đản, sao ai cũng biết ta bị gãy hai cái răng vậy? Mà răng của ta sao lại bị gãy chứ? Chúng gãy ở đâu vậy?”

(nhắc cho ai không nhớ, bị Tiểu Chiêu tát gãy răng ý, hồi đi giải độc cho Tiểu Chiêu ^^)

Thương Vũ không dám trả lời, sợ hắn sẽ nhớ lại đau khổ của ngày đó.

“Đại, đại phơi đản, ngươi sao lại không trả lời ta? Ta thật đáng thương, thiếu mất hai cái răng, lại không biết rơi ở chỗ nào nữa, rốt cuộc chúng rơi ở chỗ nào chứ?” Nhiễm Trần liếm liếm lợi, nơi này vốn có hai cái răng dài mà ta.

“Ngươi muốn tìm sao?” Tiểu Quai vội gật đầu, cũng không biết khi răng rụng sẽ trông thế nào “Ta sẽ đi tìm giúp ngươi, nhưng ngươi phải hứa ăn cơm cho đàn hoàng, không được ăn hồ lô nữa”

Nhiễm Trần vừa nghĩ có thể nhìn thấy hai cái răng bị gãy của mình, liền vui vẻ đồng ý, cũng quên luôn mấy xâu hồ lô rồi. Nhiễm Trần gật đầu, ôm thổ giả cùng Thương Vũ đi vào thái y viện.

“Nhiễm Trần, cho ngươi này” Thương Vũ đem hai cái răng nhỏ nhỏ đặt trong tay, đưa đến trước mặt Nhiễm Trần, vui vẻ cười cười.

“Ha ha, đây chính là răng của ta a, là răng của ta bị rụng, ngươi tìm thấy ở đâu vậy? A, răng của ta” Cầm hai cái răng nhỏ nhỏ nhìn hồi lâu, đột nhiên cảm thấy không vui.

“Nè, đây đâu phải răng của ta đâu, răng ta không thể lớn như vậy, răng ta nhỏ lắm” Cầm hai cái răng của Thương Vũ đưa cho hắn, hắn so sánh một chút, rồi phản bác, Thương Vũ chỉ im lặng không nói gì.

Úc Nhiễm Trần nhìn nhìn Thương Vũ, Thương Vũ rất bình tĩnh quay mặt sang chỗ khác, Nhiễm Trần đem mặt của Thương Vũ nâng lên nhìn nhìn.

“Đại, đại phơi đản, mặt ngươi, sao lại sưng như vậy? A! Cái này, hai cái răng này, là của ngươi sao? Ngươi, ngươi sao lại nhổ răng của mình cho ta?” Nhìn gương mặt Thương Vũ, bên phải có chút sưng, Nhiễm Trần cảm động không nói nên lời.

“Tự mình nhổ sao? Có đau không? Sao lại làm vậy chứ? Nhất định là rất đau! Rất đau, ngươi sau này không cần phải làm thế đâu, hai cái răng này, ta sẽ giữ gìn giúp ngươi, nếu ngươi muốn nhìn chúng ta sẽ lấy ra cho ngươi nhìn.”

“Người quan tâm đến ta sao, Tiểu Quai?” Nhiễm Trần lo lắng gật gật đầu, Thương Vũ ôm Nhiễm Trần vào lòng, nghĩ đến những đau khổ mà hắn đã gây ra cho Nhiễm Trần, nhỡ hai cái răng thì có đáng gì đâu.

Úc Nhiễm Trần rất thích ngực của hắn, rất ấm áp, nhưng vào lúc này, hắn đột nhiên kháng cự lại, đẩy Thương Vũ ra. Nhưng hắn cũng không biết tại sao mình lại muốn rời khỏi lồng ngực ấm áp này, chỉ là trong lòng hắn hình như không muốn chấp nhận, trong đầu có cái gì đó xuất hiện, một chuỗi hình ảnh, khiến hắn sợ hãi, cho nên đẩy Thương Vũ ra.

Thương Vũ bị thương nhìn Nhiễm Trần, Nhiễm Trần cúi đầu không nói gì, lẳng lặng ôm thỏ giả trở về Lam Điện, lúc này Thương Vũ thật đau lòng, có lẽ hắn vẫn đi quá nhanh rồi, nên... Hắn chỉ có thể ngồi đó, nhìn bóng dáng kia xa dần, mỗi ngày một xa.

51. Quyển 5 - Chương 1: Ngũ Bộ: Thục

Edit: Nagi Maria

“Long” Hai người Tiểu Chiêu và Dương Phi Long bị nhốt trong hai phòng riêng, nằm sát cạnh nhau ở thiên lao, từ khi bị mang vào cung nhốt ở trong này, cả hai người vẫn không nói một tiếng nào, cả hai hình như cũng không muốn nhiều lời, chỉ sợ khi đã mở miệng thì những chuyện bí mật thâm kín của cả hai đều sẽ bị lộ.

Dương Phi Long nghe Tiểu Chiêu la tên mình, lo lắng hỏi “Tiểu Chiêu, người thấy khó chịu sao?”

“Không, ta không có, Long, hắn... giờ hắn ra sao rồi?” Bởi vì từ trước đã từng có quan hệ anh em với Ngưng Vương, nên Dương Phi Long đành phải đồng ý thay Ngưng Vương hạ đao, cũng chỉ mong hoàng đế mở miệng tha cho hai người họ.

Sau khi giúp Nhiễm Trần lấy sợi xích ra quay trở về, không khí giữa hai người lại càng yên tĩnh hơn trước, Tiểu Chiêu không hỏi hắn điều gì cả, hôm nay thiên lao cũng chỉ có hai người họ, nên trong này cũng bớt tối tăm hơn.

“Thương tích của hắn rất nặng, ta nghĩ là Tề Quân đã cứu hắn một lần, giờ cũng có thể chăm sóc cho hắn thật tốt. Hơn nữa mấy người họ cũng chưa có đến đây tìm chúng ta, nên hiện giờ ta cũng tạm an toàn. Người đừng lo lắng” Nhưng sự thật vẫn là sự thật, Dương Phi Long thật sự không hiểu, tại sao lúc này trong lòng hắn lại cảm thấy vô cùng áp lực.

Tiểu Chiêu không nói, Dương Phi Long cũng không hỏi gì thêm. Bản thân Phi Long hiểu rất rõ, nếu hai người đã muốn rời đi thì cái nhà lao này không thể nhốt được hai người họ, nhưng họ vẫn muốn ở lại đây, chỉ vì một nguyên nhân, họ muốn chuộc tội.

Không phải vì hắn được Tề Quân và hoàng thượng nhận làm con nuôi, không phải vì lý do này, chỉ là cả

hai người đều đã từng tổn thương hẳn, độc ác như thế, tàn khốc như thế, nhẫn tâm như thế, đối xử với một người hiền lành nhu hoà như thế. Bọn họ không hề nghĩ đến hậu quả, ra tay quá nặng,...

Tiểu Chiêu nhịn không được nữa “Long...”

“Ừ?”

“Ta rất hối hận, ngươi thì sao?” Dương Phi Long không nói gì, ngay cả câu trả lời chính bản thân Phi Long cũng không biết, hẳn rất băn khoăn, không hiểu.

“Long, đến cuối cùng thì ngươi... muốn lừa gạt bản thân bao lâu nữa đây?”

“Cái gì?” Dương Phi Long trả lời miễn cưỡng.

“Ngươi vẫn cho là sống cạnh ta sẽ hạnh phúc sao? Ngày đó khi trở về từ phủ Ngưng Vương, tâm tình ngươi, không hề yên tâm, luôn lo lắng,...” Tiểu Chiêu cay cay nơi sống mũi, nếu Phi Long yêu hẳn thì tại sao lại đợi chờ người đó?

“Tiểu Chiêu, đừng đoán mò nữa, người ta yêu chính là người. Ta có lỗi với hẳn, ta rất có lỗi, ngươi...” Dương Phi Long cũng cảm thấy được bản thân đang giấu đầu lòi đuôi.

“Đủ rồi, Long, đừng vậy nữa. Yêu ta sao? Yêu ta nhưng sao không bao giờ bính ta? Đối với người mình yêu, ngươi không cảm thấy có dục vọng sao? Kỳ thật, ta đã sớm biết cảm xúc của ngươi rồi. 5 năm về trước, khi ta trở về, nhìn thấy hẳn, ta đã bắt đầu hoài nghi rồi. Dù chỉ là một tiểu quan có gương mặt giống ta, nhưng ngươi lại cho hẳn hẳn một cái tiểu viện ở bên ngoài phủ, còn bắt giam độc chiếm đến hai năm đúng không? Ta hoài nghi, khi nhìn thấy những vết thương trên người hẳn, ta sớm đã biết, người ngươi thích chính là hẳn, không phải ta” Tiểu Chiêu bi thương nói, chính người mình yêu lại đối với mình là nhu tình giả ý, thật đau đớn.

(bính, thượng: làm mấy chuyện trên giường đó; nhu tình giả ý: đối xử với mình rất tốt, rất tình cảm nhưng toàn bộ đều là giả dối ^^)

Tiểu Chiêu nói tiếp “Ngươi đánh hẳn, vì ngươi cảm thấy có lỗi với ta. Ngươi cố chấp không thừa nhận tâm tư của mình, chỉ như vậy, người kia sẽ mãi mãi bên cạnh ngươi với danh nghĩa tiểu quan, hẳn cũng sẽ không chiếm mất vị trí của ta trong lòng ngươi, đúng không?”

Dương Phi Long cúi đầu, ngay cả Tiểu Chiêu cũng phát hiện ra rồi, Phi Long cũng không thể trốn tránh được nữa, hoá ra Tiểu Chiêu sớm đã biết rồi sao? Đã biết sao còn do dự? Rõ ràng là hẳn yêu Tiểu Chiêu, nhưng khi Tiểu Chiêu không bên cạnh hẳn, hẳn không hề cô đơn, hẳn vẫn còn một người, một tiểu quan luôn nằm ở tiểu viện chờ hẳn đến thượng.

52. Quyển 5 - Chương 2

Edit: Nagi Maria

Sở dĩ Phi Long đánh hắn, mắng hắn, không để ý đến cảm xúc của hắn, không thèm để ý hắn có bị thương hay không, cứ thế mà làm hắn không ngừng. Để làm gì sao? Là để che dấu, che dấu chính bản thân Phi Long đã thích hắn, cũng để cảnh cáo bản thân, người mình thích không phải hắn mà là Tiểu Chiêu.

“Khi người đem hắn đưa cho Thương Vũ, người thật sự không hề muốn như vậy đúng không? Khi Thương Vũ thương hắn, ta đã thấy người nắm chặt nắm đấm của mình, người hận không thể giết chết cả hai người họ đúng không? Người sao im lặng vậy, sao không trả lời ta?” Tiểu Chiêu nắm gậy đâm rơm rạ dưới đất.

“Có phải người cảm thấy có lỗi với ta nên không nói ra? Hừ, người không dám đối mặt với trái tim của mình sao, người muốn tiếp tục lừa ta, lừa hắn, lừa chính bản thân mình?” Tiểu Chiêu cảm một nắm rơm ném đi, Dương Phi Long vẫn không trả lời.

Dương Phi Long im lặng coi như là ngầm thừa nhận, đúng là bản thân đã lừa mọi người quá tốt, chính Phi Long cũng không nghĩ đã tổn thương Nhiễm Trần nhiều đến vậy. Hắn đã làm thương tổn Nhiễm Trần, thương tổn Tiểu Chiêu, thương tổn Ngưng Vương, thương tổn cả Tề Quân và hoàng thượng. Phi Long hắn thật rất muốn trả lời Tiểu Chiêu, đúng, hắn rất hối hận, hắn chưa bao giờ có cảm giác hận bản thân như bây giờ.

Nếu lúc trước không phải vì sự cố chấp của Tiểu Chiêu thì Tiểu Chiêu và Ngưng Vương đã là một cặp hạnh phúc rồi, mà chính bản thân Phi Long hắn và Nhiễm Trần cũng sẽ là một cặp hạnh phúc nhất trên đời. Nhưng hắn luôn luôn trốn tránh, trốn tránh sự thật bản thân đã đi yêu một tiểu quan thấp hèn, một tiểu quan mà chính tay Dương Phi Long dùng 12 vạn lượng mua về để làm thể thân cho Tiểu Chiêu.

“Dương Phi Long, nếu như bây giờ ta nói từ đầu đến cuối người bị lừa dối không phải ta mà là người, tất cả các người đều là người bị hại, người có thể giết chết ta không?”

Dương Phi Long giật mình, nhanh chóng ngẩng đầu lên, ánh mắt hoài nghi và lo lắng “Tiểu Chiêu, người đang nói cái gì vậy?”

“A... nhưng sự thật đúng là thế đấy, tất cả các người không giết ta, ta cũng sẽ tự mình kết liễu thôi. Ta... vì một người không hề thương mình, đi tổn hại nhiều người như vậy” Tiểu Chiêu bi thương nói.

“Tiểu Chiêu, người vừa nói gì?” Dương Phi Long thật không hiểu.

“Ta, Thẩm Chiêu... không, ta: Thẩm Tịch chưa từng yêu người tên Dương Phi Long. Ta yêu người chỉ vì quyền Thiên Long bí tịch được lưu truyền trong dòng tộc người” Tiểu Tịch cười tự giễu, tay dần thả ra đồng rơm rạ này giờ nắm chặt.

“Ta sẽ cho người biết sự thật, ta là người của Huyết Minh giáo. Khi ta 6 tuổi, trong nhà vì quá nghèo khổ,

cha lại bị bệnh nặng, nương không có tiền mua thuốc, phải mang ta đi bán, nhưng ta vốn bướng bỉnh, nên hấn đã thay tôi đi. Hấn... chính là ca ca của ta, nhưng lúc đó ta không hiểu chuyện, còn trách hấn muốn được ăn ngon mặc đẹp nên mới đòi nương thay ta đi. Giờ ta mới biết được sự thật, hấn bị bán vào Câu Lan Viện. Khi xưa, nương trở về, bảo rằng ca ca đã chết rồi, không nói gì thêm nữa. Số tiền có được cũng đủ lo cho thuốc thang và ăn uống trong nửa năm, cuối cùng cha cũng chết, nương không có nuôi được ta, nên đem ta tặng cho họ hàng, sau đó thì tự tử theo cha.”

Tiểu Chiêu liếm liếm đôi môi khô nứt, Dương Phi Long ngồi cách vách đều nghe được hết, chỉ thấy rất ngạc nhiên, không ngờ Tiểu Chiêu lại là kẻ ám sát do bàng môn tà đạo Huyết Minh Giáo phái đến.

“Người trong giáo đối xử với ta rất tốt, con trai của giáo chủ cùng ta lớn lên, cùng ta chơi đùa, hiện tại hấn đã là giáo chủ của Huyết Minh Giáo: Lạc Diệp. Từ nhỏ ta đã thích Lạc Diệp rồi, về sau thì không còn thích nữa, mà là yêu say đắm. Hấn kêu ta làm cái gì, ta liền làm cái đó. Hấn muốn giết người, ta thay hấn giết, hấn muốn thân thể ta, ta cũng cho hấn, hấn kêu ta đi lấy Thiên Long bí tịch, vì hấn, ta chấp nhận giả vờ yêu người, thậm chí là thành thân với người, tất cả những gì ta làm đều vì hấn muốn ta làm vậy. Nhưng dù ta đã yêu người, thành thân với người, nhưng Thiên Long bí tịch ta không thể tìm được, có trời mới biết ta đã phải toàn tâm làm tất cả mọi thứ vì hấn, chỉ mong hấn sẽ vì ta mà cảm động dù chỉ một chút cũng được. Nhưng hấn lại cho rằng, ta đã phản bội hấn, còn nói ta đã yêu Phi Long người, nói ta không muốn tìm Thiên Long bí tịch là vì muốn bên cạnh người. Ta khóc suốt đêm, ta khóc vì Lạc Diệp không tin tưởng ta, chứ không phải vì người đi tìm ca ca ta.”

Dương Phi Long nghe xong, có tức giận nhưng không giận đến tím tái mặt mày, bởi vì bản thân Phi Long cũng không hề yêu Tiểu Chiêu, cho nên khi Tiểu Chiêu lừa dối hấn, hấn chỉ cảm thấy tức giận một chút thôi. Nhưng nghĩ đến việc chỉ vì Tiểu Chiêu và người kia mà hấn đã khiến cho Nhiễm Trần chịu nhiều tổn thương như vậy, tội lỗi trong lòng lại càng cao, càng lúc càng thấy khó chịu.

53. Quyển 5 - Chương 3

Edit: Nagi Maria

“Ngày đó ta bị trúng độc, cũng là do Lạc Diệp hạ độc, hấn thấy ta nhất định đã yêu người mất rồi, không mang Thiên Long bí tịch về là vì ta yêu người, hấn không hề biết, ta tìm không thấy, hấn chấp nhận để ta chết cũng không muốn thấy ta phản bội hấn, cảm giác bị người thân nhất phản bội chắc chắn khiến hấn mất hết lý trí, đi nghe lời xằng bậy của người khác, không tin ta nữa.”

Dương Phi Long trong lòng thầm trả lời câu hỏi của Tiểu Chiêu, đúng, hấn rất hối hận, hấn thừa nhận mình đã yêu một tiểu quan dùng 12 vạn lượng để mua về.

“Khi độc trên người ta được giải hết, ta rất ngạc nhiên, loại kịch độc như vậy mà cũng có người giải được, ta nghĩ nhất định là Lạc Diệp không nỡ nhìn thấy ta chết, nên kêu người cầm giải được đến cứu ta. Người đã ngược đãi ca ca, đến mức ca ca phải huỷ đi dung mạo mình, nhưng khi biết hấn là người giải độc cho ta, ta lại nghĩ Lạc Diệp cũng giống người, dùng ca ca để làm thể thân cho ta. Ta nghĩ hấn biết Lạc Diệp đối xử với ta rất tốt, nên giành được tín nhiệm của Lạc Diệp, thay ta đến đây tìm Thiên Long bí tịch.”

Dương Phi Long cảm thấy sợ hãi, Tiểu Chiêu bây giờ không còn là Tiểu Chiêu hoạt bát vui vẻ của ngày xưa nữa, ngược lại là người mưu mô độc ác, một góc khuất của Tiểu Chiêu, thật mờ mịt.

“Vì Lạc Diệp, vì một người không yêu mình, vì một người không tin tưởng mình, ta lại lừa gạt biết bao nhiêu người. Trước kia, ta không biết hấn là anh ta, ta chỉ nghĩ hấn là một tiểu quan thấp hèn chờ người khác đến thương, ta liền nổi lên đồ kị đối với ca. Từ trong mắt người, ta nhìn thấu được tình cảm của người, ta cũng nhìn thấy tình cảm này trong mắt Thương Vũ, như thế khiến ta càng buồn, càng hận. Người ta yêu không hề yêu ta, còn đem ta ném đi chỗ khác, ngẫu nhiên trong lòng liền đem bản thân ra so sánh với hấn, ta liền cảm thấy hận, cảm thấy bất bình, ta thật rất giận.”

Tiểu Chiêu nghẹn ngào nói, Dương Phi Long cảm thấy mọi tức giận trong lòng đều tiêu tan rồi, Tiểu Chiêu cũng là người rất đáng thương, nhưng mà không thể chỉ vì tức giận nhất thời mà đối với Nhiễm Trần quá mức tàn bạo như vậy.

“Thực xin lỗi, Dương Phi Long, do ta, do ta đã làm hại mấy người. Tất cả đều do ta, đều do ta đã hại ca ca thậm chí đến mức này. Nhưng, nhưng mà tại sao, tại sao ca lại như vậy, tại sao chứ? Ca biết rõ ta là đệ đệ của hấn, rõ ràng hấn biết ta là đệ đệ hấn, nhưng tại sao vẫn cố chịu ngược đãi đến mức này, bị ta hãm hại sao không nói một tiếng nào, tại sao vậy? Ta không hiểu, ta thật sự không hiểu” Tiểu Chiêu cuối cùng cũng khóc oà lên.

“Ta, ta đã sỉ nhục ca như thế, ta còn nói khích Thương Vũ tìm nhiều người làm nhục hấn, ta, ta còn đánh, còn mắng hấn, còn lấy dây xích dùng kiếm đâm xuyên xương tỳ bà của hấn, tại sao không nói với ta, tại sao không tức giận với ta? Tại sao? Tại sao chứ? Tại sao còn quay lại cứu sống ta, tại sao ngay một lời giải thích cũng không chịu nói với ta là sao????? Trời ơi là trời, ông trời ơi, tôi đã làm gì với người ca ca duy nhất của mình vậy trời, đó là ca ca của ta mà, là ca ca của ta mà, sao ông trời không nói cho ta biết, đó là ca ca của ta sớm một chút? AAAAAAAAAAAAAA” Tiểu Chiêu bắt đầu nắm rơm ném đi tứ tung.

Dương Phi Long để mặc cho Tiểu Chiêu khóc, cũng không khuyên giải gì, nhưng trong lòng có một cái gì đó xuất hiện, rất đau, rất đau. Thẳng đến khi âm thanh xung quanh dần mất đi, hấn mới cười khổ, hai hàng nước mắt cũng rơi trên mặt “Vì... hấn hi vọng chúng ta có thể sống hạnh phúc. Hấn chính là người như vậy, nhu thuận, hiền lành, dịu ngoan, hấn không đành lòng nhìn người khác tổn thương, huống chi đó là đệ đệ thân thích duy nhất của mình...”

54. Quyển 5 - Chương 4

Edit: Nagi Maria

P/s: Ai, cuối cùng chủ nhật cũng đến, nguyên một tuần đi học nản muốn chết luôn T_T, cố gắng hoàn bộ này trong ngày mai luôn:v, các nàng tin ta đi, mai là xong bộ này

“Nhiễm Trần, người đi đâu vậy?” Những ngày qua rất kỳ lạ, Úc Nhiễm Trần không còn cùng Thương Vũ đi đến thái y viện nữa, ngay cả chào hỏi cũng không, Úc Nhiễm Trần chỉ ôm cỗ giả bước ra khỏi Lam Điện, Thương Vũ vừa thấy liền đuổi theo.

“Đại, đại phôi đản, người, người đừng đi theo ta được không?” Úc Nhiễm Trần cũng không dám ngẩng đầu nhìn Thương Vũ, chỉ ôm thỏ giả đi nhanh hơn.

Thương Vũ lo lắng “Nhiễm Trần, xảy ra chuyện gì rồi? Người... người muốn đi đâu?”

“Không, không có chuyện gì đâu, ta, ta đi tìm cha” Vừa nói, Nhiễm Trần vừa ôm thỏ nhỏ nhanh chóng rời khỏi.

Thương Vũ cảm thấy có gì đó là lạ, Tiểu Quai, có phải đã phát hiện ra cái gì rồi không? Có phải đã nhớ ra chuyện gì rồi? Có phải đã nhận ra ta là ai rồi không?

Thương Vũ nắm chặt tay, trộm đi theo.

“Cha, Tử Quỷ phụ thân...” Nhiễm Trần nhìn trong điện trống trải không có ai, cũng giống như lòng hẫng hiện giờ, thực trống trải, thực sầu bi, thật không hiểu tại sao.

“A, Nhiễm Trần, hôm nay con không đi thái y viện sao? Có phải có ai bắt nạt con không? Ủa, tên tiểu tử Thương Vũ đâu rồi? Sao hôm nay không đi với con? Có phải hẫng bị thương vẫn chưa lành không?” Úc Tường Văn lo lắng hỏi.

Thương Hạo cũng đành lắc đầu, nhẹ hôn Úc Tường Văn, tại sao chuyện gì liên quan đến Trần nhi là vợ hẫng lại như phát điên lên a? “Văn, bình tĩnh chút đã, hẫng vẫn chưa xảy ra chuyện gì mà, đợi hẫng trả lời đã rồi người hẫng hỏi tiếp chưa”

Sau đó Thương Vũ quay đầu nhìn về Tiểu Quai đáng thương vô tội, Thương Hạo nuông chiều hỏi, giống như là đang dỗ trẻ nhỏ vậy “Trần Nhi, có chuyện gì rồi sao? Người nói đi, cha và Tử Quỷ phụ thân nếu giúp được thì chắc chắn sẽ giúp người”

Thấy Úc Nhiễm Trần cau mày, ánh mắt không yên, Úc Tường Văn lo lắng, đang định mở miệng hỏi tiếp thì bị Thương Hạo bịt miệng.

“Cha, Tử Quỷ phụ thân, con có phải, có phải là đã quên đi rất nhiều chuyện trước kia không? Rất nhiều, rất nhiều chuyện... cả vui, cả buồn, con đã quên hết phải không?” Úc Nhiễm Trần ôm chặt thỏ giả, Thương Vũ đứng ở bên ngoài ghen lời.

“Trần Nhi, sao con lại nghĩ đến chuyện này?” Thương Hạo nhìn Úc Tường Văn bối rối, lập tức cướp lời nói trước.

Úc Nhiễm Trần cúi đầu nhìn giày chính mình, suy nghĩ rất lâu, rồi mới trả lời

“Con, con hiện tại rất vui vẻ, rất hạnh phúc, nhưng trong lòng con lại cảm thấy, có một nơi nào đó rất

trống trải, rất cô đơn. Con, con cứ như là đã thích đại phôi dẫn lâu rồi, nhưng mỗi lần nghĩ đến hẳn, trong lòng lại đau như có ngàn con dao đâm vào. Con không biết, cũng không hiểu, với người khác, con có thể toàn tâm toàn ý vì họ, nhưng với đại phôi dẫn, con vẫn không thể làm được, con rất sợ. Con cảm giác được, có một chuyện quan trọng gì đó, rất quan trọng với con, nhưng con lại quên mất rồi. Cha, Tử Quỷ phụ thân, tại sao vậy?”

Thương Hạo biết Úc Tường Văn không muốn Úc Nhiễm Trần nhớ lại những chuyện trước kia, chắc chắn Tường Văn cũng không biết trả lời ra sao, Úc Tường Văn càng không muốn thay đổi, hẳn muốn Nhiễm Trần cứ sống như bây giờ. Thương Hạo đành dùng thân phận trưởng bối để trả lời.

“Nhiễm Trần, người thực sự muốn nhớ lại mọi chuyện?” Nhiễm Trần do dự, nhưng vẫn gật đầu, sau lại lắc đầu, suy nghĩ hồi lâu cuối cùng lại gật đầu.

“Nhiễm Trần, dù chuyện trước kia sẽ khiến người vô cùng đau khổ, vô dùng sợ hãi, người có lẽ sẽ còn hận cả những người đó, người vẫn muốn nhớ lại?” Úc Tường Văn tôn trọng chọn lựa của Nhiễm Trần, nếu như chính Nhiễm Trần đã muốn nhớ lại mọi chuyện, vậy thì người làm cha như hẳn, làm sao để cho con mình cứ sống trong một thế giới ảo ảnh này được nữa.

Giờ đây, Úc Nhiễm Trần kiên quyết gật đầu “Cha, Tử Quỷ phụ thân, ta muốn nhớ lại mọi chuyện”

“Nhiễm Trần, thực tế người không hề quên những chuyện trước kia, chỉ là bản thân con không muốn nhớ lại mà thôi, con cũng không muốn nghĩ đến nó nữa” Thương Hạo hiểu được ý nghĩa câu nói của Úc Tường Văn, nắm lấy bàn tay đang run rẩy của Tường Văn, Thương Hạo an tâm được một chút.

“Con, con không muốn nhớ tới sao?”

“Đúng thế” Thương Hạo và Úc Tường Văn cùng nhau gật đầu.

Úc Nhiễm Trần bỗng nhiên kích động “Con, con không biết, con không muốn nhớ, tại sao con không muốn nhớ? Nhưng con biết chuyện đó lại rất quan trọng với con, cha Tử Quỷ phụ thân, con, con muốn nhớ lại mọi chuyện, con muốn nhớ lại”

55. Quyển 5 - Chương 5

Edit: Nagi Maria

Thương Vũ này giờ đứng ngoài cửa, cuối cùng cũng bước vào.

“Đại... Đại phôi dẫn... sao người lại ở đây” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Nhiễm Trần như sắp khóc đến nơi, Nhiễm Trần nhìn Thương Vũ kỳ quái.

Thương Vũ biết, quyết định ngày hôm nay của hắn có thể khiến hắn mãi mãi mất đi Nhiễm Trần, nhưng hắn muốn giúp Nhiễm Trần, giúp Nhiễm Trần nhớ lại tất cả mọi chuyện, như vậy hắn mới không thấy thẹn với lương tâm của mình, hắn mới có thể đường đường chính chính mà yêu Nhiễm Trần. Sẽ không còn giống bây giờ, bên cạnh Nhiễm Trần lại khiến hắn tự tra tấn chính mình.

“Tiểu Quai, người thật sự muốn nhớ lại?” Nhiễm Trần gật đầu, đem thỏ nhỏ ôm chặt hơn.

“Ta có thể đồng ý giúp người, nhưng ta có một điều kiện, dù trước kia có xảy ra bất cứ chuyện gì, người không được đem ta cắt sang một bên, hãy để ta ở bên người, được không?” Úc Nhiễm Trần có chút do dự.

Úc Tường Văn tức giận “Thương Vũ, người đến đây làm gì? Không được ép buộc hắn chọn lựa như vậy”

Thương Vũ nhìn Nhiễm Trần vẫn im lặng, cuối cùng hắn cũng hiểu trong lòng Tiểu Quai còn đau khổ hơn cả hắn “Hoàng Thượng, Tề Quân, nếu hắn đã muốn nhớ lại, thì chúng ta kể lại cho hắn biết đi.

Thương Hạo và Úc Tường Văn gật đầu, Thương Vũ cũng không nói gì thêm, hắn biết Nhiễm Trần do dự là vì trong lòng đang sợ hãi.

“Tiểu Quai, đừng nghĩ nữa, ta đưa người đi xem đáp án mà người muốn biết”

Thương Vũ đưa Nhiễm Trần đến thiên lao, Thương Hạo và Úc Tường Văn cũng đi theo, Thương Vũ mỗi một bước chân đều mang theo nỗi sợ hãi, vì thế đi rất chậm.

Thương Vũ sợ một khi Nhiễm Trần nhớ lại chuyện trước kia thì sẽ không tha thứ cho hắn nữa, hắn sợ Nhiễm Trần sẽ không con hắn bước vào cuộc sống của Nhiễm Trần nữa, hắn càng sợ Nhiễm Trần chọn Dương Phi Long, không chọn hắn.

Ngày đó, hắn thấy được trong mắt Dương Phi Long ánh lên vẻ đau lòng, mà ánh mắt của Nhiễm Trần cũng rất triêu mến, nhưng trước giờ Dương Phi Long không có thú nhận, trước mặt mọi người đều ra vẻ mình rất yêu Tiểu Chiêu. Dương Phi Long lừa chính mình, lừa Nhiễm Trần, lừa tất cả mọi người, lừa nhiều năm như vậy.

Ngày đó, khi Thương Vũ dẫn Nhiễm Trần đi, Nhiễm Trần đã hôn Phi Long ngay trước mặt hắn, nhớ lại chuyện đó khiến hắn đau đớn không thôi. Hắn biết, Nhiễm Trần yêu Dương Phi Long, nên hắn mới chấp nhận làm một kẻ thế thân.

Mà bản thân Thương vũ hắn còn tổn thương Nhiễm Trần nhiều hơn cả Dương Phi Long, hắn biết, hắn vẫn lo lắng, hắn vẫn rất sợ hãi, mà cái ngày này, cái ngày Nhiễm Trần nhớ lại mọi chuyện, lại sớm hơn hắn dự liệu rất nhiều.

Đứng ở cửa thiên môn, Thương Vũ dừng lại, mọi người đi ở phía sau cũng đồng loạt dừng lại theo.

Thương Vũ xoay người lại, cúi người nhìn Úc Nhiễm Trần, Úc Nhiễm Trần muốn quay đầu sang chỗ khác, lại bị Thương Vũ quát lên ngăn cản “Tiểu Quai, nhìn ta, nghe ta nói xong đã. Sau khi đi vào nơi này, có thể sẽ xảy ra rất nhiều chuyện, ta không biết được tương lai rồi sẽ ra sao, nhưng ngươi vẫn phải nhìn ta”

Nhiễm Trần không dám lộn xộn nữa, chỉ ngoan ngoãn nhìn Thương Vũ, đem thỏ giả ôm chặt vào lòng, có chút run run.

“Tiểu Quai, giờ, ta muốn nói cho ngươi biết một chuyện, ta rất yêu ngươi, nhưng phát hiện ra quá trễ, khiến ngươi tổn thương quá nhiều. Nhưng ta muốn nói cho ngươi biết, từ trước đến giờ, ngươi ta yêu là ngươi, dù là tương lai hay quá khứ, ta vẫn yêu ngươi, dù ngươi không yêu ta, nhưng xin ngươi hãy nhớ kỹ, có một người tên Thương Vũ rất yêu ngươi, được không?”

Giờ, Thương Vũ không dám đòi hỏi Nhiễm Trần cái gì, chỉ cần Nhiễm Trần nhớ Thương Vũ hẳn rất yêu Nhiễm Trần, như vậy là đủ rồi. Hắn đã gây ra quá nhiều tổn thương cho Tiểu Quai, vì vậy hắn sẽ dùng cả đời này để bù đắp lại lỗi lầm của mình.

Hai tay Thương Vũ vòng qua tay của Nhiễm Trần, ôm Nhiễm Trần thật chặt vào lòng mình, Nhiễm Trần cũng không dám giãy dụa.

Nhìn thấy Thương Vũ bị thương đau khổ như vậy, trong lòng Nhiễm Trần cũng thấy rất khó chịu, khó chịu rất nhiều, rất nhiều, nhưng không biết trong lòng là loại cảm xúc gì, hắn muốn giãy dụa, muốn thoát ra khỏi cái ôm của Thương Vũ, nhưng không hiểu sao, bản thân lại không tự giác mà vòng tay ra sau, ôm lấy bờ lưng to lớn vững chắc của Thương Vũ.

Thương Vũ buông Nhiễm Trần ra, nâng mặt Nhiễm Trần lên, hôn lấy bờ môi khô ráp, rất nhẹ nhàng.

Hôn xong, Thương Vũ buông Nhiễm Trần ra, Úc Tường Văn với Thương Hạo quan sát hết từ đầu đến cuối, nói không cảm động thì gạt người, không khó chịu cũng là gạt người, cả hai đã nhìn thấu thành ý của Thương Vũ, cả hai đều muốn Thương Vũ sống bên cạnh Nhiễm Trần cả đời, nhưng ai cũng biết, một khi bước qua cánh cửa này, Nhiễm Trần rất có khả năng sẽ không tha thứ cho Thương Vũ.

Úc Tường Văn đi đầu, dẫn Nhiễm Trần vào trong, Thương Hạo và Thương Vũ đi theo sau lưng.

Thương Hạo và Úc Tường Văn ngồi xuống ghế, Thương Hạo lập tức ra lệnh “Đem hai người kia mang đến đây, rồi tất cả ra ngoài cho trầm, không có lệnh không ai được vào”

Bọn thị vệ mỗi người một biểu cảm, biết là có chuyện, liền nhanh chóng mang người đến, rồi lập tức rời đi để tùy họ thẩm vấn.

Dương Phi Long và Thẩm Chiêu được dẫn đến, người có chút bất, nhưng vì Thương Hạo và Úc Tường Văn muốn Nhiễm Trần tự mình giải quyết chuyện này, nên không có gây cho họ bất cứ tổn thương nào.

Úc Nhiễm Trần nhìn đến hai hình dáng rất quen thuộc, bắt đầu đứng không vững, Thương Vũ đưa tay ra đỡ, Nhiễm Trần cũng không có đẩy ra, cứ như tìm được một bờ vai vững chắc để mình nương tựa.

Nhìn hai người vừa được mang đến vẫn cúi thấp đầu, Thương Hạo liền ra lệnh “Dương Phi Long, Thẩm Chiêu, Trần nhi muốn nhớ lại mọi chuyện, cho nên, các người ngẩng mặt lên để Trần nhi nhìn”

Dương Phi Long và Thẩm Chiêu suy nghĩ, họ sợ Nhiễm Trần khi nhớ lại sẽ không thể chống đỡ được chuyện này, Úc Tường Văn lo lắng quay đầu nhìn Úc Nhiễm Trần. Nhiễm Trần một tay ôm thỏ, một tay để Thương Vũ đỡ lấy, thật làm cho Úc Tường Văn lo lắng mà.

“Nghe không rõ sao? Ngẩng đầu lên!” Dương Phi Long và Thẩm Chiêu ngẩng đầu, nhìn vào Úc Nhiễm Trần.

Hai gương mặt quen thuộc đập vào mắt Nhiễm Trần, trí nhớ như một cơn thủy triều tràn vào trong đầu hắn, Úc Nhiễm Trần thở gấp, sắc mặt trở nên xanh mét.

“Nhiễm Trần, Nhiễm Trần, ngươi có sao không?” Úc Tường Văn thấy thế liền luống cuống đứng dậy, sờ mặt của Nhiễm Trần, Úc Nhiễm Trần không nói gì, chỉ nhìn hai người quỳ dưới đất.

“Trần nhi...”

“Tiểu Quai...”

“Ca...”

56. Quyển 5 - Chương 6

Edit: Nagi Maria

P/s: Main nhớ lại mọi chuyện rồi, xưng hô trở về như xưa nhá, do anh Nhiễm Trần kể lại ^^

Gọi ta, bọn họ, đang gọi ta, đang gọi ta, gọi ta. Đau đầu quá, bọn họ đều gọi tên ta, ta nhắm mắt lại. Cha lo lắng vỗ nhẹ lên mặt ta, hơi ấm từ tay truyền đến, ta điều chỉnh hô hấp, mở mắt ra nhìn.

Giọng ta có hơi khàn, ta vẫn còn sợ hãi “Con, con không sao, cha, con không sao cả”

Thả tay Thương Vũ ra, ta chạy đến người Tiểu Chiêu. Tiểu Chiêu, Tiểu Chiêu a, aiz, ta hoá ra vẫn luôn lo lắng cho người đệ đệ này của mình, ta trốn tránh lâu như vậy, cuối cùng cũng không có ghét bỏ được đứa

đệ đệ này của mình.

Ta ôm lấy Tiểu Chiêu, nhìn hẩn khắp người đều bẩn, còn gầy đi rất nhiều, một tiểu đệ luôn hoạt bát vui vẻ của ta đâu rồi? Tại sao bây giờ trước mặt ta chỉ còn một Tiểu Chiêu buồn bã đau khổ thế này? “Tiểu, Tiểu Chiêu, người... không sao chứ?”

Tiểu Chiêu kinh ngạc nhìn ta, không biết trả lời ta như thế nào.

“Trần nhi! Người... người đã nhớ lại hết rồi sao?”

Ta xoay người lại nhìn ba người bọn họ “Nhiễm Trần đã nhớ hết rồi, Nhiễm Trần cuối cùng cũng nhớ lại mọi chuyện rồi” Kỳ thật, ta vẫn đang rất sợ hãi, vì sợ nên áp lực trong lòng ta càng cao lên. Ta thầm nghĩ ta thật như một đứa trẻ, được người khác cưng chiều, được người khác yêu thương quá lâu, cho nên, ta mới đắm chìm vào nó, ta không muốn đối mặt với những sự thật trước đây.

Trưởng thành sao? Trong nỗi sợ hãi, ta học được một điều là không được trốn tránh, ta học được việc phải biết đối mặt, khi ta chọn đối mặt với sự thật, đầu óc ta chỉ là một đứa trẻ 6 tuổi, ta đã học được rất nhiều từ đứa trẻ đó.

Ta quay lại nhìn Tiểu Chiêu, mặt tuy có hơi đen màu tro, nhưng không có bị thương gì, cha chắc chắn là muốn hẩn tự quyết định chuyện của mình đây mà. Cha, cảm ơn cha, cảm ơn cha đã suy nghĩ thay con nhiều như vậy. Cha, thực xin lỗi, vì đã khiến cha phải lo lắng nhiều như thế.

Ta lấy tay áo lau lau mặt cho Tiểu Chiêu, trên mặt có chút đỏ “Tiểu Chiêu, người khóc sao? Tại sao lại khóc nữa rồi? Tiểu Chiêu, người, có phải là bị thương ở đâu rồi không?”

Ta ôm lấy Tiểu Chiêu, đã lâu rồi ta không có được cảm giác yêu thương của người thân ruột thịt “Tiểu Chiêu, xin lỗi, ca làm người chịu khổ rồi”

Tiểu Chiêu đẩy ta ra, khó tin nhìn ta, sau đó mới khóc lớn lên “Ca ca, tại sao, tại sao lại đối xử với ta như vậy chứ? Ta, là ta đã lại người, sao còn tốt với ta như vậy? Tại sao quan tâm ta như thế, người có biết, người có biết làm vậy sẽ khiến ta áy náy lắm không, tha hận chính mình, ta thật chỉ muốn chết đi cho rồi”

Ta lo lắng cho người thân của mình mà sai sao? Dù sao quá khứ cũng là quá khứ, hiện tại chúng ta phải cùng nhau sống cho thật tốt. Đúng vậy, từ nhỏ ta đã không ở bên cạnh chăm sóc Tiểu Chiêu rồi, nếu ta mà là Tiểu Chiêu ta cũng sẽ trả thù ca ca của mình a.

Nhưng đây lại là Tiểu Chiêu, còn ta, Úc Nhiễm Trần, người ca ca này sẽ không bao giờ làm như vậy với đệ đệ mình đâu.

“Tiểu Chiêu, người là đệ đệ của ta, ta sẽ luôn lo lắng, chăm sóc cho đệ. Ta không hề trách đệ chuyện gì cả, vì vậy, đệ đừng khóc nữa, đừng khóc” Nhìn Tiểu Chiêu khóc, mũi ta cũng bắt đầu cay, ta bắt đầu khóc

theo đệ đệ mình.

“Tại sao? Tại sao ca luôn như vậy? Bị người khác khi dễ sao ca không nói một tiếng nào, bị người khác vu oan cũng không lên tiếng là sao, ngay cả bị kẻ khác lăng nhục cũng không chịu nói một tiếng, tại sao chứ? Sao ca không chăm sóc cho bản thân tốt một chút hả? Sao còn đối tốt một kẻ xấu xa như đệ làm gì?” Tiểu Chiêu giống một đứa nhỏ, rúc vào trong ngực của Nhiễm Trần khóc nức nở.

“Ta, ta không biết” Ta thật sự không biết tại sao nữa.

“Trần Nhi, cha con và ta đã bàn bạc với nhau cả rồi” Tử Quỷ phụ thân dường như đã sắp xếp mọi chuyện đầu vào đó “Quyền quyết định là của người, chúng ta luôn tôn trọng quyền quyết định của người, nhưng có một điều kiện là họ phải hứa không bao giờ tổn thương cho con nữa, nếu không chúng ta không thể bỏ qua chuyện lần này được đâu”

Hai người qua tâm tới con như vậy, Nhiễm Trần thật là bất hiểu.

Ta đứng dậy, đỡ Tiểu Chiêu và Dương Phi Long đứng lên, rồi mới đến bên cạnh người cha. Ta không dám nhìn Thương Vũ, nhưng ta lại hỏi cha “Cha, con được tự mình quyết định thật ư? Dù con quyết định thế nào thì cha đều sẽ đồng ý đúng không?”

Cha sờ sờ đầu ta, ta cười, cha và ta vẫn như trước đây, cha là người đã đau vì ta, còn cứu ta, vì vậy cha thật không khác gì cha ruột của ta, nuôi nấng ta trưởng thành từng ngày “Tiểu Chiêu, bọn họ, để họ đi đi”

Dương Phi Long ngược đầu lên nhìn ta, không tin ta sẽ dễ dàng cho họ tự do như vậy “Người thật sự không trừng phạt bọn ta sao?”

Ta gật gật đầu “Ta hiện giờ sống rất tốt, ta không muốn nghĩ đến những chuyện của quá khứ nữa. Nếu như phải trừng phạt hai người, thì ta phạt các người phải một đời yêu nhau, vĩnh viễn không xa rời”

Đây là trừng phạt tốt nhất ta nghĩ ra cho họ rồi, Tiểu Chiêu là đệ đệ của ta, ta muốn nó sống thật hạnh phúc bên người mình yêu, còn ta, lòng vủa ta, đã bị tổn thương quá nhiều rồi, vì vậy, Thương Vũ, thật xin lỗi.

57. Quyển 5 - Chương 7

Edit: Nagi Maria

“Không, đừng, đệ không cần” Tiểu Chiêu la lên, Dương Phi Long đứng bên cạnh mặt liền đen lại.

“Tại sao?” Chẳng lẽ ta phải tìm một đám thị vệ quát bọn họ một phen họ mới hết áy náy à? “Ta, ta thật

sự sẽ không tìm thị vệ để phạt các người”

“Ca, ca, Phi Long hẳn không hề yêu đệ, người hẳn yêu không phải đệ, mà là ca. Người đệ yêu cũng không phải là Phi Long, mà là Lạc Diệp”

“Tiểu Chiêu, đệ đang nói bậy cái gì thế? Ta đã đồng ý với đệ rồi mà, ta sẽ không làm tổn thương hai người, để hai người tự do. Người là đệ đệ của ta, ta sẽ không thương tổn đệ, đệ không cần phải kiểm soát nữa đâu”

Ta cảm thấy sau lưng ta có ba cặp mắt sắc nhọn đang nhìn xuyên qua cơ thể ta, nhìn thẳng về phía hai người bọn họ a.

“Đây là sự thật, từ đầu tới cuối, đệ chỉ yêu Lạc Diệp thôi, đệ giả vờ yêu Phi Long là để tiếp cận hẳn lấy quyển Thiên Long bí tịch. Còn Phi Long, hẳn thật sự rất yêu ca, nhưng lại thấy có lỗi với đệ, hẳn cũng rất sợ phải tiết lộ rằng bản thân yêu ca rất nhiều nên ngày đó hẳn mới giao ca cho Ngưng Vương. Chỉ làm như vậy, hẳn mới có thể nhắc nhở chính mình, hẳn muốn lừa dối bản thân là hẳn yêu đệ, không phải yêu ca” Tiểu Chiêu nhìn về phía Dương Phi Long, gương mặt lạnh lùng của Dương Phi Long vì bị vạch trần nên có chút bất mãn.

“Dương Phi Long, người mau nói cho ca ta biết đi, nếu người không nói thì ta sẽ đem toàn bộ chuyện này kể hết cho họ nghe”

Chờ Tiểu Chiêu kể xong câu chuyện tình yêu bi thương của Phi Long, ta chỉ cảm thấy mọi thứ thật rắc rối, tại sao khi ta đã nhớ lại mọi chuyện, thì toàn bộ mọi thứ lại trở nên lộn xộn thế này?

Ta nhìn về phía Dương Phi Long, hẳn cũng ngẩng đầu lên nhìn ta, lúc đó Phi Long mới chịu nói “Đúng, người ta yêu chính là người, Nhiệm Trần”

Ha? Ta cảm thấy não ta bão hoà rồi, sao ta vừa mới nhớ lại thì nhiều chuyện kỳ đến kỳ lạ lại xảy ra thế này. Trục giá của ta nói, ta không phải lại đang nằm mơ nữa rồi chứ, đây chắc là một giấc mơ đi.

“Dương Phi Long, tên khốn kia!” Thương Vũ nghe xong thì nổi trận lôi đình, nhào tới oán hận đánh Dương Phi Long, Dương Phi Long cũng đưa tay lên tiếp chiêu, cả hai ngay lập tức đánh một trận trong phòng thẩm vấn.

Ta tự nhéo nhéo mặt mình, rất đau, không phải mơ, ta thấy hai người kia bắt đầu đánh nhau thì trốn vào lòng cha.

Cha trấn an ta, ta giật mình buột miệng nói một câu “Cha, có phải là con điên rồi không?”

Hai người kia đang đánh nhau nghe vậy liền dừng ngay động tác lại, nhìn về phía ta, Tử Quỷ phụ thân cũng bắt tay ta bắt đầu xem mạch, cha vẻ mặt buồn bực nói “Tử Quỷ, bắt mạch làm gì, mấy người họ như thế, Lão Tử ta cũng điên mất rồi. Chẳng lẽ người cũng không điên sao, Tử Quỷ?”

Tử Quỷ phụ thân đơ mắt nhìn, nghĩ nghĩ, rồi trả lời cha “Vấn, chúng ta bị trúng tà rồi đúng không?”

Ba phụ tử đứng ngốc nhìn nhau “Cha, thả bọn họ đi đi, chúng ta, mau tìm Lí thái y đến xem bệnh cho cả ba thôi”

Phụ tử bọn ta bỏ lại ba người kia trong thiên lao, nhanh chóng rời khỏi cái nơi khiến ai xem xong cũng trở nên điên loạn a.

Trở lại tẩm cung của Tử Quỷ phụ thân, ba người bọn ta vẫn không hiểu chuyện gì. Cha đột nhiên nói “Nhiệm Trần, ngươi thật sự muốn thả chúng như vậy sao?”

Ta gật đầu, đem thổ giả ôm chặt vào lòng “Cha, khi bọn họ đã đi hết rồi, con sẽ cùng cha và Tử Quỷ phụ thân sống ở chỗ này cả đời”

Nghe thấy ta nói như vậy, ba người đứng trước cửa dừng lại cước bộ, Dương Phi Long và Thương Vũ lập tức bỏ đi, không vào, nhưng Tiểu Chiêu thì vẫn đứng ở cửa không rời.

“Ca, đệ xin lỗi, đệ thật sự rất xin lỗi, ca có thể tha thứ cho đệ được không?” Tiểu Chiêu nhanh chóng xà vào lòng ta, ta ôm lấy lưng hắn, không nói gì cả.

Nhìn cha và Tử Quỷ phụ thân, ta đành nói ra thỉnh cầu của mình “Cha, Tử Quỷ phụ thân, để Tiểu Chiêu ở bên cạnh con, để con chăm sóc cho đệ ấy được không?”

“Hoàng Thượng, Tề Quân, Tiểu Chiêu cầu xin hai người hãy để ta ở lại đây với ca ca của ta được không, ta muốn nói chuyện với ca ca, có rất nhiều chuyện ta muốn tâm sự với ca. Một ngày, chỉ một ngày là đủ rồi.”

Vừa nhìn mặt cha là ta biết cha không đồng ý rồi, cha tuyệt đối sẽ không đồng ý để người đã gây tổn thương cho ta ở lại bên cạnh ta, ta liền chạy nhanh đến cạnh Tử Quỷ phụ thân, nhìn bằng ánh mắt cầu xin.

Tử Quỷ phụ thân trưng nghĩa xoa đầu ta, rồi quay qua cha nói “Vấn à, dù sao cũng là huynh đệ ruột thịt, để bọn họ toàn tụ đi”

Cha khó xử, nhưng vẫn gật đầu, nhưng với điều kiện là phải tìm 10 thị vệ đến bảo vệ Lam điện “Nhiệm Trần, ta chỉ cho Thẩm Chiêu ở đây ba ngày thôi, sau đó hắn phải rời đi”

Tiểu Chiêu gật đầu, ta nắm tay đệ ấy kéo về Lam điện.

58. Quyển 5 - Chương 8

Edit: Nagi Maria

Trở lại Lam điện, mấy tiểu thái giám thấy ta trở về cùng với một người... Họ kỳ quái nhìn ta, nhìn đến hai gương mặt có chút tương tự, nhưng mặt Tiểu Chiêu lại đẹp hơn rất nhiều, không hề nhiều sọc như mặt ta. Mấy người họ nhìn mắt và môi, rồi mũi, nhìn rất lâu, nhưng không có hỏi gì cả. Ta khẽ cười, bảo họ ra ngoài, trong Lam Điện chỉ còn lại ta và Tiểu Chiêu.

Tiểu Chiêu ngồi ở trên giường nhìn ta, ta biết hắn có nhiều chuyện rất muốn nói, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, ta biết vậy nhưng vẫn ngồi tại chỗ chờ.

Tiểu Chiêu đi đến trước mặt ta, nâng mặt ta lên, nước mắt liền tuôn rơi, ta nghĩ ta cũng muốn khóc, nhưng ta không thể khóc được. Thật kỳ lạ, một người hờ chút là khóc như ta sao giờ lại không thể khóc được chứ, có phải ta tuyên lệ của ta bị cạn nước mắt rồi?

Ngón tay và lòng bàn tay của Tiểu Chiêu có những vết chai mỏng, đó là vết chai của người luyện võ khi cầm kiếm tạo thành. Tiểu Chiêu nhẹ nhàng sờ những vết sọc trên mặt ta, sờ từng đường một, sau đó lại khóc ghê hơn trước. Chờ khi Tiểu Chiêu sờ xong hết rồi, thì hắn ôm ta thật chặt, như là tham lam hơi ấm từ trên người của ta vậy.

Nhưng ta thật không biết, thứ ấm áp này của ta, có còn hữu dụng với đệ ấy nữa không? Hắn là vẫn còn, nhất định vẫn còn, nếu không, đệ ấy sẽ không ôm ta mà khóc nức nở như vậy.

Sau đó, Tiểu Chiêu vẫn không ngừng khóc, hắn vừa khóc vừa nhìn ta giải thích, nói là bản thân không xứng làm đệ đệ của ta, nói là kẻ ngoan độc như mình không xứng được Lạc Diệp yêu thương.

Ta cảm thấy thật khó xử, ta đã nói với Tiểu Chiêu là ta không trách hắn, thật sự là không có trách, bởi vì ta biết hắn cũng chỉ muốn đuổi theo hạnh phúc của mình. Nhưng hắn là Tiểu Chiêu, còn ta là Úc Nhiễm Trần, nên cách hai anh em tìm hạnh phúc thật không giống nhau.

Tiểu Chiêu nhìn ta, sau đó nhào vào lòng ta, tình thế trở thành ta đang ôm đệ ấy. Cuối cùng đệ ấy cũng thực sự giống đệ đệ bé nhỏ của ta ngày xưa rồi, ở trong lòng của ca ca tìm được sự ấm áp của thân nhân, dựa vào nó thật sự là hạnh phúc không thể nói nên lời.

Tiểu Chiêu cao hơn ta rất nhiều, vì thể hình ảnh ta ôm đệ ấy có chút kỳ cục, nhưng ta biết so với cơ thể cường tráng này, trái tim Tiểu Chiêu còn yếu ớt hơn ta rất nhiều.

Trước kia ta thấy bản thân rất yếu đuối, lòng cũng không kiên cường, nhưng nhìn thấy Tiểu Chiêu thế này, ta đột nhiên phát hiện ra một điều, có lẽ vì ta trải qua nhiều đau khổ hơn đệ ấy, cho nên, về khoảng bị tổn thương và đau khổ, ta kiên cường hơn đệ ấy rất nhiều.

Vì ta còn có cha và Tử Quỷ phụ thân, nhờ họ mà ta đã học được rất nhiều điều. Trải qua nhiều chuyện

như vậy, ta vẫn có thể sống đến giờ, còn rất hạnh phúc nữa, cha, Tử Quỷ phụ thân, thật cảm ơn hai người. Hai người giúp linh hồn ta được thanh lọc, và càng ngày càng kiên cường mạnh mẽ hơn trước.

Tiểu Chiêu bắt đầu đem chuyện của mình kể hết cho ta nghe, muốn chia sẻ tất cả mọi chuyện từ trước đến giờ nói ra hết cho ta biết, Tiểu Chiêu muốn cùng người ca ca ruột thịt duy nhất này chia sẻ cùng nhau. Sau khi nương đem Tiểu Chiêu tặng đi, rồi khi Tiểu Chiêu yêu Lạc Diệp, khi bị người mình yêu hạ độc, rồi ta đến cứu chữa, rồi đến hiện tại.

Ta nhìn ra được, chỉ những chuyện liên quan đến Lạc Diệp mới khiến gương mặt của Tiểu Chiêu nặng nề như thế. Lạc Diệp chính là khúc mắc của Tiểu Chiêu, là nỗi đau của đệ ấy, là mộng tưởng của đệ ấy.

Tiểu Chiêu đã sai lầm, sai lầm trong việc lựa chọn cách thức bày tỏ tình yêu với Lạc Diệp. Có lẽ cũng vì thế nên Lạc Diệp mới không tin tưởng, nếu không thì làm sao lại nghĩ Tiểu Chiêu phản bội hắn được chứ? Không tin, không yêu, rồi phản bội.

Tiểu Chiêu, hắn dung túng cho tình yêu quá nhiều, có lẽ chính vì thế mới dẫn đến kết cục của ngày hôm nay. Nhưng, yêu và hận không có đúng và sai, cũng không có lý do để nó sai. Ta theo đuổi người mình yêu, vì hoàn cảnh, tình yêu trở nên lớn dần, rồi từ tình yêu sinh ra những cảm giác bất đồng mà chính bản thân họ cũng không lý giải được. Cam tâm tình nguyện vì người mình yêu, làm mọi thứ vì người mình yêu, dù là người đó có phản bội lại tình yêu của mình thì họ vẫn sẽ buông tay, để người mình yêu mãi được hạnh phúc.

Yêu là một quãng đường vô cùng xa, vô cùng dài lại đầy chông gai, chúng ta vẫn tiếp tục đi, không thể chùn bước được.

Đến tận nửa đêm, Tiểu Chiêu mới đem chuyện cũ kể xong cho ta nghe, sau đó cũng từ từ đi vào giấc ngủ. Ta cẩn thận đắp chăn cho đệ ấy, rồi ra ngoài phòng đốt đèn, viết một lá thư, ta không biết Tiểu Chiêu và Lạc Diệp có thể ở bên nhau hay không, ta chỉ mong lá thư này sẽ cho ta biết trong lòng Lạc Diệp, vị trí của Tiểu Chiêu như thế nào.

Trong thư, ta viết hết những suy nghĩ của ta, và những cảm xúc của Tiểu Chiêu. Lạc Diệp, ta tin bản thân hắn vẫn còn tình nghĩa với Tiểu Chiêu, nhưng vì Tiểu Chiêu quá dung túng cho tình yêu của mình nên mới biến Lạc Diệp thành một kẻ độc tài chuyên chế, luôn bất an nghi ngờ không tin tưởng Tiểu Chiêu.

Lạc Diệp, Lạc Diệp, Tiểu Chiêu là đệ đệ của ta, ta không nỡ, ta không nỡ nhìn đệ ấy đau khổ như bây giờ.

Viết xong thư, trong thư ta nói với Lạc Diệp, nếu hắn không thương Tiểu Chiêu thì đem phong thư này trả về cho ta. Nếu, hắn yêu Tiểu Chiêu thì hãy tự mình đến chỗ này đón Tiểu Chiêu về, ta chỉ yêu cầu một chuyện với Lạc Diệp, là đừng tổn thương Tiểu Chiêu là được.

Tiểu Chiêu chỉ yêu duy nhất một mình người, vì vậy người đừng có nghi ngờ tình cảm của đệ ấy nữa, cũng đừng để sợ hãi và ghen tị làm mờ mắt của người.

Lạc Diệp kỳ thật rất tốt, khi ta cùng cha xuôi Nam về kinh thành kiếm Tử Quỷ phụ thân, bọn ta đã cứu được một người bị thương do đánh lén, người đó đưa cho cha một cái thiệp bảo lên kinh thành nếu có gì khó khăn nói với hắn thì hắn sẽ tận tình giúp đỡ. Thật không ngờ, người mà cha ta cứu ngày đó chính là Lạc Diệp. Ta nhớ rất rõ gương mặt của hắn, nhưng hắn chưa bao giờ thấy mặt ta vì lúc đó ta luôn đội mũ.

Nhìn bờ râu đã đi xa, ta biết, Lạc Diệp nhất định sẽ tới, ta nhìn ta được khi bị thương gương mặt hắn rất đau khổ, còn mê mang, có cả quỵến luyến, lúc đó ta không nghĩ ra hắn đang nhớ đến Tiểu Chiêu.

59. Quyển 5 - Chương 9

Edit: Nagi Maria

Trở lại phòng, ta thấy trên mặt Tiểu Chiêu đã đầy nước mắt nên có chút xấu hổ nói, tưởng đệ ấy đã ngủ rồi. Tiểu Chiêu, coi như chúng ta huê nhé.

Sau khi đứng dậy, câu đầu tiên Tiểu Chiêu nói với ta là muốn rời khỏi chỗ này, ta hỏi lý do thì Tiểu Chiêu bảo đệ ấy rất áy náy, đệ ấy không thể tha thứ cho chính mình. Đối mặt với ta, giống như đối mặt với những vết đao trên mặt ta, lúc xưa, mỗi một phút, mỗi một giây, Tiểu Chiêu đều phải đấu tranh rất nhiều, đệ ấy không sợ ta sẽ trở về trả thù đệ ấy, nhưng đệ ấy lại sợ ta lại dễ dàng cho qua mọi chuyện như vậy, vô điều kiện tha thứ cho mình.

Ta thật sự không hiểu nổi, ta thật sự không hiểu tại sao lại không thể tha thứ chứ. Ta thở dài, nói cho đệ ấy biết, cứ ở lại thêm một ngày, chờ đến hừng đông ngày mai, ta sẽ không giữ đệ ấy nữa, ta đã tha thứ hết rồi, Tiểu Chiêu mãi mãi vẫn là đệ đệ của ta.

Tiểu Chiêu khóc, ta xoa đầu Tiểu Chiêu, Tiểu Chiêu nói, dù rời xa ta, nhưng sau này hằng năm vẫn sẽ về đây để thăm ta. Đệ ấy sẽ dùng mọi biện pháp để đền tội, dùng thời gian để bù đắp cho những thương tổn của ta. Nhưng ta không hi vọng điều này, ta chỉ biết, trên thế giới này ta chỉ còn một đệ đệ mà thôi.

“Tiểu Chiêu, ngươi là đệ đệ duy nhất của ta, trước kia cũng vậy, bây giờ cũng vậy, sau này vĩnh viễn vẫn như vậy, Tiểu Chiêu mãi mãi là đệ đệ của Úc Nhiễm Trần” Cuối cùng Tiểu Chiêu cũng ngừng khóc, bật cười, nụ cười đó cũng hơi khó coi a.

Hôm nay, ta không ra khỏi chỗ này, cũng không có ai đến đây cả, dù là thái giám hay Thương Vũ, không ai đến cả, chỉ có một tiểu thái giám mang cơm đến rồi lập tức rời đi.

Thời gian trôi qua rất chậm nhưng cũng rất nhanh, cuối cùng cũng đã đến đêm. Ngồi trong đình ngoài sân, nhìn ánh trăng, mây vẫn chậm chạp trôi trên bầu trời đen kịt, sau đó che khuất ánh trăng, con người khi sống cũng vậy, cũng giống ánh trăng, lúc sáng ngời hạnh phúc, lúc đau khổ dấu mình. Ta vẫn ngồi đó nhìn trời, dù trăng có tròn hay có khuyết.

Bồ câu đã bay trở về, lòng ta tràn xuống, Tiểu Chiêu, ca ca không thể giúp người rồi. Ta mang Tiểu Chiêu trở về Lam điện, một đêm này hai ta muốn nói nhiều lắm, nhưng lại không nói được lời nào, muốn cùng nhau làm nhiều chuyện, nhưng thời gian lại sắp hết rồi, cuối cùng cả hai vẫn không thể ngủ được.

Ta nắm tay Tiểu Chiêu, ta nói cho đệ ấy biết, giờ cả hai đã nhận ra nhau, thật không còn gì hối tiếc nữa rồi.

Tiểu Chiêu chỉ lắc đầu, nói với ta: “Ca, Thương Vũ và Dương Phi Long đều rất yêu người, đừng trách bọn họ, hãy tha thứ cho bọn họ giống như tha thứ cho đệ, được không?”

Ta nói, ta đã tha thứ hết rồi.

Nhưng Tiểu Chiêu vẫn cố chấp nói: “Ca, người đang lừa chính mình, nếu đã tha thứ, vì sao không để ý đến chân tâm của hai người họ?”

Ta thật không biết, không biết.

Tiểu Chiêu lại nói: “Ca, nếu người cảm thấy rời xa họ là tha thứ cho họ, vậy là ca đang trốn tránh”

“Tiểu Chiêu, ta đã tha thứ cho họ rồi, nhưng ta không thể đối mặt với hai người đã gây ra quá nhiều thương tổn cho ta. Ta thật sự đã tha thứ cho họ rồi, chỉ mong họ đừng xuất hiện trước mặt ta nữa” Nhưng ta biết, bản thân ta vẫn đang sợ hãi, ta cũng không biết mình sợ cái gì.

“Ca, đừng trách họ, là ta, là đệ đã châm ngòi cho mọi việc. chuyện đi đến kết cục ngày hôm nay cũng là do đệ, hai người họ, chỉ là...”

“Chỉ là sợ phải thừa nhận tình yêu với một tiểu quan thấp hèn đúng không? Vì tự tôn của bọn họ quá cao phải không? Tiểu Chiêu, không cần đệ nói giúp cho họ làm gì, bọn họ không giống đệ, đệ vì yêu Lạc Diệp nên mới làm vậy”

Trong sân đột nhiên có tiếng đánh nhau, Tiểu Chiêu cùng ta chạy ra ngoài xem xảy ra chuyện gì.

Ba người xuất hiện từ trong không trung, đánh bay một thị vệ, hai người bị điểm huyết, những người khác thì bị xô ngã. Sau đó tất cả thị vệ lại tiếp tục đứng lên, trở về tư thế thủ.

Ta quay đầu nhìn Tiểu Chiêu, cười xấu xa, Tiểu Chiêu như cảm nhận được thân ảnh người vừa đến rất quen thuộc. Sau đó kích động chạy về phía người đó, để lại ta một mình phía sau.

“Lạc Diệp, nếu đến sao không đưa bồ câu mang thư đến?” Lạc Diệp đi đến trước mặt ta, người nam nhân này hai má có chút đỏ, Tiểu Chiêu nhìn thấy, lo lắng chạy đến bên cạnh, kiễng chân sờ sờ chòm râu của Lạc Diệp. Râu này, là Tiểu Chiêu cùng cha của Lạc Diệp đã thay nhau thoa thuận, sau khi cha Lạc Diệp

mất thì Lạc Diệp hãy để râu.

Lạc Diệp ôm chặt Tiểu Chiêu, thật lâu thật lâu sau đó, mới nhìn ta, rồi nhìn Tiểu Chiêu “Người không thấy bồ câu mang thư hồi âm đến sao? Ta đã nói là giờ tỵ sẽ qua đón người đi”

“Ca, người, người đang làm cái gì vậy?” Tiểu Chiêu hoảng sợ nhìn ta.

60. Quyển 6 - Chương 1: Lục Bộ: Luân

Edit: Nagi Maria

“Ca ca của người đem người bán cho ta” Ta cũng học theo Tử Quỷ phụ thân, xấu xa cười cười, Tiểu Chiêu không tin nhìn ta.

“Đệ thật đáng giá đó, vì đệ, Lạc Minh Chủ đồng ý đem một nửa Huyết Minh Giáo giao lại cho ta, ta sẽ trả lại nửa Huyết Minh cho Tử Quỷ phụ thân, một nửa Huyết Minh Giáo về sau sẽ do ta quản lý!”

Tiểu Chiêu đột nhiên an tâm cười với ta “Ca, nếu đây là sự trả thù của ca, đệ sẽ nhận trừng phạt, ngoan ngoan theo Lạc Diệp trở về”

Ấy da, Tiểu Chiêu, đệ thật sự nghĩ ta sẽ trả thù đệ sao, aiz aiz, đệ thật là tin người mà.

“Tiểu Chiêu, người muốn bỏ ta đi, là muốn trả thù ta sao? Nếu không phải ca ca người viết thư cho ta, cả đời này ta sợ mình sẽ không thể sống nổi mất thôi. Tịch, Tịch, ta sẽ luôn tin tưởng người, người là người duy nhất mà ta tin tưởng trên đời. Vậy nên, đừng bỏ ta lại, sau này người nói gì ta cũng tin, ta sẽ không nghi ngờ người nữa, cũng không nghi ngờ tình yêu của người, ta xin hứa đấy” Lạc Diệp vẫn ôm lấy tiểu chiêu, không hề buông lỏng tay ra.

Tiểu Chiêu đỏ mặt, đương nhiên Tiểu Chiêu không hề biết Lạc Diệp cũng có tình cảm với mình, đến khi nghe xong thì mới ngộ ra. “Nhưng, nhưng Thiên Long bí tịch ta không có tìm được, hai ta đến chỗ của Phi Long, trực tiếp hỏi hắn luôn đi, bắt hắn nói ra chỗ cất giấu”

“Thiên Long bí tịch gì chứ, đó chỉ là cái cớ để ta bắt người ở bên cạnh ta thôi”

“A?” Tiểu Chiêu thật không hiểu chuyện gì hết.

Lạc Diệp cười khổ “Người không nhớ mình đã nói gì trong ngày sinh nhật 16 tuổi của người sao? Sau khi trưởng thành sẽ rời khỏi trang viên, người muốn chu du sơn thủy. Ta sợ người sẽ bỏ ta lại, nên ta đã gây dựng nên Huyết Minh, để bắt người ở lại bên cạnh ta, dùng nhiệm vụ này nọ để trói người bên cạnh ta.

Nhưng, chính vì chuyện này nên người thân đã ghét bỏ ta, ngay cả người cũng nghi ngờ ta... Ca ca của người đã kể hết mọi chuyện rồi. Ta đúng là độc ác mà, nhưng ta thật sự rất yêu người, nên ta mới làm như vậy”

Suy nghĩ thật lâu, hoá ra mọi chuyện đều do tên hỗn đản (tên khốn 〰) Lạc Diệp này gây ra, ta tức giận. Tiểu Chiêu nhìn ta, cũng tức giận theo, ở trên người Lạc Diệp loạn đâm loạn đá, Lạc Diệp chỉ để mặc cho Tiểu Chiêu đánh mình “Đánh xong rồi, người phải theo ta về đó”

Tiểu Chiêu mếu máo, ta biết Tiểu Chiêu nhất định sẽ cùng Lạc Diệp trở về “Chính người đã hại đám bọn ta thảm hại đến mức này, là người hại ca ta bị thương tổn đến nhường này. Người nói về sau làm sao ta dám nhìn mặt ca đây? Sao ta dám về cùng người, sống cùng người đây? Nếu sống cùng người, ta sẽ nghĩ đến ca ta, rồi ta sẽ lại khổ sở”

Á, vì ta mà Tiểu Chiêu phải rời bỏ Lạc Diệp sao? “Tiểu Chiêu, ca nói rồi, ta đã đem người bán cho Lạc Diệp, người không còn nợ ta cái gì nữa, nợ của người đã dùng nửa Huyết Minh bán lại cho ta rồi” Ai, là bán cho Tử Quỷ phụ thân thì đúng hơn.

Kỳ thật, ngấm lại thì cũng không sai, Huyết Minh dựa vào triều đình để được tự do buôn bán, còn triều đình dựa vào Huyết Minh để dẹp mấy vụ lộn xộn trên giang hồ, như vậy về sau sẽ quốc thái dân an, hai bên cùng có lợi a.

“Tiểu Chiêu, bây giờ mới là sự trừng phạt dành cho đệ đây, phạt đệ sau này phải yêu Lạc Diệp suốt đời, kiếp sau hay kiếp sau nữa, đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không được rời xa” Tật xấu hay khóc nhè của ta đã được truyền lại cho đệ đệ và cha rồi, nhưng về sau ta sẽ không khóc nữa, nam nhân đại trượng phu không thể vì cảm động mà rơi nước mắt được.....

Khó lắm mới được làm kẻ xấu một lần mà, a ha, về sau ta chỉ cần an phận làm Tiểu Quai thôi.....

A, Tiểu Quai.....

Tại sao lại nhớ đến hai chữ này chứ..... Trong lòng ta tê tái, sắc mặt bỗng trùng xuống.

“Ca, ca, người làm sao vậy, không khoẻ ở đâu?” Tiểu Chiêu buông Lạc Diệp ra, chạy đến cạnh ta.

“Không sao, không sao, tối nay hơi lạnh thôi, dạ phong (gió đêm 〰) thổi làm ta hơi hạnh chút” Hít vào một hơi, cuối cùng cũng cố gắng không nghĩ đến y nữa.

Tiểu Chiêu, Lạc Diệp hai người nhìn nhau, rồi mới mở miệng nói tiếp “Ca, người đừng làm khó chính mình nữa”

Ta? Sao ta lại làm khó chính mình? Ta khó hiểu cau mày.

Lạc Diệp đứng ở phía sau, đột nhiên chen vào nói: “Bảo ca người theo ta luôn đi”

Ta đổ mồ hôi lạnh, Tiểu Chiêu quay lại quánh một cái, Lạc Diệp cười ngốc “Aiz, Tịch Nhi cùng ta đi rồi, vậy chẳng phải người chỉ còn một mình thôi sao?”

Tịch Nhi... mới đó đã gọi như vậy rồi, nhanh thế... ta gật gật đầu, đúng rồi, giờ đã là phu thê, phải sửa xưng hô là đúng rồi. Tiểu Chiêu ngoan độc trước kia không còn rồi, bây giờ trước mặt ta chỉ còn đệ đệ của ta thôi, chỉ còn lại Thẩm Tịch thôi.

Tiểu Tịch nhìn Lạc Diệp, xong lại nhìn ta “Ca, người, người muốn sống như giờ mãi sao? Chẳng lẽ không muốn để ý đến hai người kia nữa?”

Sao lại hỏi câu này? Thật là, trong lòng ta đột nhiên cảm thấy thật buồn phiền, giọng nói kiên nhẫn mang theo chút tức giận “Lúc trước không phải đã trả lời đệ rồi sao?”

“Nhưng ca ca, giờ không giống trước kia, đều là tại tên này đã giở nhiều trò quỷ đến thế, vì vậy là hai người chúng ta có lỗi. Còn họ, họ yêu ca thật lòng, ca hãy...”

Ta đâu phải là không hiểu, nhưng mà... hừ hừ, một lần nữa ta trả lời, nhưng lần này là nổi giận quát “Hãy làm gì? Hãy tha thứ cho họ, chẳng lẽ muốn ta đi yêu hai người đó? Hả?”

Tiểu Tịch bị dọa, nhưng vẫn cùng Lạc Diệp đồng loạt gật đầu.

61. Quyển 6 - Chương 2

Edit: Nagi Maria

P/s: Ấy ấy, không phải 3p đâu nha, ai ghét 3p đừng có bỏ truyện giữa chừng á, ta chỉ đùa chút thôi:v

“Lạc Diệp, người gật cái gì mà gật? Người thì biết cái gì hả? Yêu hai người họ sao? Bảo ta làm sao mà yêu đây? Hả? Nói thẳng ra là trước kia hai người họ thay phiên nhau vũ nhục ta, vì tức giận, vì tự tôn của bản thân mà sỉ nhục ta, đến cuối cùng bảo yêu là yêu được sao? Ngay cả chân tâm của ta cũng bị họ giẫm nát rồi, ta lấy gì để yêu họ đây?”

Ta không biết tại sao càng nói ta càng kích động, có lẽ vì những điều này ta giấu trong lòng, chưa bao giờ nhắc đến với ai, bây giờ thì đã bạo phát rồi.

“Yêu hai người họ, hừ, chẳng phải ta đã yêu rồi đó sao? Khi ta yêu Dương Phi Long, hắn trên giường thương ta nhưng lại đi gọi tên người khác. Thời điểm ta thương hắn, để làm người vui, hắn đánh ta, mắng

ta. Hắn lừa tất cả mọi người 2 năm trời, ta yêu hắn hai năm trời, thứ ta nhận lại chỉ có đau khổ. Bây giờ Phi Long hắn lại nói yêu ta, trước kia vì muốn che giấu việc bản thân đi yêu một tiểu quan, chỉ vì lý do đó mà hắn khi dễ ta, sỉ nhục ta được sao? Ta bị đưa cho Thương Vũ làm thể thân, ta muốn thay thế người để yêu Thương Vũ, để chăm sóc cho hắn, hắn đối tốt với ta, rồi hắn lại kéo ta từ trên mây xuống 18 tầng địa ngục. Chỉ vì một câu của người, hắn sẵn sàng tìm nhiều người để hạ nhục ta, ta chết cũng chết không được sạch sẽ. Người nói làm sao ta tin tưởng hai người đó được nữa đây? Dù ta có tin, thì tổn thương trong lòng ta cũng không thể biến mất được.

Ta thật sự là tức đến điên rồi, cũng không thêm để ý Lạc Diệp đang ở đây, cứ như thế mà rống giận, ta muốn dừng lại, nhưng môi ta, lưỡi ta cứ tiếp tục nói không chịu ngừng, cái loại tuyệt vọng này ta chỉ muốn giấu và nơi sâu nhất của trái tim, vĩnh viễn khoá nó lại.

“Đúng, ta thừa nhận ta ti tiện, ta đi thích một người không dám nói lời yêu với mình, ta đi thích một kẻ sẵn sàng đẩy ta đi làm thể thân cho người khác. Người có biết cái cảm giác tuyệt vọng đó không? Người làm sao mà biết được? Dù Lạc Diệp yêu người nhưng không tin người, nhưng hắn sẽ không đối xử với người như thế. Lạc Diệp hắn có nỡ nói người là tiện nhân ti tiện khi đang ở trên giường với người không? Hắn có vì sợ hãi mà đem người mình yêu đi dâng cho kẻ khác không? Hắn có dùng roi đánh người không? Hắn có dùng nhiều người sỉ nhục người trước mặt hắn không?”

Tất cả bọn họ đều kinh ngạc nhìn ta, không biết trả lời làm sao, ta càng nói càng uất ức, càng giận dữ, cái gì cũng không biết mà dám khoa chân múa tay nói ta phải sống lại cuộc sống bình thường giống trước kia sao?

“Đúng, thật sự ta cần một người yêu ta thật lòng, sợ ta đau, luôn cưng chiều ta, vì trước giờ ta chưa từng được ai đối xử với ta như vậy. Dù là có được thì cũng là vì muốn bù đắp những tổn thương trước kia cho ta thôi, họ chỉ áy náy mà thôi. Ta không muốn mình là một tiểu quan, ta không muốn quay lại những ngày tuyệt vọng của trước kia nữa. Bây giờ ta đã là một thầy thuốc, vì vậy ta sẽ không cần một ai yêu ta nữa, ta sẽ không làm tâm mình phải đau đớn nữa.”

Ta cười si ngốc, ta thật sự là đang phát tiết rồi “Nếu bọn họ yêu ta, xin lỗi, ta yêu không nổi nữa rồi, ta không muốn mình phải bị tổn thương nữa, trong lòng ta không thể chịu tổn thương cả đời được. Yêu sẽ khiến ta đau, vì thế ta không cần nó nữa, dù bọn họ nói với ta từ yêu, xin lỗi, ta không thừa nhận được nữa, ta không thể chịu đựng được nữa đâu. Mang theo nhiều chuyện phức tạp rắc rối ở trong lòng, khiến tâm ta nặng thên thôi, ta thật sự không yêu nổi nữa rồi”

Ta chỉ chỉ vào lồng ngực mình “Nơi này của ta, đã chết từ lâu rồi, là cha và Tử Quỷ phụ thân đã cứu nó về, trừ bọn họ ra ta không nhét được gì vào nữa đâu. Người biết không, lúc cùng cha xuống núi, ta đã phải sợ hãi đến mức nào không? Nhờ các người đó, nhờ các người mà ta ra đường cũng không dám ngẩng đầu nhìn ai, ta cảm thấy ta thật sự biến thành một tiểu quan rồi, ta rất dơ bẩn, ta sợ người khác nói ta bẩn tiện thấp hèn. Ta không dám nói chuyện với ai, ta chỉ biết ngoan ngoãn mà gặt đầu, ta không dám nói lên chính kiến của mình. Là cha, là cha và Tử Quỷ phụ thân mỗi ngày chăm sóc ta, nói chuyện cùng ta, cho ta học được nhiều điều, học được cách bướng bỉnh, học được cách nghịch ngợm. Học được cách sống của một người bình thường, học trở thành một thầy thuốc tế thế cứu người, không còn là một nam xướng chi biết mở ra hai chân chờ người đến làm”

Tiểu Tịch ô một tiếng liền oà khóc, Lạc Diệp chỉ cúi thấp đầu không nói gì cả.

“Ta còn tưởng là đã thoát được các người rồi, nhưng không ngờ Thương Vũ lại xuất hiện trước mặt ta, để không bị hắn nhìn thấy, cả ngày ta ở lì trong thái y viện, đứng ngồi không yên, đến khi ở Đông Lâm xảy ra chuyện, ta liền chủ động muốn đi, ta muốn trốn khỏi nơi này. Cha lo lắng không chịu cho ta đi, nếu lúc đó ta ngoan ngoãn nghe lời cha, thì ta đã không thăm đến mức này, sau đó cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy giờ.

Ta bình tĩnh được một chút, nhớ lại chuyện ngày đó “Tiểu Tịch, khi Dương Phi Long đem ta đến chữa bệnh cho người, trong lòng ta như bị xé nát vậy, ta biết Nhiệm Trần yêu Dương Phi Long đã chết rồi, nhưng tại sao ta vẫn cố ký chứ? Ngày xưa ta không có gì cả, trừ việc dùng mông hầu hạ người khác, ta không thể giúp hai người hạnh phúc. Nhưng người thì có thể, cho nên ta lựa chọn tha thứ, chỉ cần hai người được ở chung một chỗ, ta cũng sẽ vui vẻ theo. Vì thế ta cứu người, để các người không chịu cảnh sinh ly tử biệt, để hai người hạnh phúc bên nhau, ta đã hài lòng rồi. Khi ta bị mất trí trở thành một đứa nhỏ, Thương Vũ đã thể hiện chân tâm của hắn với ta, ta đã hiểu rồi, ta biết, ta biết hắn thực sự yêu ta. Mỗi ngày hắn ở bên cạnh ta, hầu hạ ta, ngay cả khi ta đi tìm hai cái răng bị gãy, hắn để ta vui liên hồi rằng của chính mình, người nghĩ ta không thấy những việc hắn làm vì ta sao? Sao ta lại không biết hắn yêu ta được. Nhưng từ yêu này đến cuối cùng là gì đây, là áy náy hay thương hại? Ta không biết được. Dương Phi Long nói yêu ta, ta không biết phải làm thế nào, nếu được chọn ta thật không muốn nghe câu nói đó của Dương Phi Long. Cá nhân ta cũng chỉ có thể yêu một cách bình thường, nhưng ta sợ bị tổn thương lắm rồi, ta sợ, nên ta không dám.”

Tiểu Tịch buông tay ra, miệng không ngừng nói xin lỗi, vì hắn ta mới bị như vậy.

Ta lắc đầu, từ sớm ta đã biết trước kết quả là vậy rồi, không phải sao? Nhưng ta vẫn đâm đầu vào, đó là lỗi của ta.

Dù là bị Dương Phi Long mắng tiện nhân, dù là bị Thương Vũ dùng roi quất, dù là lúc bị nhiều người sỉ nhục, ta đã tuyệt vọng đủ rồi. Vì vậy, ta chỉ muốn ở bên cạnh cha và Tử Quỷ phụ thân, cả đời này.

Ta thừa nhận, ta yêu Thương Vũ, nhưng đối với Dương Phi Long ta cũng cảm nhận được một cảm giác rất nhỏ. Nhưng thứ cảm giác này so với tình yêu thì còn xa lắm, ta làm không được, thật sự làm không được.

Vì vậy, hai người họ bảo yêu ta, nhưng giờ ta yêu chính mình hơn bất cứ thứ gì, chỉ cần lòng ta biết là được rồi, không cần phải nói với ai nữa cả.

“Tiểu Tịch, người không sai, nhưng dù có mười Lạc Diệp hay mười Tiểu Tịch cũng không khuyên được ta đâu. Cái này là số mệnh rồi, nếu không thì làm sao lại để 4 người chúng ta cùng gặp nhau vào một thời điểm được, đúng không? Nếu không phải số mệnh, thì mấy chuyện như vậy đã không phát sinh rồi. Ta thật sự không trách người, ta có yêu, ta đã yêu, nhưng ta yêu đủ rồi. Người đừng khóc nữa, sẽ làm ta lo lắng.”

Tiểu Tịch đi đến bên cạnh ta, ôm ta thật chặt, khóc đến ướt cả áo của ta.

Ta vỗ vỗ lưng hắn “Tiểu Tịch, người là đệ đệ của ta, trên thế giới này, người chính là huyết mạch duy nhất của ta, là thân nhân duy nhất còn lại của ta. Cả đời này, có được một người là người thân của ta, ta thật sự đã hạnh phúc lắm rồi. Cha và Tử Quỷ phụ thân đã hạnh phúc sống bên nhau. Vì vậy, người và Lạc Diệp cũng phải hạnh phúc bên nhau. Đi đi, mau đi cùng Lạc Diệp.”

Ở lại đây cũng không để làm gì, cả hai người Tiểu Chiêu và Lạc Diệp đều có cuộc sống của riêng mình, ta không thể chen chân vào được.

“Ca, ca, người đừng đau lòng nữa, cũng đừng khổ sở nữa, đều do ta không tốt” Tiểu Tịch biết không thể giúp gì được nữa, ở lại chỉ khiến ta đau khổ hơn.

Ta gật đầu “Đi đi, nhớ đấy, hằng năm phải về thăm ta”

“Ta, ta mỗi tháng sẽ đến thăm người” Tiểu Tịch nhìn Lạc Diệp, nắm tay ta thật chặt.

Ta cần phải bình tĩnh, hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện rồi, ta đã bình tĩnh lại không ít, ta rút tay ra khỏi tay Tiểu Tịch, chỉnh lại quần áo, quay người bỏ lại hai người nọ trong sân.

62. Quyển 6 - Chương 3

Edit: Nagi Maria

“Lạc Diệp, chúng ta, ca ca ta, hân...”

Lạc Diệp kéo Tiểu Chiêu đến trước mặt hai ngự tiền thị vệ “Hai người các người nghe rồi đúng không? Tôn thương trong tâm hân quá nặng, các người còn ở lại đây làm chi, thôi thôi, hai người tự mình quyết định đi, cả đời này Nhiễm Trần cũng không thể yêu các người nữa đâu. Không, không phải, là không dám yêu thì đúng hơn”

“Dương Phi Long? Thương Vũ?” Tiểu Tịch hoảng sợ nhìn kĩ mặt của hai ngự tiền thị vệ “Lạc Diệp, chuyện này là sao?”

“Ai biết được, khi ta đến trước cửa, mấy đám thị vệ bị ta đánh bại gần hết rồi, tự dưng hai người này không biết từ đâu xuất hiện, chưa kịp nhìn mặt hai bên đã xông lên đánh nhau. Ta đánh không lại, nên dùng bột quăng vào mặt họ, rồi thừa dịp điểm huyết, đến khi nhìn kĩ mới phát hiện ra đó là hai người này” Lạc Diệp nghĩ, để cho hai người họ nghe được tâm sự của Nhiễm Trần không phải là chuyện xấu, tuy nghe xong cả ba đều sẽ thống khổ nhưng xét về độ đau khổ thì Nhiễm Trần còn đáng thương hơn hai người họ nhiều, có lẽ nỗi buồn trong lòng Nhiễm Trần khiến hân điên rồi.

Thương Vũ lệ sớm đã rơi đầy mặt, Dương Phi Long cố gắng mạnh mẽ, trong lòng hai người từ lâu vốn đã muốn giết chết bản thân ngàn vạn lần rồi.

“Tịch Nhi, chúng ta mau đi thôi, để hai người họ ở đây tự mình suy nghĩ đi” Nói xong liền nắm lấy tay Thẩm Tịch, cả hai rời khỏi hoàng cung.

Đêm nay ta thật mệt lắm rồi, nhưng ta không ngủ được, chỉ ôm thật chặt thỏ nhỏ vào lòng, ta biết một khi ngủ ta sẽ lại gặp ác mộng. Đến tận hừng đông, ta ngồi dậy, đầu đau kinh khủng, nhìn vào gương đồng, trên gương xuất hiện một người có đôi mắt vừa đen vừa sâu, người không giống người, quỷ không giống quỷ, dọa ra giật mình.

Ai, ta đi ra gọi Tiểu Hoàn Tử, kêu hắn mang nước đến để ta rửa mặt chải đầu, đang định đi thì nhìn thấy hai thị vệ đứng ngoài cửa không động đậy. Ai, tên Lạc Diệp này, đi rồi cũng không giải huyết cho thị vệ là sao, thôi, để ta kêu người đến giải giúp họ vậy.

“A, các người... các người sao lại ở đây?” Khi bước đến trước mặt hai người họ, ta mới nhìn ra, đâu chẳng phải là Dương Phi Long và Thương Vũ sao.

Dương Phi Long giành nói trước “Ta lo người sẽ gặp chuyện gì đó, nên hai ngày nay đều túc trực ở nơi này”

Ta quay sang nhìn Thương Vũ, Thương Vũ cũng gật đầu, nhìn thấy mắt Thương Vũ đỏ hoe, còn vương vài giọt nước, hẳn là mới khóc đi. Chắc là mấy câu nói ngày hôm qua đều bị cả hai nghe được hết rồi, chắc chắn là vậy rồi. A, cũng tốt, không sợ họ gây phiền phức cho ta nữa. Hít vào một hơi thật sâu, ta nói “Hôm qua, đã nghe được hết rồi?”

Hai người đều im lặng không nói.

Ta lập tức không nề mặt, lạnh lùng nói thẳng với cả hai người họ “Nếu nghe được thì cũng tốt, ta kêu Tiểu Hoàn Tử gọi người đến giúp hai người giải huyết, giải huyết xong rồi, lập tức đi khỏi đây cho ta”

Thương Vũ vẫn mở to mắt nhìn ta, làm ta thở gấp, ta không thèm để ý đến họ nữa, đi một mạch đến phòng Tiểu Hoàn.

“A, chủ tử, sao lại ở ngoài này vậy nè?” Tiểu Hoàn Tử vừa mở cửa liền kêu lên, nhìn thấy ta đã không đứng vững nữa, liền đưa tay ra đỡ lấy ta “Chủ tử, sao vậy? Lại bị đau ở chỗ nào rồi?”

Ta lắc đầu “Tiểu Hoàn, người tìm Hồ đại ca đến đây giúp ta với, rồi kêu ai mang nước đến giúp ta chải đầu rửa mặt nữa.”

“Ai? Ai là Hồ đại ca cơ?” Tiểu Hoàn lần đó không có cùng ta đi đến Đông Lâm, nên không biết Hồ đại ca chính là thị vệ mà ta đã cứu khi bị đám người của Phi Long đánh trọng thương.

Ta nghĩ, Hồ đại ca nhất định có thể giải huyết đạo cho họ, ta nói Tiểu Hoàn tìm người nào đến đến giải huyết cho họ cũng được, Tiểu Hoàn nhìn hai người đứng ở trước cửa, gật đầu đáp ứng, rồi đỡ ta ngồi xuống ghế, sau đó mới ra ngoài gọi người.

Hai người họ đứng ở ngay phía sau ta, ta thấy có hai cặp mắt đang nhìn chăm chăm vào lưng ta, nhưng ta không quay đầu lại. Chân trái ta lại có chút đau rồi, không phải là do đêm qua vì kích động nên không chú ý đến chân trái bị lạnh, giờ bị ứ huyết rồi. Cuối cùng ta vẫn không chịu được, tiện thể nằm lên trên bàn thạch, thật lạnh, lạnh giống lòng ta bây giờ vậy.

Ta suy nghĩ mông lung, nhưng không có nhắm mắt lại, nhìn vào cái cây phía xa xa, rồi nhìn đến một nơi vô định, nếu như ta là đám mây trên bầu trời, nhất định sẽ rất tự do đi, sẽ không bị trần thế này làm cho phiền não nữa, cũng sẽ không yêu, cũng không hận, càng không có đau đớn và tuyệt vọng.

Dần dần mắt ta cũng nặng nề, từ từ khép mắt, đi vào giấc ngủ.

Nghe được tiếng tranh cãi ầm ĩ, nhưng ta lại không mở mắt được, cơ thể ta thật nhẹ nhõm, hình như ta đang nằm ở trên giường, tâm ta cũng thấy rất an ổn. Ta bỗng nghe được một câu, Tiểu Quai, ta vĩnh viễn sẽ không rời bỏ ngươi, dù ngươi có đẩy ta ra xa, ta cũng sẽ trở về bên cạnh ngươi, bảo vệ cho ngươi cả đời này. Nghe xong câu này, tai ta liền trĩu xuống, từng từ từng từ đi vào trong lòng ta.

Nếu những lời này là những hạt giống gieo vào đáy lòng ta, ta sẽ đợi, sẽ ở đây đợi cả đời, ta mong vào một ngày nào đó, những hạt giống này sẽ phá vỡ mặt đất cứng ngắt lạnh lẽo của đáy lòng ta, nảy mầm, sinh trưởng, thậm chí là đơm hoa kết trái.

Đây thật là một giấc mộng đẹp.....

Ta mở to hai mắt, mộng đẹp đã hết mất rồi, trong lòng vẫn còn lưu lại cảm giác ấm áp đó, đau đớn từ chân trái bất chợt truyền lên não, ta ngồi dậy, Tiểu Thuận Tử đỡ ta.

“Chủ tử, người tỉnh rồi à? Ai, người hù chết Tiểu Hoàn Tử rồi, hắn vừa trở về liền thấy người nằm trên bàn, biết ngay người lại ngất nữa rồi. Hoàng thượng và Tề Quân đã tới rồi, họ xem mạch bảo người không sao cả, chỉ cần đốt đỉnh hương thôi. Để thần đi lấy nước cho người” Tiểu Thuận Tử ra ngoài múc nước để giúp ta rửa mặt chải đầu.

Ta mặc ngoại sam, nhìn ra ngoài, ngoài sân chỉ có Tiểu Thuận Tử và Tiểu Quý Tử, còn những người khác đều không thấy đâu cả.

Tiểu Thuận Tử mang nước về, ta nhin không được liền hỏi “Tiểu Thuận Tử, mấy thị vệ bên ngoài đi hết rồi sao?” Tiểu Thuận Tử gật gật đầu.

Bọn họ đi hết rồi, vậy là ta có thể bình tĩnh mà sống rồi. Sông cuộc sống thật vui, thật hạnh phúc, nhưng, sao ta lại khóc thế này? Đây không phải là cuộc sống mà ta mong muốn sao? Đây không phải chính là thứ bình an mà ta muốn sao? Sao tâm ta lại trở nên trống rỗng đau đớn như vậy.

Quả nhiên ta vẫn là người bị coi thường mà.

Nhưng, mọi việc xong hết rồi, cũng tốt, cũng tốt.....

Vậy thì, ta cứ khóc một trận cho thật đã đi.....

Dùng nước mắt để đem tất cả chuyện cũ rửa trôi đi, rửa thật sạch sẽ, dù là chuyện vui, chuyện buồn, yêu và hận, cứ để nó qua đi, trôi đi cùng nước mắt.

63. Quyển 6 - Chương 4

Edit: Nagi Maria

Hai ngày nay, ta không có nhìn thấy hai người họ nữa, ta cũng trở về cuộc sống khi xưa, hằng ngày đến thái y viện làm việc.

Nhưng cuộc sống cũng không giống như trước, trước kia ta chỉ như một U Linh (người sống mà như người chết ý ~). Còn bây giờ, ta đã thay đổi, không có việc liên tìm mấy thái y trò chuyện, đôi khi cũng có ý xấu, bắt mấy con gián hoặc mang chuột ra dọa bọn họ.

Lí thái y không biết là ta làm, liền đi tìm cha và Tử Quỷ phụ thân để cáo trạng, nói mấy tiểu thái giám ở trong thái y viện không làm tròn nghĩa vụ, toàn ăn hại gây rối.

Tiểu Thuận Tử nói chân tướng cho cha biết, cha có chút tức giận nhìn ta, cha biết ta đã thay đổi, đã cỏi mở hơn xưa. Cha cũng rất vui, nhưng lại lo lắng “Nhiễm Trần à, người quậy cũng đừng quậy Lí thái y chứ, tuổi hần cũng cao rồi, người đừng quậy ổng nữa. Mà người đó, đã hơn hai mươi, sao lại giống trẻ con thế hả”

Ta cười trộm, ta là muốn trở về năm tháng trước kia. “Cha, người không có cho con đi bắt chuột”

“Chuột, cho người đi bắt chuột để đi dọa người sao? Ai, người thật là muốn chết rồi à, sao dám bắt ép cha người vậy chứ? Aiz aiz, ta thật muốn chết rồi, Tử Quỷ, đứa con trai này của ta, ta thật không quản được nữa rồi.....” Cha buồn bực xà vào lòng Tử Quỷ phụ thân.

Tử Quỷ phụ thân liếc mắt nhìn ta một cái “Trần Nhi, nếu muốn ra ngoài bắt chuột, phải báo với chúng ta một tiếng, nghe không” Ta biết cha và Tử Quỷ phụ thân đều lo lắng cho ta.

Cha vội vã chạy đến ôm ta thật chặt “Không cho đi, muốn đi, cha cùng đi với người”

“Cha, con không đi nữa, cha đừng như vậy, con lớn vậy rồi, không cần người ôm nữa đâu” Cha à cha, người không nhìn thấy ánh mắt của Tử Quỷ phụ thân sao, cứ như muốn đem ta ra ngủ mê phan thanh vậy.

“Hừ, biết mình lớn rồi sao, sau này không được chọc ghẹo người khác nữa, nghe chưa?” Ta ngoan ngoãn gật đầu, hai ngày nay ta thật đã biến thái y viện thành nơi rất hỗn loạn rồi a, chướng khí còn mù mịt khắp nơi nữa, ha, cuối cùng cũng được hưởng thụ cảm giác được làm một đứa nhỏ.

Khi cha và Tử Quỷ phụ thân trở về tẩm cung, ta cũng trở về Lam Điện. Trên đường, ta suy nghĩ, chuột bạch của ta giờ chắc đang hạnh phúc ở bên cạnh Tiểu Tịch rồi. Đưa Tiểu chuột bạch cho đệ đệ ta, chắc chắn sẽ được chăm sóc tốt thôi, chắc chắn Tiểu Tịch và Lạc Diệp sẽ rất quý trọng tiểu bạch của ta.

Cứ đến ngày ba của mỗi tháng, Tiểu Chiêu sẽ đến thăm ta. Ta đem chuyện của họ kể cho cha và Tử Quỷ phụ thân nghe, Tử Quỷ phụ thân rất vui vẻ, vì không cần tốn sức vẫn có thể thu phục giải quyết chuyện trên giang hồ, còn khiến một nửa Huyết Minh bán mạng vì triều đình a.

Nhưng cha luôn sợ, Tiểu Tịch quá tự do, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, mỗi lần Tiểu Tịch đến, cha đều cho người bao vây Lam điện của ta, ta không có từ chối, thứ cha cần là yên tâm, mà thứ ta cần là sự an tâm của cha. Cha không ra tay với Tiểu Tịch, ta đã biết ơn lắm rồi.

Tất cả mọi chuyện, ta đều phải cảm ơn cha, tính mạng của ta, là do cha cứu, vì vậy ta được sinh ra một lần nữa cũng là nhờ cha, còn người khác thì chỉ muốn đền bù cho ta, vậy có khác gì đền bù cho cha và Tử Quỷ phụ thân. Mạng này của ta là do cha cho ta, vì vậy mọi thứ của ta đều là của họ a.

Đêm nay, ta ngủ rất sâu, trong mộng, có rất nhiều tiếng leng keng, còn đánh nhau bang bang, không biết sao ta lại mơ những chuyện này, nhưng tay ta lại ôm thỏ giả rất chặt, ôm nó khiến ta rất an lòng. Lúc tỉnh lại trên giường, trên tay ta có hai con chuột khác nhau, cả hai đều được làm bằng ngọc.

Ta thấy có chút kỳ quái, nhớ lại lúc ta và cha nói chuyện, nhất định là cha và Tử Quỷ phụ thân mỗi người tặng ta một con dây mã, ta mang chuột ngọc ra, mỗi tay cầm một con, con nào cũng sống động như thật, ta vừa nhìn liền thích.

Ta gọi Tiểu Quý tử đến, kêu họ tìm hai sợi chỉ hồng, đem hai chuột ngọc xuyên thành một đường rồi treo lên bên hông, đeo xong rồi mấy tiểu thái giám nhìn ta cười to. Ta nhăn mặt nhăn mũi, cười cười nói nói “Nói làm bầm cái gì, ta có cha và Tử Quỷ phụ thân yêu thương ta, còn các người đều là người quan trọng bên cạnh ta, vì vậy phải hầu hạ ta cho tốt vào, ta, ta sẽ cho mỗi người một con.”

Bọn họ xì một tiếng, bảo hoàng thượng cũng cho họ những vật phẩm tiến cung, đâu phải cho mình ta. Ta le le lưỡi, vẫn là không lừa được họ, ta đành tặng cho mỗi người một túi thuốc, ta nói với họ trong túi có rất nhiều thảo dược, vào ngày nóng sẽ không bị mũi đốt.

Bọn họ rất vui, không thèm cảm tạ ta, mang túi thuốc đi khoe khắp nơi, ta cũng chỉ cười bọn họ tính tình trẻ con, thật giống với ta khi xưa.

Từ ngày ta được tặng chuột ngọc, mỗi đêm ta đều mơ thấy cảnh người ta đánh nhau, ta nghĩ là vì ta nhớ Tiểu Tịch, những ngày bên cạnh Tiểu Tịch toàn là tranh đấu trên giang hồ, chắc là muốn khoe võ công tiến bộ đây mà, chắc là Tiểu Tịch sắp đến thăm ta rồi.

Ta chỉ nhớ đến cha, Tử Quỷ phụ thân và Tiểu Tịch. Phần lớn thời gian ta đều ở thái y viện chế thuốc, bày trò chơi với đám tiểu thái giám, ta thật không có thời gian để nghĩ đến chuyện gì khác nữa.

Thật ra ta sợ hãi, nên ta không dám nghĩ mà thôi.

64. Quyển 7 - Chương 1: Thất Bộ: Nghê (bộ Cuối)

Edit: Nagi Maria

P/s: Ờu, kêu hôm qua hoàn, mà vẫn làm không kịp, được có 7 chương, nãy mới đi học về, thôi thì hôm nay cố gắng hoàn vậy:v

Khoảng giữa Ngọ (12h -> 14h ^^), Tiểu Tịch đến đây, nhưng ở lại 3 canh giờ liền rồi khỏi. Tiểu Tịch nói với ta là phải cùng Lạc Diệp đến hoang mạc ở Tây Lương làm vài chuyện, lần này đi phải mất cỡ một năm. Tiểu Tịch nói khi trở về, mỗi tháng sẽ lại đến thăm ta, một năm này đi Tây Vực, hãy liên lạc với nhau qua thư.

Ta bảo Tiểu Tịch phải chú ý an toàn, sau khi dặn dò xong, hắn liền đi khỏi chỗ này, trước khi đi đưa ta một phong thư. Còn ta đưa một số thuốc bổ do chính ta luyện, mong là trên đường đi số thuốc này có thể giúp ích cho hai người họ.

Sau khi Tiểu Tịch đi, ta lấy thư ra đọc, đọc thật lâu. Trong thư Tiểu Tịch không nói gì nhiều, chỉ tập trung vào chuyện xin lỗi ta, Tiểu Tịch hẳn chỉ muốn nghĩ ra cách gì đó, tự hành hạ chính mình, để đền bù những tổn thương trước kia của ta. Nếu không có được Lạc Diệp, ta nghĩ Tiểu Tịch sẽ không làm ra những chuyện tổn thương ta, thậm chí đến cả mạng sống đệ ấy cũng sẽ lấy ra để đền tội với ta. Nhưng thật may mắn, trên đời tồn tại Lạc Diệp, nếu không, cả đời này sợ là hai huynh đệ ta cũng không thể gặp lại nhau.

Nhưng cả đời này của đệ ấy có lẽ không thể sống thoải mái được, nói thật, ta cũng giống đệ ấy, ai cũng vậy, tất cả mọi người đều có những cách khác nhau để tra tấn chính mình, để đến cuối cùng, ai cũng bị tổn thương.

Thối nển, ta leo lên giường, trên tay ta vẫn luôn ôm lấy thổ giả, có nó ta sẽ có thể vượt qua mọi chuyện..... trong đêm đen tịch mịch, tay ta ôm thổ giả, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại chuyện trước kia. Hầu hết thời gian ta đều nhớ về chuyện cũ, nhưng bất giác lại đi vào giấc ngủ tự bao giờ.

Ta nghĩ mình đã trưởng thành, thời gian trôi qua, bị hoàn cảnh bức bách mà thay đổi, nhưng ta vẫn yếu đuối như xưa, ta lại không biết mình vì cái gì mà yếu đuối như vậy. Vì không dám đối mặt với tình cảm sao, hay sợ hãi bị tổn thương như trước kia, hay là ta đang vô thức trốn tránh cái gọi là tình yêu? Ta thấy mình trưởng thành, quên đi chuyện trước kia, nhưng thật ra không phải quên, mà là đang trốn tránh, ta đang trốn tránh hiện thực.

Nhìn cha hạnh phúc bên Tử Quỷ phụ thân, Tiểu Tịch thì có Lạc Diệp bên cạnh, ta bất giác nghĩ đến chính mình, ta muốn một người nào đó, nghĩ thế, trong đầu ta liền xuất hiện bóng dáng của một người.

Vì sợ hãi, cho nên ta mới đem hấn đuổi đi, ta thở dài, bỏ thỏ giả đang ôm trong tay sang cạnh giường. Trong viện đột nhiên xuất hiện tiếng tranh cãi ầm ĩ, ta mới nhớ ra, hôm nay là ngày Tiểu Tịch đến, hấn là mấy thị vệ đó vẫn đứng canh ở ngoài chưa đi.

Ta mặc thêm áo khoác, đi ra bên ngoài. Bóng dáng người vừa rồi ta nghĩ đến giờ đang xuất hiện rất rõ trước mặt ta.

“Hai người các người còn đến đây làm gì?” Thị vệ bị đánh ngã trên mặt đất, trên mái nhà xuất hiện bóng dáng của hai người đang bay qua bay lại, trong lòng ta run rẩy, ta biết, đây không phải là sợ hãi, mà là lo lắng.

Hai người nghe thấy ta hỏi thì dừng lại, đi đến trước mặt ta, nhìn ta, rồi lại cúi đầu nhìn cái gì đó. Ta nhìn theo ánh mắt của hai người họ thì nhận ra hai con chuột ngọc đeo bên hông. Chẳng lẽ cái này là do họ làm, không phải là cha và Tử Quỷ phụ thân cho ta sao? Khó trách mấy ngày nay luôn mơ thấy cảnh đánh nhau, hoá ra là như vậy... ta muốn lấy con chuột ra khỏi sợi chỉ hồng.

Dương Phi Long giữ tay ta lại “Đừng, giữ lại đi, ta... để ta đi”

Dương Phi Long dùng khinh công phi thân ra khỏi Lam Điện, rời khỏi hoàng cung, để lại Thương Vũ ngây ngốc đứng ở đây.

Ta muốn đuổi hấn đi, nhưng không hiểu sao lại không mở miệng ra được. Thương Vũ đi đến bên cạnh ta, ta cúi đầu nhìn thấy giày hấn ngày càng gần, ta lui về sau hai bước, liền nghe thấy tiếng hấn cười khổ sở.

“Tiểu Quai, ta đã nói rồi, ta yêu ngươi thật lòng mà, dù người không thừa nhận, ta vẫn yêu ngươi. Người không thể bắt ta rời xa ngươi được, ta vĩnh viễn sẽ không rời xa ngươi đâu, dù người có đẩy ta ra xa đến mức nào, cả đời này ta cũng sẽ ở bên cạnh ngươi, bảo vệ ngươi”

Cái mũi ta cay cay, ta không biết phải trả lời hấn làm sao nữa. Ta biết hấn yêu ta thật lòng, nhưng nơi sâu nhất trong tâm ta đã chết rồi, lấy cái gì để đáp lại hấn đây, nhưng tại sao những kí ức đau buồn lại cứ ào về trong đầu ta thế này?

Nhìn thấy hấn, ta sẽ nhớ lại những lúc hấn bên cạnh ta, nhớ lại hai cái răng, nhớ lại con thỏ giả, nhớ lại lúc hấn chăm sóc che chở cho ta, đồng thời cũng nhớ lại những chuyện xưa, khi hấn lấy roi quất ta, tìm nhiều người đến lăng nhục ta, nhớ lại những lúc hấn không ngừng dùng những lời sỉ nhục mắng nhiếc ta.

Ta thật là mâu thuẫn, thật không biết phải làm sao cho đúng. Nhưng thật sự thì, ta cũng rất yêu hấn, càng muốn bên cạnh hấn hơn. Nhưng, ta sợ của ta sẽ không thể biến mất được.

Trong lòng ta rối như tơ vò, ta bỏ lại hấn, mặt hầm hầm quay về giường, ôm chặt thổ giả, vùi đầu vào tấm chăn mỏng, không biết từ lúc nào ngủ mất tiêu.

65. Quyển 7 - Chương 2

Edit: Nagi Maria

Ta cứ nghĩ Thương Vũ hấn đã đi rồi, sáng sớm thức dậy, ta thay đồ định đi thái y viện, vừa ra cửa liền phát hiện Thương Vũ luôn đứng ở trong viện chờ ta. Ta cũng không thêm để ý đến hấn, trong lòng lại cảm thấy rối bời vô cùng. Dù ai có ngăn cản, hay ta có không đồng ý, hấn vẫn kiên quyết đi theo ta, giống như khi ta bị mất trí nhớ, luôn ở cạnh ta.

Mấy ngày nay, người trong cung vô cùng bận rộn, tháng 6, cuối cùng lễ Thất Nguyệt của hoàng cung được tổ chức mỗi năm một lần cũng sắp đến rồi, cho nên mấy tiểu thái giám đều bị điều đi làm việc, nên hôm qua Lí thái y không có người giúp liền kêu ta vào phụ hấn luyện dược. Hôm nay, thái y viện chỉ có mình ta và Lí thái y, còn cái đuôi suốt ngày bám theo ta, khởi tính đi.

Ta giúp thái y luyện dược xong rồi, ta vào phòng nhỏ pha thuốc bổ cho cha và Tử Quỷ phụ thân, xong việc ta cáo từ Lí thái y, rồi đi đưa thuốc. Thương Vũ giành lấy cái giỏ tre trong tay ta, ta định giành lại, hấn ôn nhu nhìn ta, nhẹ nhàng lắc đầu. Ta đành phải theo hấn đưa thuốc, nhưng đi nửa đường cảm thấy thật chán, nên ta quay lại phòng thuốc xem sách y.

Qua một lúc, Thương Vũ, hấn lại ở trước mặt ta, chuyện hấn xuất hiện trước mặt ta mỗi ngày đã trở thành một điều dĩ nhiên rồi, không có ai cảm thấy kỳ lạ hai nghi ngờ gì cả.

Ta lo cha sẽ nhắc đến chuyện này, nên không có dám gặp cha, Thương Vũ cũng không nói gì, chỉ im lặng ở bên cạnh ta, giống như ngày đó, ta bị cầm ở bên cạnh hấn, chuyện hai người ở cạnh nhau dần đã thành thói quen mất rồi.

Mỗi khi đêm xuống, ta đều ôm thổ giả đi ngủ cùng, có lẽ đây là thứ duy nhất mà ta có thể nhận được từ hấn đi. Nhưng mà, Thương Vũ không biết, thực ra chỉ có mình hấn đang nỗ lực mà thôi, liệu hấn có bỏ cuộc không? Hấn có khổ sở không? Có tuyệt vọng không? Giống như ta ngày xưa, có thể nào ta đã vô tình biến hấn thành ta của ngày đó.....

Hấn càng ở bên cạnh ta, ta lại càng phát hiện hấn rất ôn nhu, rất cẩn thận khi chăm sóc ta, những thứ đó ta đều nhận được từ hấn, có thể nào ta đã dao động rồi không, có lẽ hạt giống trong đáy lòng ta đang từ từ phá vỡ mặt đất lạnh băng đó, từ từ nảy mầm trong tâm ta, từ từ mà sinh trưởng, từ từ lớn lên.

Thế là, ngày hôm sau, mỗi ngày sau đó ta đều để thêm một phần trà bên cạnh mình, Thương Vũ thấy thế rất là vui. Ta vẫn như trước, không thêm để ý đến hấn, ta chỉ ôm thổ nhỏ chạy vào trong sân, nhìn trời ngấm mây, nhưng ta không có buồn phiền. Hấn ngồi cạnh uống trà, vừa uống vừa nhìn ta, thực ấm áp.

Cuối cùng, lễ Thất Nguyệt cũng chấm dứt, nhưng ta lại bị cha tóm được, ta tìm lý do để bỏ trốn, lại bị tra nhéo một cái, uy hiếp ta.

“Tử Quỷ, ngươi xem, con ta lớn rồi, không tốt chút nào, mới một tháng mà không còn nhớ đến hai người cha này nữa rồi. Aiz, đứa con này thật là không đáng nuôi mà, không đáng... Oa...” Chỉ cần cha vừa khóc hoặc là rơm rớm nước mắt, ta chỉ biết ta sắp tiêu rồi, Tử Quỷ phụ thân nhìn ta bằng con mắt sắc như dao.

Ta đành phải cúi đầu nói “Cha, Tử Quỷ phụ thân..... con, con và Lí thái y đang có chút việc bận, nên...”

“Bận trốn chúng ta chứ gì? Trần nhi, tháng này là Lễ Thất Nguyệt, mọi người ai cũng bận cả, cha ngươi cũng bận chết đây, nếu không đã sớm tìm người để nói chuyện cho đằng hoàng rồi. Ngươi đi theo ta, hừ hừ...” Cha đi vào Lam điện, ta đành cúi đầu đi theo.

“Nhiệm Trần, ngươi và Lão Tử vào trong nói chuyện!” Cha lướt qua ta, ta thấy gương mặt ngốc của Thương Vũ có chút buồn bực.

Theo cha vào trong, Tử Quỷ phụ thân và Thương Vũ bị cha bắt đứng ở ngoài không được vào, lòng ta sợ hãi nhìn cha, cảm giác này là sao... chẳng lẽ Tiểu Tịch, Dương Phi Long, Thương Vũ ba người họ tìm cha để kêu cha đến ép buộc ta sao, chẳng lẽ ta sắp bị khùng bố rồi a.

“Nhiệm Trần” Cha thở dài nói “Mấy ngày nay ta và Tử Quỷ rất bận, nên không có thời gian chăm sóc cho ngươi, nhưng đây là chuyện trong nhà thì phải để người trong nhà giải quyết với nhau. Trương công công nói, dạo này việc đưa thuốc bổ đều do Thương Vũ làm, việc chăm sóc ngươi từ đầu tới cuối đều do Thương Vũ làm đúng không?” Ta không dám nhìn, có chút chột dạ, gật gật đầu.

“Thật ra, ngày Lạc Diệp đến mang Tiểu Chiêu đi, hôm đó xảy ra những chuyện gì, Hồ Xương Vĩ đã nói hết cho cha biết rồi” Hồ đại ca sao? A, đúng rồi, trong cung nhiều năm như vậy, tai mắt cũng có ở khắp nơi, cha và Tử Quỷ phụ thân đương nhiên là sẽ biết chuyện này rồi. Thực sự thì hai người họ đã muốn biết việc gì, chỉ cần nói một tiếng, mọi chuyện đều sẽ rõ ràng cả thôi.

Ta trốn bọn họ vì ta sợ... a, sợ cái gì chứ? Đúng, thật không hiểu, sao lại phải trốn, ta sợ cái gì a.....

“Nhiệm Trần, đã có rất nhiều chuyện xảy ra, cha không biết phải giúp thế nào nữa” Cha, người đã làm rất nhiều việc vì con rồi, nếu không có người, con sớm đã chết rồi.

“Nhiệm Trần, cha chỉ muốn nói chuyện với con thôi, Tử Quỷ phụ thân sợ con sẽ lại phải chịu khổ sở, nên không cho ta nói với con. Nhưng chuyện của con, hai người chúng ta đã quyết định rồi, chỉ cần con không phải chịu thương tổn nữa, quyết định thế nào với Thương Vũ là quyền của con. Con chịu quá nhiều đau thương rồi, nên bây giờ con sợ hãi, là chuyện bình thường.” Cha nói năng bắt đầu lung tung rồi.

“Này, ngươi đừng có mà nhìn Lão Tử như thế, tuy Lão Tử già rồi, nhưng không có hồ đồ. Cha biết ngươi thương Thương Vũ rồi đúng không, nửa năm qua, hấn đối với ngươi thế nào, bọn ta đều biết hết. Không kể, sau mọi chuyện, khi Lạc Diệp đưa Tiểu Chiêu đi rồi, hấn còn đối với con tốt hơn cả trước. Ngươi không

tha thứ, chúng ta hiểu khúc mắc trong lòng người, nhưng không phải người cũng thích hấn sao? Nhưng Nhiễm Trần à, nếu con cứ lạnh nhạt như vậy có được không?”

“Con... con không biết... con, con đúng là thích hấn, nhưng mỗi lần nhìn thấy hấn, những ký ức thậm tệ đó lại xuất hiện trong đầu con, con không biết phải làm sao nữa...” Cuối cùng ta vẫn nói thẳng cho cha biết, nói ra rồi bất an trong lòng liền biến mất, cha và Tử Quỷ phụ thân là trụ cột chống đỡ tinh thần cho ta, bây giờ còn có cả Thương Vũ luôn bên cạnh ta.

“Cha, con thực sự không biết... Con thật sự không muốn rời xa hấn, bây giờ hấn ở cạnh con, con rất vui, rất hạnh phúc. Con biết bản thân mình thật ích kỷ, nhưng con hình như đang bắt hấn phải trả giá, bây giờ cái gì con cũng không thể cho hấn, cả một nụ cười con cũng không làm được. Vì, vì con rất sợ..... con không còn dũng khí để yêu nữa. Cha, con thực thấp hèn đúng không? Hấn tốt với con như vậy, con cũng yêu hấn, thế mà... con đúng là hèn hạ phải không?” Ta nhào vào lòng cha cố gắng khóc, vì ta không dám yêu nữa, nên đành phải tâm sự hết nỗi lòng với cha. Cha sờ sờ đầu ta, nói thẳng với ta là, dù thế nào thì yêu cũng không có lỗi, vì ta đã lỡ yêu rồi.

66. Quyển 7 - Chương 3

Edit: Nagi Maria

“Ta đã nói rồi, hấn chắc chắn là thương người muốn chết luôn, người còn sợ cái gì nữa” Tử Quỷ phụ thân, người vào lúc nào?

“Tử Quỷ, người, người dám mang tên hỗn đản đó nghe lén hai ta nói chuyện à!” Ta cùng cha ngẩng đầu lên nhìn liền thấy gương mặt của hai người bọn họ. Ếc, vậy là những lời vừa rồi bị nghe hết rồi sao, aiz, Tử Quỷ phụ thân, người thật quá đáng.

“Này này, sao còn ôm cha người nữa hả? Mau buông ra cho ta!” Hừ, Tử Quỷ phụ thân làm hỏng đại sự của ta rồi, ta không buông cha ra đó, người làm gì ta, mà ta cũng chẳng dám ngẩng đầu lên nhìn Thương Vũ nữa.....

Cha thấy ta ôm cha chặt hơn, liền biết ta đã giận rồi, mà cha thấy vậy cũng tức giận theo ta “Hừ, Lão Tử ta thích ôm bao lâu là quyền của Lão Tử, hai người các người tránh xa một chút, hôm nay Lão Tử sẽ ngủ với Nhiễm Trần ở Lam Điện!”

Cha nắm lấy tay ta, Tử Quỷ không biết làm sao, đành cầu xin tha thứ “Aiz, Văn à, đừng như vậy chứ, ta, ta và hấn nghe thấy Nhiễm Trần khóc, mới chạy vào mà”

Hừ, cha mà tin Tử Quỷ phụ thân mới là lạ, ta nghe xong liền khóc to hơn, cha xoa đầu ta, đỡ ta đi vào trong buồng ngủ, không thêm để ý đến hai người kia.

“Văn, đừng làm thế mà, ta là muốn tốt cho cả hai bên thôi mà! Này, giận thiệt rồi sao? Văn, Văn! Văn ơi! Hừ, cái tên Thương Vũ chết tiệt này, đều tại người hại ta đó, con mẹ nó.....” Ha ha, Tử Quỷ học mắng người từ khi nào vậy.

Ếc, Thương Vũ hẳn cũng nghe ta thổ lộ rồi đúng không, thôi xong rồi, sau này làm sao mà làm mặt lạnh với hắn được nữa đây. Ta thở dài, nằm trên giường lăn qua lăn lại, cha thấy thế liền vỗ đầu ta “Người không chóng mặt sao? Lăn cái gì mà lăn, lăn tới lăn lui, làm cha người cũng chóng hết cả mặt. Trên tay ôm cái gì kia? A, lần trước ta có thấy, đưa đây, cho cha người nhìn kĩ một chút nào”

Cha muốn cướp thổ của ta, không thể cho được, cha một khi đã nhìn thổ, nhất định sẽ chê nó xấu. Không được, đây là con thổ mà Thương Vũ phải vất vả lắm mới làm được.

“Không, không cho, con, con muốn đi ngủ rồi, không có thổ để ôm, con không ngủ được” Ta xoay người lại, lấy thân mình che thổ đi, hắc hắc, làm thế này cha sẽ không lấy được nữa.

Nhưng ta không ngờ cha lại mạnh mẽ quay người ta lại, giựt lấy của ta, ta không cho cha xem đâu, có chết cũng không buông tay đâu “Cha, cha, đừng giựt nữa, nó sẽ hư đó, đừng, đừng, khônggggg, aa!”

Con thổ rách làm đôi, những thứ trong bụng thổ đều rơi hết ra ngoài, ta ôm con thổ đã bị rách, nhưng ngoài bông ra còn có cả tóc rớt ra nữa, hai nhúm tóc đan vào nhau.

“Oa, Nhiễm Trần, ai đưa cho con cái này vậy? Còn có tóc nữa, kẻ nào chán sống thế, dám yểm bùa nguyên rửa con của ta?” Cha cố ý đánh trống lảng, nhưng cha không ngờ vừa nói xong, từng giọt nước mắt đã bắt đầu rơi trên má.

“Chết, nhi tử của cha, đừng khóc mà, đâu phải lỗi của ta, là người giựt mạnh quá mà!” A, rõ ràng là cha giật mạnh con thổ của con mà, cha đúng là lão già không biết xấu hổ mà, ta cứ khóc cho cha xem.

Oa oa, thổ của ta, ở bên cạnh ta lâu như vậy không ngờ cũng bị hư được, tức chết ta rồi, cha chơi xấu ta, ta cứ khóc đó, cứ khóc đó.

“Ách..... con trai à, đừng khóc, đừng khóc nữa mà, Lão tử cho người con khác, sao người càng khóc càng lớn vậy chứ.” Cha vỗ đầu, biết bản thân đã làm ra chuyện xấu rồi, nên xoay người chuồn mất tiêu. “A, đúng rồi... Lão Tử nhớ ra còn có việc phải bàn với Tử Quỷ phụ thân, người, người ngủ trước đi... Lão Tử, Lão Tử mai sẽ đến thăm người...”

Có người cha nào như vậy không, phá hư đồ của con mình xong liền bỏ trốn, đúng là xấu xa mà, oa oa oa, hôm nay không còn thổ để ôm ngủ nữa rồi. Ta sụt sịt cái mũi, cầm lên chùm tóc nhìn nhìn, nhất định là của Thương Vũ luôn, ta nhẹ nhàng cầm lấy xoa xoa, ngửi ngửi, không có mùi gì cả, ta le lưỡi, nhét lại vào bụng thổ.

“Tiểu Quai...” Thương Vũ bước vào, ta liền nhanh chóng đem thổ và tóc giấu ra sau lưng, không thèm nhìn hắn “Đừng giấu nữa, ta thấy hết rồi”

Thôi xong rồi... “Ta, ta không có cố ý phá hư đâu...”

Thương Vũ ngồi vào đầu giường, xoa đầu ta, ta nhìn hần, ánh mắt của hần thật trong suốt. Hần đột nhiên đem đầu ta tiến lại gần mặt hần, ta giật mình. Nhưng khi kịp nhận ra thì môi hần đã chạm lên môi ta, bắt đầu nụ hôn nồng nhiệt. Thật nhẹ nhàng, thật ôn nhu, giống ngày xưa vậy, nụ hôn rất sâu, rất mãnh liệt, đến khi ta thở không nổi, mặt đỏ cả lên hần mới chịu buông ra.

“Tiểu Quai” Hần đem thỏ nhỏ từ sau lưng ta lấy ra, đem chùm tóc để ngay trước mặt ta “Tiểu Quai, người biết không, đây là tóc của ta và tóc của người. Khi ta làm thỏ giả, ta đã lén trộm mấy sợi tóc của người, rồi lấy tóc của người đan vào tóc của ta, như vậy chúng ta sẽ mãi bên nhau. Ta tưởng bí mật này sẽ mãi mãi không bị phát hiện, không ngờ hôm nay lại lộ mất rồi.

Rõ ràng là người chính mình nói ra mà.

Tóc của ta, tóc của hần.....

Thương Vũ nhìn ta, nâng mặt ta lên, đối diện với hần “Tiểu Quai, ta biết ta khiến người giận, ta biết ta làm người chịu nhiều khổ sở, ta biết ta khiến người đau lòng, thương tâm. Nhưng mà người tha thứ cho ta được không? Ta biết người khó xử, ta biết ta là tên khốn nạn, ta biết ta không thể bù đắp những tổn thương đã gây ra với người, nhưng xin người đừng rời xa ta, ta thật sự yêu người, là sự thật đó.”

Ta rất cảm động, những cái gai trong lòng ta cứ như bị nhổ hết vậy, nhưng ta không biết phải trả lời ra sao nữa “Ta... ta không biết... ta, ta thật không có dũng khí...”

Hần đột nhiên ôm ta thật chặt “Tiểu Quai, người đã nói tất cả mọi chuyện xảy ra đều là quá khứ. Ta nói cho người biết, tất cả đã là quá khứ rồi, hãy để nó đi đi. Tiểu Quai, chúng ta cứ bên nhau như vậy được không, mỗi ngày cứ bên nhau như thế này thật tốt quá. Chỉ cần người không rời xa ta là được, Tiểu Quai, ta biết người yêu ta mà, người đừng bỏ ta lại một mình, được không?”

Ta không nỡ đẩy Thương Vũ ra..... Ta thật ham muốn hần cứ dịu dàng với ta như vậy, nhẹ nhàng mà yêu ta, dù cho trước kia hần có đối xử với ta thế nào, nhưng sự thật thì từ trước đến giờ người hần yêu luôn là ta, ngay từ lần đầu gặp, ngày hần làm rớt ngọc bội, ta đã lượm giúp hần.

Tuy là tâm ta đã bị tổn thương rất nhiều, có thể sẽ không lành lại, nhưng dù cho có phải chịu tổn thương thêm một lần, ta cũng sẽ không bỏ lỡ hạnh phúc này đâu.....

Vì vậy, ta nguyện ý, nguyện ý thử một lần nữa “Ta, ta phải cần rất nhiều thời gian để chấp nhận đó.....”

“Cả đời này có đủ hay không?” Thương Vũ hôn lên đôi môi của ta, mỗi lần hần liếm, máu trong người ta lại nóng lên, đến cả cổ ta cũng đã đỏ như cà chua rồi.

“Người, người...” Ta muốn đẩy hần ra, hần lại kéo ta lại, hôn lên ngón tay ta, rồi lại tiếp tục nụ hôn vừa rồi.

“Tiểu Quai, ta sẽ tự phạt chính mình, phạt cả đời này phải yêu thương, chăm sóc người, kiếp sau, kiếp sau nữa, đời đời kiếp kiếp..... cũng không rời xa người” Ta gật đầu, hừ, dám cướp lời thoại của ta. Nhưng mà lời này từ miệng hắn nói ra, lại khiến lòng ta thật ngọt ngào, thực ấm áp, ta một lần nữa hạ quyết tâm. Ta sẽ thử cho mình một cơ hội, cho hắn một cơ hội, để có thể yêu trở lại, tiếp tục yêu con người này..... Nhưng mà ta biết hắn sẽ bên ta một đời này, dù hắn có muốn đi, ta nhất quyết cũng không buông tha đâu.

Từ tối hôm nay, ta không cần con thỏ giả kia nữa rồi.

Đương nhiên, nắm tóc này, cả hai cái răng của hắn nữa, ta sẽ giấu thật kỹ.

Xuyt, đừng nói cho hắn biết đó.

P/s: hoàn rồi ^^

||_Hoàn Nghệ bộ _|| **Toàn Văn Hoàn**

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/uc-nhiem-tran>